

ZTRÁTA PAMĚTI

Sborník literárních prací posluchačů
Divadelní fakulty JAMU

24. ročník
Salónu původní literární tvorby JAMU

Janáčkova akademie múzických umění v Brně
Brno 2017

KONEC NOSTALGIE

Projekt vznikl za finančního příspěví Grantu DILIA

JAMU

© Janáčkova akademie múzických umění v Brně, 2017

ISBN 978-80-7460-115-6

*„Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost.
Kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost.“* G. Orwell

„První republika – zlatá éra českých dějin!“

„Kdyby tohle viděl tatíček Masaryk.“

„Za komunistů bylo líp!“

„Aspoň měli lidi práci.“

„Bylo líp!“

„Bude líp!“

Konec pojetí minulosti jako nástroje propagandy.
Jako interpretačního materiálu.
Konec alternativních faktů.
Konec nostalgie!

24. ročník Salónu původní tvorby reflektuje minulost ve vztahu k současnosti. Odhoďme růžové brýle, ohlédněme se zpět a snažme se poučit z chyb našich předků. Emilia Marty mohla žít přes 300 let a vidět všechny hrůzy, které se za tak dlouhou dobu udály, ale obyčejný smrtelník žije v průměru 80 let, proto si často neuvědomuje, že se vše opakuje – náboženské konflikty, mocenské války, pogromy.

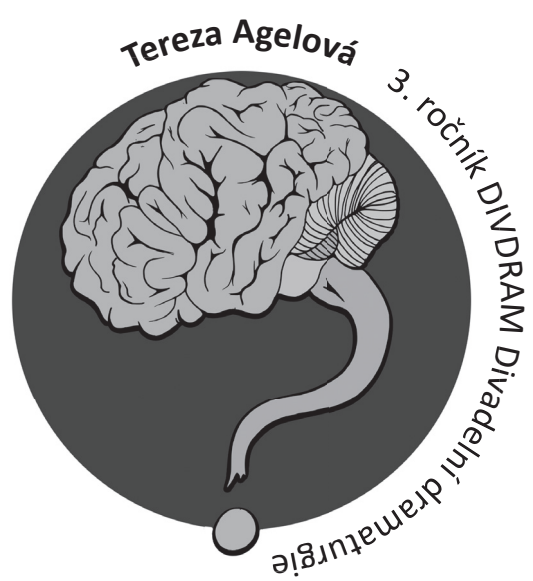
Každá epocha si historii upravuje ve svůj vlastní prospěch, ale není už na čase, aby se historie nebrala jako nástroj propagandy, jako interpretační materiál?

V dnešní době, která se v mnoha věcech podobá dobám (pro nás možná) dávno minulým, bychom se měli přestat ohlížet do minulosti se slzami v očích, skončit s nostalgií a poučit se z chyb našich předků.

O b s a h

Tereza Agelová 3. ročník DIVDRAM Divadelní dramaturgie	
Krokodýl a gobelín a čarodějnice a princezna aneb Láska nemá hranice	14
Autor	16
 Bernardeta Babáková 3. ročník RTDS Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika	
POVÍDKA NA(D) 10 000 ZNAKŮ STVOŘENÁ JAKO REAKCE NA ZADÁNÍ „ŽIVOT JE JINDE“	18
Mimikri, krátká povídka s podtitulem <i>Můj protestsong</i>	24
AM.	27
 Alexandra Bolfová 3. ročník DIVDRAM Divadelní dramaturgie	
ANONYMNÍ BLÍZKOST	30
DIALOG DVOU AS(I)OCIÁLŮ.	31
DO SAMOTY (ÚTĚK JE SPÁSA) (OBČAS)	33
RÁMY BEZE SKLA	34
SLUNEČNICE	36
UZVONAŘKY	38
 Marek David 1. ročník AUDIOV Audiovizuální tvorba a divadlo	
Kolem dokola	40
 Silvia Divékyová 2. ročník RTDS Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika	
Bazén	46
Tá šalina už odišla	47
 Barbora Hajdíková 2. ročník DIVMAN Divadelní manažerství se zaměřením na produkční management	
DOPŘEDU A NIKDY ZPĚT!	50
VLADVYSOCKI.	51
 Jiří Liška 2. ročník CINREZ Činoherní režie	
Sedm životů	56
 Anna Machová 2. ročník Mgr. DIVMAN Divadelní manažerství se zaměřením na produkci	80
 Soňa Mucinová 1. ročník DIVDRAM Divadelní dramaturgie	
O lásce a strachu	86

Ladislav Nunvář 2. ročník DIVDRAM Divadelní dramaturgie	
Alzheimer	104
Michael Sodomka 2. ročník RTDS Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika	
VYSOKÝ CÍLE	116
Jak vyfotit záda?	123
Narušený večer	126
Requiem korpulentním slečnám.	130
Kristýna Synková 2. ročník RTDS Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika	
REKONSTRUKCE	134
Sabina Šlachtová 2. ročník DRAMVYCH Dramatická výchova	
Obehcávání systému	
ze mě udělá lesbu	140
Ľubomír Višňovec 2. ročník DIVDRAM Divadelní dramaturgie	
Být či nebýt.	144
Štěpán Vranešic 2. ročník RTDS Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika	
Finanční gramotnost	150
POLEDNIC	158
SEN O NÁSOBILCE	159

Krokodýl a gobelín a čarodějnice a princezna

aneb Láska nemá hranice

Byla jednou jedna princezna.
Ne, vlastně nebyla.
Totiž byla, ale ne tak úplně.
Abyste tomu rozuměli, ona byla jen částečně.
Jen částečně byla princeznou.
Ve dne se proměňovala.
V krokodýla.
V krokodýla na zdi, na kterého se práší.
V podstatě jde říci, že byl na zdi krokodýl, který se proměňoval v princeznu.
Ačkoliv ani to není tak docela jisté.
Ta princezna byla velmi ošklivá.
Nevypadala vůbec jako princezna.
Byla to skoro taková čarodějnice, s rozcuchanými vlasy.
A ošklivým velikým nosem
A kočkou na koštěti.
Ne, kočku neměla.
A když se ta princezna proměnila v krokodýla...
Totiž krokodýl v princeznu.
Visela si celý den na zdi.
Ta princezna.
Čarodějnice.
Ne kočka.
A moc ji to nebavilo.
Jen tak viset.
Na hřebíčku.
A každou noc visel naproti ní gobelín.
To je takový ten koberec na zdi.
Říká se mu taky tapiserie.
Jenže to nebyla tak docela tapiserie.
Ani ten gobelín.
Byl to princ.
Tedy, byl to gobelín proměňující se na prince každou noc.
Princ.
Gobelín.
Princ Gobelín.
A protože princezna visela na hřebíčku přes den a princ v noci, nikdy se ti dva nemohli potkat.
Jenom jako krokodýl a princ nebo jako gobelín a čarodějnice.
Což nejde moc dohromady.
A princezna zakletá do krokodýla
Anebo krokodýl zakletý do čarodějnice

to není přesně jasné
se zamiloval/a do koberce na protější stěně.
Stalo se tak jednou ve dne
nebo v noci
už si to přesně nepamatuju.
Vlastně vůbec nevím, na které zdi to bylo.
A kde jsem to vůbec viděl.
Ani jestli se to stalo.
Dost možná jsem si to celé vymyslel.
Jen láska mezi krokodýlem a gobelínem byla skutečná.
Láska totiž nemá hranic.
Láska prochází i zdí.

A u t o r

Příběh muže,
který chtěl psát,
ale začal kreslit.

Jeden muž.
Jeden papír.
Jedna touha.

Psát!
Ale co?
No to kdybych věděl.
Už jsem to přece měl.
Ale ta paměť.

Co?

POVÍDKA NA(D) 10 000 ZNAKŮ STVOŘENÁ JAKO REAKCE NA ZADÁNÍ „ŽIVOT JE JINDE“

Když se Tibor ráno probudil, byla ještě tma, pod okny se pomalu šinuly popelářské vozy. Hučely a popelnice rachotily. Otevřel ulepené oči, ale jen krátce. Věděl totiž, že se špatně vyspal, a proto hned pevně přimknul víčka k sobě.

Překulil se na pravý bok a jal se přemýšlet o životě. V posteli, jediným hřejivým místě v jeho jinak ponurém bytě, bylo příjemně. Choulil se v poloze nenarozeného dítěte, tlačil si kostnatá kolena k bradě, pak svaly povolil a hladil se krátkými prsty po těle pod peřinou. Po rukách a po ramenou, po břichu i v podbřišku, navíjel prsty do chlupů a zase je pouštěl. Jemnými opakovanými pohyby se hladil po dlani; přesně tak to dělala máma, když jako malý spával v její posteli nad obrazem s bukolickou krajinkou. Býval vždycky trochu nakřivo, snad proto říkávala babička o jeho otci, že byl k ničemu. A ty pohyby byly neustávající, až bolestivé, přitom na nich trval, vyžadoval je, i když měl pocit, že mu máma svými upracovanými prstama, plnými záděr, brzy do hřbetů dlaně vyhladí díry, jako měl otec Pio, svatý muž se stigmaty.

Tibor vždycky toužil pořídit si do svého nevybaveného bytu obraz italského olivového hájčku, ve kterém nahá dívka hraje na flétnu a vilný apolinský kozel zase na lyru. Taky podobenku otce Pia na ledničku a stigmata na hřbety vlastních dlaní.

Nad těžkými černými dveřmi cinkl zvoneček a starý muž povyhrnul husté obočí.

Tibor při vstupu nešikovně zakopl o práh, už podruhé šokbrtnul během tak krátké chvíle. První ztrátu rovnováhy mu přivodily nedbale na sebe naházené dlažební kostky z chodníku.

„Měl bych tu podobiznu švýcarského mušketýra, těsně po vyhrané bitvě během třicetileté války, hnedlínko jak vyčistil kanón. Je to majstrštik, ale co já vám budu povídat, dějiny umění teď vychodí každé hňup. Nikdo nedokáže ocenit, jak se mu ve tváři ještě zračí námaha po ládování děla olověnejma koulema, jak mu ve vlasech ulpěl střelnej prach a jak mu v uších hučí všechny ty povely a pochodový písň.“

Tibor mlčel, zastřeným pohledem probíral obrázek po obrázku staré pohlednice, hledal na nich podobenky svatých, ale zatím prošel sekce *kostely, chrámy, věže*.

Vetešník neustával v mluvě, Tibor tušil, že mu bude vnucovat kde co, ale jeho monolog ho nechával chladným, bzučel mu kolem uší a připadal mu stejný, jako zvuky popelářského auta.

Nepřítomným pohledem tedy koukal kamsi za starcova záda a v duchu počítal do osmdesáti devíti,

pak totiž nebude tolik nezdvořilé prostě se otočit na podpatku a nechat za sebou nedověřené dveře.

Ještě pár kroků za sebou slyšel starcovy hrdelně vyřazená slova, jistě si stěžoval na lidi, co nerozumí umění, nezdraví, nekývnou na rozloučenou a ani nezavírají dveře. Zrychlil by krok, kdyby po něm začal ten starý muž házet dlažební kostky z chodníku? A co kdyby ty kostky začal házet Tibor? Probudil by se z netečnosti? Dalo by to jeho jinak prázdným dnům aspoň jednu punc dobrodružství?

V prstech, které před chvílí, navíjely chomáčky černých chlupů, teď v kapse kabátu obracel kolorovanou pohlednici s kamzíkem, protěží a mužem v bílých podkolenkách a zelených kalhotách s padacím mostem.

Doma si rozkousanou žvýkačkou, co našel zapadlou v prvním patře na schodišti a ze které napřed důkladně obral kočičí chlupy, připevnil vyrudlou pohlednici nad postel.

„Aspoň nějaká krajinka,“ komentoval tu směšnou miniaturu jeho vysněné představy o dekoracích v ložnici. Ze zbytku žvýkačky udělal obří bublinu, která se mu následně rozpleskla na tváři.

„Doufám, že je to rakouské bukolikum, blízko hranic s Itálií, Dolomity, nebo tak.“

Pak prstem upravil pohlednici do stejného sklonu, jako měl obraz nad máminou postelí.

„Ahoj mami,“ Tibor se krčil v telefonní budce, kde to silně páchlo močí a poševním sekretem. Nikdy dřív nevěřil, že něco takového, tak zřídka veřejně přístupného ze všech tělních tekutin, může tolik čpět. Nikdy, až do teď.

Pravidelná linka s matkou.

Jak příhodné.

„Ahoj Tibore.“

Dlouhé ticho.

Nervózní přešlápnutí.

Hlasité polknutí.

„Zase voláš z budky?“

„No jo.“

„Zase jsi kvůli tomu musel tři kilometry a tou čtvrtí plnou rákosníků.“

„Mně to nevadí, mami.“

„Mně teda jo, vždyť žerou kočky a psy!“

Hlasité polknutí.

„Takže sis pořád ještě nepořídil mobil.“

„Jojo. Teda vlastně nene.“

„Tak jo, nebo ne?“

„Hergot, já nikdy nevím, jak odpovědět po záporné otázce. Co myslíš, mami? Je to spíš otázka

lingvistiky nebo logiky za použití slovních operací?“

Hluboký výdech na druhé straně linky.

„Heleď, byla tu Helena, však víš, máma od Ivy a Evy. Ptala se, jak se máš a co děláš.“

Bubnování prsty do sluchátka.

„Tibore?“

„Mami?“

„Nevěděla jsem, co jí mám odpovědět.“

Tibor kreslil okopanou špičkou do prachu půlkruhy.

„Nevím, co děláš, jak se máš, s kým se stýkáš, jaký máš plány, co hodláš dělat se svým životem,

Tibore, já...“

„Řekni, že jsem byl v Dolomitech a uvažuji o tom, že začnu chodit k psychologovi,“ vyhrkl Tibor.

„V Dolomitech? Co bys tam proboha dělal?“

„Lovil kamzíky!“ Vykřiknul Tibor, potáhl nosem a zavěsil.

Chodit k psychologovi ho vždycky lákalo, opravdu, považoval to za neskutečně zajímavé. Strávil spoustu času uvažováním nad tím, co by mu řekl, aby to bylo dostatečně šokující, jak by se choval, co by si obléknul. Mohl by třeba předstírat, že má schizofrenní dvojče a on sám trpí downovým syndromem. Nebo by mohl tvrdit, že má problémy se svojí orientací, a pak se psychologa snažit sbalit. Tibor se v půli přechodu pro chodce zastavil a hlasitě se zasmál. To byl opravdu výborný nápad! Třeba když bude dostatečně předstírat, že je někdo jiný, bude i žít jeho životem a bude tak konečně mít pocit, za kterým se hnál a který mu beznadějně unikal, pocit, že žije svůj život. Často se přistihl nad myšlenkou, že jen pozoruje sám sebe z nekonečné výšky a z nedostižného odstupu, že jen vidí všechno z okna jedoucího vlaku, z něhož není možné vystoupit. Cítil ten zoufalý neklid a nespokojenost propletenou s únavou, tu nemožnost intenzivního prožitku a kdoví proč si to spojil s kocovinovým ránem po jednom obzvlášť dlouhém večírku, kdy marně hledal spolu se všemi zúčastněnými lék na jejich bezútěšný stav, kdy nepomohlo ani pivo, ani víno, ani nic ostřejšího, nic sladkého ani slaného, pálivého, kyselého, po všem se dostavoval neukojený nádech zklamání. Viděl dlouhonohou holku v bílém spodním prádle, jak si do pusy cpe oschlý hlávkový salát namočený v plnotučné hořčici, a její zoufalý prázdňový pohled, protože ANI TOHLE nepomohlo.

Byl kvůli svému stavu kompletně paralyzován, necitlivý a bez emocí.

Nedotýkalo se ho troubení aut ani ječící matka s dítětem v kočárku, „bože! Pomozte mu někdo, co když je barvoslepej! Já mám přece děti.“

Thlusty cigánský chlapeček ho chytil za cíp kabátu a neobvykle hlubokým hlasem k němu přes svoji skloněnou hlavu huhlal „pod' more, pod', převedu tě, more.“

Tibor se nechal odtáhnout k ječící ženě.

„Jéžíšikristé, chlapé, dyť vám ten morgoš votočil peněženku! Dělejte něco! Já mám přeci dítě!“

Tak Tibor napočítal do osmdesáti devíti a nepřítomně se usmál, bezradně pokrčil rameny.

A odešel.

Jenže –

jenže ten pach z telefonní budky mu zůstal v nose a matka v plné polní, ječící jako profesionální siréna, ho ještě víc rozvířila v Tiborových nozdrech.

Chtě nechtě, musel teď myslet na ženy.

„Máš v očích něco, něco z čeho soudím, že jsi dokonale šťastná.“

Dívka s trochu příliš výraznými boky stojící na zastávce trolejbusu opovržlivě odfrkla, „dokonale šťastná?“

„No. Dokonale.“

„Na mý podprsence nejdou oddělovat ramínka!“ Zahučela a žduchla do Tibora, když se snažila nastoupit.

Za jeho zády se ozval smích. Otočil se. Za ním stála žena s trochu příliš otužilou náturou. Přestože byla polovina dubna, měla na sobě jen vysoké kalhoty, tričko nad pupík a džínovou vestu.

„Slepice,“ hodila hlavou směrem k zavírajícím se dveřím trolejbusu.

Tibor se chtěl zeptat, jestli jí není zima, ale pak mu to přišlo jako další pitomost.

Žena se jen zlehka pohládila po holých ramenech, „to aby spíš zaschly,“ na každé z paží se leskly nejslavnější da Vinciho obrazy; Dáma s hranostajem a Jan Křtitel, kolem hlavy svatozář, pozdvižený ukazovák, výš jen výš; celý ještě naběhlý po dotecích jehly tatérského strojku.

„Chcete mluvit o sobě.“

To suché konstatování v ponuré, nevybavené místnosti znělo jako výsměch, jako šleb, jako studená voda chrstnutá do ksichtu. Tiborovy velké oči těkaly po prostoru sterilního pokoje s bzučícími žárovkami. Na psacím stole nestál květináč s kaktusy, žádné fotky ženy a dětí, ani rodičů, dokonce ani štěněte. Na stěnách žádné obrazy; ani Goghovy slunečnice, nic.

V odpadkovém koši ani smítko. Ach, kdyby tu měl aspoň krabičku papírových kapesníků! Ale to ne!

Marně se snažil zachytit aspoň žlábků v topení –

„Musíte se soustředit na mě,“ psycholog v protějším křesle si vynutil oční kontakt, „přinejmenším. Nebo na sebe.“

„Vy tu opravdu nic nemáte!“

„Ne.“

„Ani papírové kapesníčky?“

„Ne.“

„Ale co když se vám tu rozbřečím?“

„Prosím vás! Máte k tomu snad nějaké důvody? Zkuste mi popsat čím trpíte a já vás ujistím, že na tom zdaleka nejste vůbec špatně.“

„Trochu drsná metoda ne?“

„Ale funguje,“ psycholog si přehodil nohu přes nohu a samolibě se usmál. Tibor skřížil prsty nad úrovní očí a chvíli se na ně díval. Kolem spánků a na čele mu naběhly vrásky od soustředění.

„Takže?“ Zeptal se psycholog znuděně i nedočkavě zaráz.

„Mám pocit – tedy ne. Jinak. Nemám pocit, je to fakt. Nežiju. Neprožívám nic z toho, co se mi děje. Nic se mě nedotýká. Dneska jsem ukradl pohlednici, oslovil ošklivou tlustou holku s úmyslem, že ji pak ojedu v telefonní budce a už nikdy jí nezavolám, což ji bude hrozně mrzet, protože u hlavy bude mít celou tu dobu vyvěšené sluchátko, chtěl jsem rozmetat výkladní skříň starožitností v ulici, kde bydlím a –“

„Jak rozmetat?“

„Dlažebními kostkami. Proč?“

„To je velice ordinární!“

„Vás nezajímá jestli jsem to udělal?“

„Ne. Protože jste to neudělal.“

„Jak to víte?“

„Nebyl byste tady, ale spíš na záchytce nebo na stanici městské policie.“

„Aha.“

Trapné ticho.

„Vy jste asi hodně studovaný, vidíte?“

Psycholog si vyměnil přehozené nohy rozkošnou roznožkou v úrovni Tiborových očí, „ale notak, neplatíte mi přeci osm stovek za hodinu, abyste si vyslechl, co jsem studoval.“

„To... je pravda,“ odtušil Tibor rezignovaně. A pak polohlasem dodal, „ještě jsem vám nezaplatil.“

Chvíli měl pocit, jako by si přeležel pravou ruku, tichounce zívnu a cuknul ramenem.

„A co mám teda dělat,“ vzdychnul Tibor, když se po hodině sezení v bílé kožené sedačce šacoval a hledal bankovky příslušné hodnoty.

„Hodně pracujte, nepřemýšlejte nad sebou a řešte problémy ostatních,“ psycholog vstával. „Doktore, myslel jsem, že pochopíte, že první dvě věci jsou v mém případě zcela nemožné.“

„Pak tedy přichází v úvahu třetí varianta.“

„Ale jak?“ Tibor konečně našel fialový papírek s obrázkem Františka Palackého a nervózně ho žmolal prsty, když ho podával psychologovi. Ten prudkým pohybem zakroutil zápěstím a zatřepotal bankovkou ve vzduchu, „berme ty dvě kila jako spropitné a já vám s tím třetím řešením pro chvíli helfnu.“

„Chcete mluvit o sobě,“ odtušil Tibor, sotva se otevřely dveře.

„Jak to víte?“ Vydechla ohromeně nově příchozí a ztěžka dosedla na bílou pohovku, jako by se tam s ní svalila i všechna tíha světa.

Tibor vzhledl. Ještě si nebyla zcela jistá, jestli to byl dobrý nápad.

Osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát osm – počkat, teď jsem něco přeskočil!

Proti sobě viděl Dámu s hranostajem.

„Vlastně,“ nakousla žena větu, ale pak ji nechala viset ve vzduchu.

„Ano?“

„Vlastně jsem chtěla mluvit o své práci.“

„Ano?“

„Nemůžu – už to nemůžu dělat tak, jak bych chtěla.“

„Opravdu? Třeba bychom našli společně nějaké řešení, ostatně – per astra ad astra!“

„S tím jděte do háje. Já skutečně nemůžu dál. Na mým těle není už žádné volné místo. Už nemám kde zkoušet a kam dělat další,“ ukázala si modročervenou dlaní s imitací výšivky japonského županu na pulzující pokreslené paže. Jan Křtitel se zdál mnohem víc opuchlejší, než když ho Tibor viděl prve.

„Vás to nebolí?“

„Ne.“

„Vždyť to vypadá jako zanícené.“

„Ale ano, jistě, jenže to není bolest, jako když zakopnete o roh stolu nebo vrazíte hlavou do futer. To je prožitek – nebo –“ žena se v zápalu zarazila, „nebo jsem chtěl žít požitek?“

„Snad obojí?“

„Každopádně už na sobě nemám ani milimetr plochy, která by rozměry odpovídala aspoň tomu nejmenšímu malířskému plátnu.“

„Proč tedy netetuje ostatní?“

„Chtělo by to ještě dvě tři práce, než si troufnu někoho oslovit.“

Tibor se zamyslel; Řešte problémy ostatních.

Modročernou rukou v latexové rukavici si odhrnula vlasy z očí a podívala se na něj.

„Fakt to chceš takový? Dvě černý – jakže jsi to říkal?“

„Stigmata.“

„Aha,“ řekla zaraženě.

„Prostě jako černý díry, černý díry skrz dlaně.“

Sklonila opět hlavu k jeho rukám a tvář Dámy s hranostajem se zavlnila. To jak zatla svaly na pažích, když uchopila strojek. Pak vzhledla naposledy, „v Montgomery mají automaty, hodíš dva dolary a ono ti to random vyhodí nějakou kárku, co si pak necháš udělat v salónu.“

„No a co?“ Zeptal se Tibor pomalu.

„No já jen,“ zase nechala nakouslou větu viset, „ono to vážně nejde už nikdy dolů.“

Tibor se zatvářil kysele.

„Jasně, mlčím, prožitek.“

A jehla se konečně přiblížila k hřbetu jeho dlaně.

„Áh!“

Zařval Tibor a cuknul sebou prudce. Byl to výkřik plný obav z bolesti, která se nedostavila, žádná jehla se do jeho jemných dlaní, nedotčených manuální prací, nezabořila ani z jedné strany. O to víc ho zbolela prudká tahavá bolest v podbřišku, když trhnul rukou, v dlani mu zůstal chomáč černých hustých chlupů.

Osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát – počkat, něco jsem zapomněl!

Popelářské vozy už rachotily o dvě ulice dál.

Osmdesát devět...

„Já jsem se přeci dneska špatně vyspal!“ Vykřikl vítězoslavně, když si konečně vzpomněl. Otočil se na pravý bok, pohledem přitom zavadil o holé bílé stěny a umínil si, že jestli vstane, určitě sežene tu mazanici olivového hájíčku, možná že ještě dneska večer, ale pak si přisunul kolena k bradě a semkla se mu víčka.

Mimikri,

krátká povídka s podtitulem *Můj protestsong*

Jestli by něčeho na světě mělo být míň, pak jsou to lidi. Myslím, že už jste si jich určitě někdy všimli. Nepatří zrovna k těm nenápadnejm druhům živočichů, žádná kudlanka nábožná, co splyne s ostatníma větvičkama na stromě.

Žádný mimikry.

A nemusíte je mít přímo na očích, umí o sobě dát vědět i bez toho. Třeba jako naši sousedi. Kolikrát se mi poštěstilo vidět je? Na jedný ruce mám pro tenhle údaj zbytečně moc prstů. Fajn, říkáte si, tak co Ti teda vadí, copak s nima žiješ? Vídáš je?

Ne.

Ale slyším je. Snad až příliš často. Snad až příliš zřetelně.

Každý slovo, každičkej nádech, skrz ty papírový stěny, každý uprduť, zaskřípění, fňuknutí.

A kdyby to byla tichá domácnost, kde se dá naslouchat jen odkapávajícím kohoutům... jenže k té oni mají asi tak stejně daleko jako Helena Růžicková k Venuši Mélské.

Hlavně on, myslím, že rčení o mlčení, které znamená zlato, se mu k uším ještě nedoneslo. Mluví pořád a za dva. Jako třeba minulý týden, když se přiotrávila terpentínem, protože se zdržel u nějaké spolužačky a její sestřenice z druhého kolene.

Nejdřív lítal po jejich bytě jedna plus ká ká a řval – panebože panebože, já volám do Bohnic. Jenže ona mobil nemá a on zas věčně nemá prachy, tak mohl hulákat akorát tak z okna, což po čtvrt hodině vzdal, přitáhl ji do koupelny, kde jsou stěny vůbec nejtenčí, a tam se z ní pomocí výhrůžek nejrůznějšího stupně snažil dostat, co se stalo, proč že to šilhá, zelená a sténá, jako nebohý štěňátko, kterému někdo přivřel čenich mezi futra. Když pak po dvou hodinách kápła božskou, s doprovodem hysterického kvílení a štkání, snažil se to z ní dostat pomocí nejrůznějších nástrojů, od kartáčku na zuby až po násadu na rydla.

A u toho vedl svůj nekonečný monolog o její nezodpovědnosti, labilnosti, nepřízpůsobivosti a nepoužitelnosti. Možná, že chtěl zmínit ještě demonstrativnost a pózerství, rozvést teorii o tom, jak ji opustí a bude mít klid, ale přehlušilo ho jakési štěkání, rezonující v ozvěně z porcelánové záchodové mísy a hukot valící se vody.

Ale nebylo ticho.

Ještě dlouho se pak v různých odstínech, s různým důrazem a naléhavostí přes průsvitné parodie na

stěny neslo – já těmiluju, milujutě, miluju těpřece, já tě mocmiluju.

Jindy zas vzduch u mě v pokoji vibruje od nárazů postele, skříní, desek, hrnců, talířů, lahví od vína,

vypitých i nevypitých, bot a květináčů, krajáčů s muškátama, plnýma popelníkama; všechno se to tříští o tu chatrnou výšeč zdíva, co nás od sebe na oko odděluje a trhá to molekuly a vytváří vlny kolem mejch ušních bubínků.

Někdy se tupé nárazy mění v měkké, třeba když v rezivý vaně šplouchají mydlinky a mlaskají nahý paže a nohy a heleď na to tvoje propadlý břicho, to je pak samý coby-kdyby v něm byly děti, dávali bychom jim ty tvoje ztřeštěný židovský jména jako Ida a Ina a Irman a Inre- to ale není hebro- ale každý je hebro- co třeba Chesus- to je jen latinskoamerická hebro verze- a ty se chceš zas hádat. No vážně. A tak se hádají a měkké nárazy přejdou do tupých a z tupých zase na měkké a povolné a já tě miluju, miluju tě přece a tupý mlčení a zaječení, když mu její rezatá kočka skočí na chlupatý břicho.

Ti dva, tam, o pár metrů vedle, toho napovídají mraky. Ale mluví hlavně k sobě (pozdravit je nikdo

nenaučil) o sobě. Zavírají se do mříží ze slov, který budoujou kolem toho svého plácku, soukromého

výřezu vesmíru a věčnosti. Mluví o něčem, co je důležitý, aspoň z jejich pohledu. Aspoň pro ně.

Lidi, co mluví zbytečně moc, jsou pořád mnohem lepší než lidi, co mluví zbytečně blbě.

Nechápu, kde se v tolika, jinak celkem bezobsažných myslích, bere ta nutková potřeba se vyjádřit.

Všechny ty proslovy ke svatebčanům, nad hroby a v kremačních místnostech, při zahájení školního roku a udělení Slavíka, projevy novoroční, vánoční, velikonoční, kázání v kostelech i na ulicích, Ježíš přijde, Buddha čeká, Aláh už tu byl.

A Jehova se neříká.

A kdyby náhodou někomu došla slova, zapomněl vznést ty pádný argumenty pro a proti, vyjádřit se k emancipaci, migraci, kopulaci, globalizaci, elektrifikaci, interrupci, stagnaci, demenci, erekci, kastraci nebo k tomu, jak si někdo může na pizzu poručit ananas, nebo broskvovou zavařeninu mezi ajdam a kuřecí prsa, to už tam přece rovnou může nacpat hovna z nutrie, sladký a rozblemclý je to všechno stejně, tak se to ticho, to nezřetelné vzácné prázdno po lidech, zacpe a vyplní, utěsní izolační pěnou, kterou poskytuje rádio nebo televize. Nezastavitelný proud lidské řeči, žvanění obohacený o naučenou pózu. Komentář k povodním, závodům, dopravní situaci i celulitidě. Ke všemu, co nás trápí.

Že mě trápí konkrétně ta nekonečná přesycenost éteru, nikoho nezajímá.

Na koleje tramvají napadalo spoustu mokrého sněhu, spoustu těžkých šedivých chuchvalců a mrzák v motorkářských kalhotách z festovní kůže nemůže s berlama přebrodit těch dvacet metrů, co ho dělí od jeho kumpánů. Koupili si společně víno za vysozmované prachy a šli se schovat pod střechu podchodu. Jenže tam on za nimi nemůže. Leda až roztaje ta příšerná břečka. Tak poskakuje po schodech obchodního domu, hrozí berlou, v obličejí brunátný, jedna nadávka horší jak druhá, sype je z rukávů, na čele mu nabíhá pulzující žíla a křičí a křičí, už všechny ty nejodpornější jedovatosti nesype z rukávů, ale z nohavice, která se mu sem tam zamotává okolo jediného kotníku, co mu zbyl po nekonečné tryzně za jeho mladší sestru, co ji někdo zabil a znásilnil ve stejném podchodu, kde teď sám lehává.

Ta plandající nohavice je dostatečně silná připomínka, teď si s ní pohrává studený vítr a on křičí a řve, hlubokým hlasem člověka, hlasem, co se podobá skřeku a ozvěně z propasti, hlasem, který má jen ten, kdo přechodil dvacet zápalů plic, rakovinu, tubery i syfilis, kdo měl čisté spodky naposledy ve třetí třídě, než se lekl Mikuláše s čertem, hlasem prolitým hektolitry nejlevnějších patoků, ze kterých bolí hlava. Prázdna nohavice pleská ve větru a jeho agrese už se nemá kam stupňovat, zastoupí tedy cestu první spěchající, pobledlý holce s kruhy pod očima, a začne jí prskat do tváře zigh hajl, ty špinavá mokrá čubko a jeho sliny lítají všude kolem a pálí ji na tváři mnohem víc, než pohlavek s náprahem a nakročením, jako by jí někdo chrstl do obličejí kyselinu, jeho žílama stejně nic jiného ani proudit nemůže.

Zrychluje mrkání, chce uhnout, obejít ten příšerný přízrak, vpravo, vlevo, nejde to, jeho berle se před ní zabodnou, praštil by ji nejradši přes kolena, do čéšky, ty mizerná ludro, řasy se jí chvějí, oči ji pálí, už tomu nemůže zabránit, po tváři se koulí slzy jako hrachy.

Kde je, když ho potřebuje? S tím svým chlupatým břichem, zas na nějaké vernisáži nebo kolaudaci, to mi doprdele nikdo nepomůže? Letí jí hlavou, ale není schopná ani pípnout.

Svět je trochu rozmazaný, tak tedy čelem vzad, ale ten pach a hnus a pocit mizérie pořád cítí v zádech, utíká, co jí síly stačí, mrzák o berlách sice hopsá jako agilní králíček, ale sotva se dostane

mezi hroudy mokrého sněhu, vzdá její pronásledování, přestane ječet a zastoupí cestu někomu jinému, tichému spoluobčanovi s hlavou nacpanou mezi ramena, co spěchá nenápadně a nahrbeně, obtížen taškami plnými vánočních dárků pro jeho nepočetnou rodinu a tlačenkovitou ženušku.

Kde je, když ho potřebuje? A jak všichni zmlkli! A proč zrovna já! Až přijde domů, spolyká všechny jeho akvarely – i červený rudky i přírodní uhly a hlavně modrou glazuru. Nacpe se tím k prasknutí, a pak se zamče do koupelny, protože tam jsou stěny nejtenčí, a pro jistotu sebere jeho rezavý žiletky, kdy se tak asi naposledy holil, a otevře si zápěstí a nechá přetýct vanu, jen ať má pořádný účet na stočném, stejně jí dluží za cigára, ale než to všechno uskuteční, rozbije o zeď velkou spoustu věcí, vykřičí se stejně zoufale jako ten mrzák na schodech obchodního domu, zopakuje celému baráku, co má v plánu udělat, a když se se vším náčiním na otvírání žil přesune do koupelny a zjistí, že jim zase odpojili vodu, propukne v zoufalý pláč.

No ne, vážně, jestli by na světě mělo být něčeho míň, pak je to lidský utrpení a slova a zvuky, co se v mozku skládají do významů, který zraňují víc, než žiletky nastražené v renetském jablíčku, chovejte mě, má matičko, to přeci každý zná. Možná by lidi mohli mít povolený jen zpívat, místo těch blbých keců. Ale jen ukolíbavky. A nebo radši ani to, stejně by přišli zas a znova na nějaký způsob, jak ublížit všem nepřátelům, přátelům a hlavně sami sobě.

Lidi zrušit a mluvení zakázat a nebo pokud bychom neměli být tak přísní, tak aspoň omezit a doporučit splynout s prostředím, neovládat ho, ale nechat se jím vést, mimikri a kudlanka nábožná, z ní si vezměte příklad, po páření prý samečkovi ukousne hlavičku, třeba pro sousedku by to mohlo být víc než inspirativní.

Pobledlá holka od vedle s kruhy pod očima vyšla na balkon a nervózně po něm přechází, jako lev v kleci. Asi si potřebuje odkrokovat odrazový místo a doskokovou plochu, když je teď odstříhli. Ale nějak to oddaluje, teď si plete cop a zase ho rozpouští, dělá si culík a zase z něj plete cop, teď dokonce zalezla zpátky do bytu. Možná že začne s rozběhem.

Místo svižných kroků a náslapu na odrazovou nohu z futer vyleze jen obláček kouře.

Pak se zcela šouravě postaví do středu balkónu, mocně potáhne z cigarety a opře se o zeď. Mají docela podobnou barvu.

Mimikri.

Prázdný pohled, který skoro celou dobu upírá do nikam, najednou stočí ke mně.

Natáhne posledního šluka, jemným pohybem pěstí odhodí vajgl mezi naše balkony.

„Taky by to dítě mohlo jednou přestat řvát.“

Pak s pohledem upřeným na mě se ladně přehoupne přes oprýskaný zábradlí a vzápětí zcela dokonale splyne s chodníkem sedm pater pod náma.

AM
I'AM
AMNESIA
AM
I?
NE.
[SI: YA]

ANONYMNÍ BLÍZKOST

Všeobecné,
Snění,
Se zavřenýma,
Ušima,..., očima,
A dálky utíkají,
Hnědá, hnědá, hnědá, hnědá,
Šedá, ..., šedá, ..., ..., ...
Zelená, zelená, zelená, zelená, zlato,
Hnědá už je

pryč.

Tak nějak rychleji,
Než-li předtím.
Víš, kdy myslím?

Kde?

V plechovém obalu.
OZVĚNA
Zvuky padající,
Do spár,
Linoleové podlahy,

zanesené,...

Zbytkama,
Životů
A
Životních omylů.
Skrze sklo zas slyším.
Barvy podzimního vzduchu a deště.
Tělo s tělem,
V družném,
Vnímání,
Anonymní

blízkosti?

A,
Hlasy utichají.
Světlo...

přestalo běžet.

Ruce prosakují do chladného
Kovu.
Směs vůní a vlasů.
Máme zpoždění.
Zastavíme
až
bude

ČAS.

DIALOG DVOU AS(I)OCIÁLŮ

Já bych...	Ano?
Řekla jsem si...	Copak?
Že bych třeba...	Nu?
Jsem se...	Poslouchám.
Ale snad...	Stalo se něco?
Ne, bože...	Tak?
Vůbec nic...	Tedy?
Já jen...	Vy?
Nevím jak...	Začít?
To taky...	Jenže?
Stala se taková...	To snad...
Věc...	Věc?
Bych tomu ani...	Řekla jste...
Věc bych tomu...	Ne?
Ne, ale...	Ale?
To slovo...	Které?
Takové to...	Nevím.
Opravdu...?	Měl bych...?
Myslím, že...	Měl?
Asi ne...	Co tedy?
Já vás...	To snad...
Proč to...?	Ne, já jen...

Ale...	Promiňte.
Nic.	Vy, jste...
Jaká?	Taková...
Čekám.	Hledám...
Jiná?	To spíš...
Hm?	Obyčejná...
Tak?	Ale to...
Nu?	Vůbec to není...
Ano?	Já jen...
Copak?	Nevím jak...
Poslouchám.	Že bych třeba...
Vy?	Ne, bože...
Ach tak.	...
Jste...	Jsem?
Neobyčejný.	Jak?
Zelený...	Kde?
Ne, já myslím...	Aha.
Trochu do žluta.	Taky?
Ale jen...	Trochu?
Dost.	Vím.
Tak...	Tak...
Nashledanou.	

DO SAMOTY (ÚTĚK JE SPÁSA) (OBČAS)

1.
HLAVY
HLAVY
HLAVY
VŠUDE SAMÉ HLAVY
LIDSKÉ
KULATÉ
HRANY UŽ
SPLÝVAJÍ

2.
HLAV JE
PŘÍLIŠ MNOHO
CHTĚL BYCH
JE
NEVIDĚT

3.
OSLEPIT
SE
NAVZÁJEM

...
JSEM
SOLIDÁRNÍ
VNÍMÁM
ČÁSTI
OBLIČEJŮ
A
KABÁTŮ
ČERNÉ KABÁTY
TAKY
ČERVENÉ
ŽLUTÝ
JEN
OBČAS.

4.
PRÁSK!
HLAVA HLAVU
A DO BÍLÉ PLACHTY
ZABALIT
SVĚT.

RÁMY BEZE SKLA

Třeba bych vám mohla,

Ano?

Říci, že...

Potřebuju...

Volání do prázdna.

Vakuum.

Podivně velká bublina.

Ne velká, ale průhledná...to jo.

Velká nůše smůly.

A nositel té smůly.

Ale vždyť...

Volám!

Mně?

Vy se dívíte, já vím.

Znění jest...

Poslouchám.

Slyšíte, jak jí podtrhávám židličku?

Jak ruce se pnou a hlava klesá?

Tak padá a padá a já jen sedím.

Snad zavnímá je.

Snad ucítí dotek ledové kry.

Snad uvidí, že cítit je tak málo.

A slyšet?

Co chcete slyšet?

Že dny se krátí a chleba už snědli?

Že týden je nekonečný a pondělky svátek?

Že stromy mají svůj vlastní život?

Že to vakuum je trochu nebezpečné?

Že lidé křehce našlapují, ale stisk...

Stisk ruky, že je olověný?

Že jsou jenom z masa?

A já teď vidím všude...

STOP!

Tak?

Všude jenom odlesky světla a bílého...

Čehosi.

Jste jen...

Nejsem jen. Jsem, ano, jsem, já...jsem.

Odpočinek.

Kdybyste...

Já kdybych, tak...

Přijel bych.

To nebude potřeba, snad zavnímá je,

snad ucítí dotek ledové kry, snad

uvidí, že cítit je tak málo.

Dost.

Tak. Už začínám myslet.
A střepy se ztrácí ve tmě.
Světla není už tolik a
bolest se ztrácí v bílé.
Zaniká v umělohmotnosti.

Měla byste se vyspat.

Nejde o souznění duší?
Nejde o zachování klidu?
Nejde o smysl pro krásu?
Nejde o dokonalou harmonii stupnic?
Nejde o logickou posloupnost?
Nejde o...posouvání hranic...?
Vy...

Jsem tady stále.

Jen narovnat se. Odrazit. Popadnout a stát.
To není jen mávnutí rukou prostovlasé dívky.
Je to mnohem víc a já bych...

Dýchejte.

Hledám, ale nenalézám.
Stále, tak nějak, rukama.
Odrazit se od té země.

(Úsměv.)

A jednou bych mávla rukama.
Stalo by se, co se stát má.
Tak někdy tmavé střídá světlé.
A světlé střídá ještě světlejší.
A barvy hrají jedna za druhou.
Jenomže občas si musím nasadit,
BRÝLE-rámy beze skla.
Rám střídá rám a mně se,
topí v hlavě jedna barva.
A barva střídá barvu.
Tak, jako to jméno...
Víte které...
Okamžitě cítím vůni. Napůl.
Napůl mrtvé a napůl živé.
Jsem a vidím, cítím, slyším
je růst...
Ta jména...
Jste tam?

Jsem.

Snažím se...

Představit si to.

SLUNEČNICE

V rytmu swingu bych,
Slunečnicím kácela hlavy
Pak je lepila k sobě
...A plakat bych chtěla.
Nad vším tím jejich utrpením.
Nelidským...

Jenže ty oči ne a ne povolit,
V křeči stojím na chodníku.
Ale ty nohy by pořád chtěly tančit.
A tak raději odtrhnu o jednu
hlavu víc.

Hlavy občas padají.

A občas jde kolem někdo.
A ten tu hlavu přilepí zpět.
Pojďme spolu.
Trhat slunečnicím hlavy,
Plakat,
A pak je jenom
Tak nějak lepit zpátky.

Hrátky.

Obyčejné, dětské hrátky.
Já vám dám návod.
Vy se bojíte?
Povedu vám ruku,
Když dovolíte.
A pak si místa vyměníme.
Výměnný obchod je myslím...
Proti pravidlům?
Něco za něco.

Vyberte si jednu.
Já vám budu odpočítávat.
Deset.
Osm.
Sedm.
Dva.
Dál už to neumím.
Promiňte.
Cože? Vy jste ji...
Zabil.

Ach, tak to se omlouvám.
To já si s vámi jen tak...
Hrála.
Ale to se vůbec nebojte a trhejte.
Ono to nejde?
Přidržíím, zafixuju, pak trhnu,
Křup.
Tak.

...
Vidíte, že to nebylo...!
Nebylo to...!
...Tak těžké!
Znovu!!!
Ještě jednou!
A další!
Rychle!
Házejte je třeba sem!
Nesmíme se zdržovat!
Honem!

...

Ach, to je ale spoušť.
Kdo to teď všechno posbírá?

U Z V O N A Ř K Y

Křižovatka
Asfalt
A
Jehospecifická vůně
Otisk listu
Nazemi
Bláto

Houkání sirén
Zasvezou jeden život
A ostatní životy
Usedají na
Pokálené patníky
Celý svět se zastavil
Vezou jeden život
Možná dva
Kdoví.

Vezou život
Zastavte se
Občas lepsi dřív
Kdybyste
Vezou život
Možná by nás
Nechali
Prostoupit
Kovovou konstrukcí

Podívat se na ten
Život
Jak hovezou
A možná tam vůbec není
Nohy vypínají

Spěchají
A
Vezou život
Přeceby nám
Nelhal

Máme zelenou
Dej mi ručku

Kolem dokola

postavy: děti (všech národností, tvarů i barev)

Děti stojící v kruhu hrají dětskou hru. Všichni mluví v tempu. Děti přitom jdou po kruhu.

děti	Kolem, dokola. Kolem, dokola točíme se pořád stejně, než nás smrtka zavolá. A ten koho chytí. Zamotá se v síti.
	Krize. Klid. Vzestup. Pád Krize. Klid. Vzestup. Pád. Velký boom. Anebo Bůh. Říkej tomu, jak
dítě chceš.	
děti	Krize! Krize!
dítě	Jsi Cézar!
dítě Cézar	A co s tím?
dítě	Jako panuj. Jste na to tři.
děti	Klid! Klid!
dítě Cézar	Aleia lacta Est!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Člověk je v centru.
dítě Cézar	Ave Já!
děti	Vítězství! Vítězství!
dítě Cézar	I ty, Brute?
děti	Pád! Pád!
	Krize! Krize! Kolem, dokola. Kolem, dokola.
dítě	Jsi Ježíš!
dítě Ježíš	A co?
dítě	Bud' Mesiáš.
děti	Klid! Klid!
dítě Ježíš	Blaze Vám chudým!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Jsi Mesiáš?
děti	Točíme se pořád stejně.
dítě Ježíš	To tvá jsou slova.
děti	Ukřižuj ho! Ukřižuj ho! Než nás smrtka zavolá.
dítě Ježíš	Je dokonáno.
děti	Vítězství!
dítě	Nevěřím, že byl mesiáš.
děti	Pád! Pád!

dítě	Stěhujeme se, národe!
děti	Krize! Krize!
dítě	Jsi Karel.
dítě Karel	Já jsem Vojta.
dítě	Ne, budeš Karel.
dítě Karel	A který?
dítě	Veliký!
dítě	Jsme raný střed.
děti	Klid! Klid!
dítě	Hele, tam je křížák!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Tak ho zabij
dítě	Ne, já se bojím pavouků.
dítě	On zabije tebe.
děti	Pád! Pád!
dítě Karel	Jsme vrcholný střed.
dítě	Bůh je v centru.
děti	Krize! Klid!
dítě Karel	Jsme pozdní střed!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě Kolumbus	Hele, našel jsem kus země.
dítě	A mně říkají, abych nešlapal do hovna.
dítě Kolumbus	Zopakuj to.
dítě	Do hovna.
dítě Kolumbus	Ne, to před tím.
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	A mně říkají...
dítě Kolumbus	Stop!
	A mně... A mně říkají a mně říká. A mně říká.
Amerika.	
dítě	To je moje! Ne, moje.
dítě	Moje, moje.
dítě lékař	Mor! Mor!
děti	Pád! Pád!
dítě Hamlet	Být, nebo nebýt? Být, nebo nebýt?
děti	Krize! Krize! Klid! Klid!
dítě	Chce to něco novověkého!
dítě	Bud'te humanisty.
dítě	Člověk je v centru!

dítě	Jsi malíř, ty řezbář, ty básník, ty písar!
	Ty biolog, ty lékař. Ty astronom a ty politik.
dítě politik	Proč politik?
dítě	Protože nevím, co s tebou.
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Já vymyslím člověka!
dítě	A já mu dám život.
dítě	Já, já, já. Já jsem Bůh!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Ledviny?
děti	Známe.
dítě	Mozek?
děti	Známe.
dítě	Létající stroj?
děti	Známe.
dítě	Perspektivu?
děti	Známe!
dítě	Co neznáme?
děti	Vesmír!
dítě	Wuaa! Ten je velký. Bojím, bojím.
děti	Pád! Pád!
dítě	Hele, perla.
děti	Krize! Krize!
dítě	Tam, tam, tam je Bůh.
děti	Kolem, dokola. Kolem, dokola. Točíme se pořád stejně.
dítě	Všechno se zakulacuje.
děti	Klid! Klid!
	Vzestup! Vzestup!
dítě	Než nás smrtka zavolá.
děti	Pád! Pád!
dítě	Všechno podle řádu,
děti	Krize! Krize!
	ať se nic neliší!
dítě	Bud'ťe trochu klasicistní.
děti	Klid! Klid!
	Ty jsi Bonaparte!
dítě Bonaparte	Dělá-li soupeř chybu, netřeba ho rušit.
	No co, naučil jsem se jeho citát.
dítě	Ty jsi vzdělaný!
děti	V centru je člověk.
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	No, abys taky nedopadl jako Napoleon u Wa...
	je, promiň.
děti	Pád! Pád!

děti	Kolem dokola, kolem dokola. Točíme se pořád stejně.
dítě	Bud' trochu romantický!
děti	Než nás smrtka zavolá.
dítě	Sám proti společnosti.
děti	Krize! Krize!
děti	A ten koho chytí.
dítě	Já jsem Twist.
děti	Zamotá se v síti.
děti	Hynku, Viléme, Jarmilo.
dítě	Já jsem Kytice.
děti	Klid! Klid!
dítě	Vycházej z prožitku!
dítě	Nezapomeň, secese!
dítě	K tomu dodej exprese!
dítě	Kubo, Kubo, Kubikulo!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Future is in inovation!
děti	Bud' realista.
dítě	To je cesta jistá.
děti	Nebud' jako Viktorka u splavu.
dítě	Měj trochu větší představu.
dítě	Nechtěl jsi říct představivost?
dítě	Chtěl, ale to by se nerýmovalo.
dítě	Nebud' jako dítě.
děti	Aha, Aha, Aha.
	Dá, Dá, Dá.
dítě Švejk	Tak nám zabili Ferdinanda.
děti	Pád! Pád! Pád!
dítě	Kolem, dokola! Kolem, dokola!
děti	Krize! Krize!
dítě	Ať žije Versailleská smlouva!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Podívej, padá křišťál. Něco si přej.
děti	Pád! Pád!
dítě	Šedesát miliónu duší.
dítě	To číslo mě vždycky rozruší.
děti	Točíme se pořád stejně, než nás smrtka zavolá.
dítě	Bereme to hopem, soudruzi.
děti	Krize! Krize!
dítě	My vytváříme pouze iluzi.

dítě	Ať žije Karl Marx!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Hele, jaro je tu. Hele, jaro je tu.
děti	Pád! Pád!
dítě	Ať mír dál zůstává!
děti	Krize! Krize!
dítě	S touto krajinou.
dítě	Nevíte, kde mám klíče?
dítě	Zloba, závist, zášť, strach a svár,
dítě	Cítím se jako v sametu.
dítě	ty ať pominou, ať už pominou.
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Pojďme si to udělat hezké.
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Člověk je v centru!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Já mám pravdu a ty taky.
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Já mám právo na všechno.
dítě	Já! Já! Já!
děti	Vzestup! Vzestup!
dítě	Stop!
	Já jdu domů. Je to furt to stejné.
děti	Kolem, dokola. Kolem, dokola
	točíme se pořád stejně,
	než nás smrtka zavolá.
	A ten koho chytí.
	Zamotá se v síti.

B a z é n

Bazén.

Tváre. Červené tváre. Biele tváre. Chmúrne tváre. Tváre posiate pehami. Tváre.

Oči. Modré oči, zelené oči, hnedé oči, oči čierne ako noc bez hviezd. Oči.

Ústa. Úzke ústa, veľké ústa, ústa dohryzené od nervov, ústa bez úst. Ústa.

Vlasy. Krátke vlasy, dlhé vlasy, vlasy hrubé ako drôty. Vlasy.

Ruky. Ruky jemné, hebké, ruky drobné a mozoľnaté, ruky bez odtlačkov. Ruky.

Telá. Telá veľké, telá malé, telá choré, telá zdravé. Telá.

Telá všade, oči všade, tváre, ústa, vlasy, ruky, zuby, prsty...všade.

Okuliare. Okrúhle, hranaté, so sklami aj bez nich, okuliare bez očí.

Kufriky. Kožené, látkové, popísané bielou kriedou, s bielou stužkou na drevenej rúčke.

Vlasy, vlasy, vlasy bez farby.

Topánky. Topánky s opätkami, topánky so šnúrkami, topánky z kože, červené klopkačky s červenou stuhou.

Tváre. Okrúhle, hranaté, kostnaté, tváre bez tváre.

Prúžky. Prúžky čierne, prúžky biele, prúžky vodorovné. Prúžky, vlasy, telá, ruky.

Oči. Oči hľadajú ale nevidia. Hľadajú. Pátrajú. Dúfajú. Nevidia.

Husle. Husle a slák, husle bez nôt, husle bez sláku, husle bez rúk, ruky bez nechtov.

Tehly, stromy, drevo. Bazén. Tehly. Domy. Drevo. Stromy. Zelené stromy. Bazén.

Koľajnice. Dlhé koľajnice, strácajúce sa v diaľke.

Vlaky. Vlaky z dreva, vlaky plné tváří, vlaky plné úst, vlaky, ktoré prichádzajú vždy plné.

Plné uší, ktoré dúfajú, plné očí, ktoré zúfajú, plné tváří, ktoré nesmú vedieť. Plné, plné, plné. Dosky sú prehnuté.

Kufre, tašky, balíky, plné obrazov, topánok, okuliarov, kníh, huslí bez rúk.

Deti. Deti detské, deti dospelé, deti v sne, deti bez sna. Deti bez matiek, matky bez mužov, muži bez seba.

Dym. Dym čierny, tmavý, dym, ktorý im vháňa do tváre slzy, vrašťí im nosy, kriví tváre, pohlcuje uši. Dym. Zelené stromy, domy, tehly, drevo.

Bazén.

Tá šalina už odišla

ONA

Iba tu tak stojím. Čakám. Stojím a predsa sa mi zdá, že utekám. V končekoch prstov na nohách cítim slabé mravčenie. Stojím či bežím?

(zvuk idúcej šaliny)

ŽENA 1

Hele, neřvi na mně. To ty mi dlužíš ne já tobě. Jeho školka je drahá. Si myslíš že budu žrát šutry nebo co?

ONA

Stojím, nehýbem sa. Určite je to tak, vidím svoje topánky na kockovanej dlažbe. Lenže, čo ak uteká zem?

(otvorenie dverí šaliny na Českej)

ŽENA 1

Koukni na ně. Ti lidé vůbec nevypadají jako mladí lidé. Jejich tváře jsou tak staré.

ONA

Pred tým tu stála so mnou. Držala ma za ruku, alebo ja ju. Ale už je preč. Zrejme utekala čo jej sily stačili. Alebo som možno predsa len bežala ja a ona tam ešte stále čaká.

(cinknutie dverí na lekárni)

ŽENA 2

Tohle to je hrozný. Nemocný člověk tady nedostane nic zadarmo Barunko. Podívej co mi zas pán doktor předepsal. A já se po těch práscích vůbec necítím lépe. Jenom na nás bohatnou, to ti říkám Barunko.

ONA

Tak rada by som sa posadila, lenže bežať a sedieť naraz sa nedá. Polámala by som si nohy, odrela kolená, to by sa jej určite nepáčilo. A keď tam konečne dobehnem, chcem sa páčiť. Zastaviť aspoň na minútku...

(zvuk prichádzajúcej šaliny)

DIEŤA

Mami, mami, už to ide. Šalina už ide! A aha, aký má nápis, to už viem prečítať. ŠP12Berk? Čo to je mami?

ONA

Zdá sa mi, že už nemám žiadne svaly, ale aj tak ešte bežím. Bez kostí, bez šliach, bez kože, ktorá by ich ukryla, bez nervových zakončení, ležia predomnou na kamenných kockách.

DIEŤA

Mami, mami, aj tam je ďalší nápis. A aj tam. A videla si henten. L-i-f-e i-s p-o-r-n-o. Čo to znamená?

ONA

Dýcham vodu. Zelenú, modrú, priehľadnú, z kaluže. Zapcháva mi uši, bežím a nepočujem. Bolia ma oči. Voda ich obteká, ako kamene v rieke. Nabrala sa mi do nosa a pretiekla do úst. Chutí ako hlina, ako pleseň na zvlhnutom krajci chleba. Ešte tam možno stojí. Stojí?

(zvonenie mobilného telefónu)

ŽENA 3

Dobrý den, děláme statistický telefonát o operátorech, tenhle hovor je nahrávaný. Smím vám položit několik otázek a...*píp,píp,píp*.

DIEŤA

Mami, mami, čo je to štatistika. Alebo nie, ja viem, ja viem. Štatistika ako štát-istý. Je náš štát istý mami?

ONA

Stála tu. Pamätám si to. Určite tu bola. Prebehla som ju? Nehýbem sa. Vodu mám všade. Ak sa nebudem hýbať, utopím sa. Bežať už nemôžem.

(Zatváranie dverí pri odchode šaliny)

DIEŤA

Mami? Mami, tá šalina už odišla...

DOPŘEDU A NIKDY ZPĚT!

Čím dál méně vidíme, co už všechno máme
V pozoru stojíme jenom, když se chleba láme
Spálíme mosty, jen co budou stát
Protože s křídly roste taky strach

Každý druhý slyší tady přes plot trávu růst
Já dávno hledám sobě samé skrýš
Tak třeba někde hodně blízko hvězd
Nechci být za žábu a už ani za myš

Bůh od zlého nás zřejmě nezbaví
Co bylo pogromů a povodní
Přesto nezastavil bezpráví
Jen Ty pořád říkáš, jak jsme svobodní

Čas Tvoje tlusté čáry vymaže
Odpustíš a zapomeneš
Radost udělá Ti roční gáže
Před sebou ale neutečeš

Něco krásného nechám si dneska zdát
Nemyslím už na to
Jestli ještě zítra budeš při mně stát
Dál klidně do kapsy si budu lhát

V tichu zpovědnice
Svatého Víta věrná tanečnice
Říkám si, co chtít více
Ať ještě hoří moje svíce

Jednou vlky z lesa vyšle hlad
Potom i já z kůže vyskočím
A budu v rouše beránčím
V jedné řadě hrdě s vámi stát

Stejně jako se kdysi stavěl nový lepší svět
Tak i dnes zní stejné heslo –
Dopředu a nikdy zpět!

VLADVYSOCKI

OSOBY:

Vladimir Vysotsky

Marina Vlady

Scéna – stůl, dvě židle, dva staré sluchátkové telefony, kytara, všude se povalují písňové texty, fotografie z představení V. V. i osobní fotky s M. V.

Scény prokládají písně V.V. a M.V.

1967 Moskva, Píseň Na bol'shom karetnom

Přichází Marina Vlady, do restaurace, byla na představení Vysotského a má se s ním setkat.

M: Vážně jsem netušila, že jsem v SSSR tak známá, málem jsem se přes ten dav nedostala dovnitř. Upřímně, když mi moji přátelé řekli, že musíme navštívit divadlo Na Tagance, kvůli jistému Vladimirovi Vysotskému, myslela jsem, že zbytečně přehánějí. A teď, čekám tu a doufám, že přijde, abych mu mohla pogratulovat, z celého představení si pamatuji jen jeho. Známi ale říkají, že je velmi náladový a dost možná že prý nepřijde.

Přichází Vladimir, mlčí, hledí na Marinu. Po chvíli pevně sevře její dlaň oběma rukama a políbí hřbet její dlaně. Posadí se.

V: Konečně Vás poznávám.

M: (*zasměje se*) To já jsem ráda, že poznávám Vás, pane Vysotsky.

V: Volod'a.

M: Velmi působivé představení Volod'o, byl jste opravdu úchvatný.

V: (*kompliment ho nechal chladným*) Divadlo, to je jen řemeslo, poezie je pravá vášeň. Směl bych Vás požádat o tanec? (*Vyzve ji*)

M: Prosím. Když Vám nevadí, že nehraje hudba.

(*Tančí*)

V: Já Vás už dávno miluji,

M: (*v rozpacích*) To mi velmi lichotí, (*snaží se situaci odlehčit*) skoro jste mě dojal. (*rozumně*) Věřte mi, že já bych se ráda stala Vaší přítelkyní, ale pochopte, že jsem tady jenom na pár dní a pak, mám tři děti, svoji práci. A vůbec, Moskva je od Paříže hrozně daleko.

V: Taky mám rodinu a slávu, ale to přece nestojí v cestě tomu, abyste se stala mou ženou.

M: To vypadá, že jste buďto neuvěřitelně drzý, anebo úplně pomatený.

V: Hm, nebo obojí. Tak co říkáte, chtěla byste se ještě někdy vidět s drzým bláznem?

(*už netančí*)

M: Režisér Jutkevič mi ve svém filmu nabídl roli Liky Mizinovové. Přemýšlím, jestli to přijmout. Natáčení by trvalo skoro rok. Je to komplikované.

V: Tak to je ta nejlepší zpráva, jakou jsem dostal za strašně dlouhou dobu. Prosím, vezměte tu roli. Udělejte to pro mě. Navíc, hrát ženu, která inspirovala Čechova k napsání Racka! To je velká příležitost.

M: A hlavně budete mít čas mě přesvědčit, abych si Vás vzala, že? (*směje se*) Dovolím si, ale připomenout jeden drobný detail – Já do Vás nejsem zamilovaná.

V: To nevadí. Dokážu se Vám zalíbit, uvidíte.

----- píseň Byla v Paříži

V: Za tu dobu, co nejsme spolu, jsem o Tobě složil několik písní. Už jsi v mém umění stejně jako v mojí duši. Jsi tam?

M: Jsem tady. Jen mám moc práce a jsem unavená.

V: *(škádlivě)* Nebo zamilovaná?

M: *(upřímně)* Už se nemůžu se dočkat, až Tě uvidím.

V: Víš už, kdy začne natáčení?

M: V půlce ledna. Začala jsem psát seznam věcí, které z Francie přivezu. Takže: šaty, káva, antikoncepce, těstoviny, knihy, desky, antibiotika, ...co ještě?

V: Cigarety.

M: *(automaticky opakuje)* Cigarety. Volod'o, já, ...chci Ti něco říct, před týdnem jsem vstoupila do Francouzské komunistické strany.

V: *(suše)* Proč?

M: Protože tahle situace k tomu přímo vybízí. Udělala jsem to z lásky k Rusku, k Tobě, pro nás a naši budoucnost. Chtěla jsem prostě jednat. Slyšíš? Volod'o!?

V: Rychle se vrať, nevím, jaká pitomost mě napadne. *(zavěsí)*

Píseň Hon na vlky

V: Víš, kdy jsem se do tebe zamiloval? Když jsem Tě viděl ve filmu Čarodějka. Krátce poté jsi tady byla na filmovém festivalu, ale nemohl jsem se k Tobě dostat, tak jsem chodil každý den do kina, abych tě viděl alespoň na plátně.

M: Všiml sis vůbec, že čím víc se spolu scházíme, tím méně máme přátel?

V: Závidí. Závidí nám naše přátelství.

M: Mám čím dál tím větší pocit, že teď už nejsme tak úplně přátelé. Mluví o nás celá Moskva a víš moc dobře, že ONI už si o nás určitě vedou nějaký ultra tajný spis.

(políbí se)

V: Na celý život, konečně moje žena.

M: Spolu na život a na smrt.

Píseň Tak dymno

V: *(vtrhne do místnosti, v ruce má knihu a zuřivě v ní listuje)*

Tak tohle už je vrchol! Rozumíš tomu?! Ten Frantík mi to ukrad, šlohnul prostě! Slova, rytmus, ...ten si mě načet, hajzl! Chápeš to? *–(vztekle recituje)*

„Vlk se schoval pod listí,

krásné peří dával;

jedním hltém čelistí

kuřátko jsem strávil.

Saláty a ovoce

čekají už na opálky,

pavouk z plotu divoce

dělá si chuť na fialky.

Chtěl bych spát a hořeti

na oltáři Šalamouna;

pěna stéká po sněti

a plyne do Cedrona.“

M: *(snaží blíže se podívat na knihu, po chvíli se začne smát a Vladimirova divoká deklamace ji rozesmává ještě víc)*

Ty se opravdu nesrovnáváš s kdekým. Artur Rimbaud – dobrá volba. Ale je asi o století starší než ty, takže nemusíš zuřit miláčku, ten od Tebe neopisuje.

(V. si detailně prohlíží knihu a za chvíli se klidně posadí a začte, M se usmívá a obejme ho zezadu kolem ramen)

M: Kdo byla to žena, která se k Tobě přitočila na večírku?

V: Jedna moje bývalá.

M: A proč jsi na ni byl tak hrubý, když Ti chtěla nalít?

V: Protože ona ví, že nemůžu, ví, že nesmím. A to ne ten nejpodlejší způsob, jak mě dostat zpátky. (*podrážděně a ironicky*) Copak Tě přátelé nevarovali, ať mě nenecháváš pít, že jsem alkoholik?

M: Uvidíš, že až se usadíme, všechno se změní.

Píseň Mně každý večer svíce zapaluje...

M: Nevím, jak to chodí tady v tom vašem bratrství opilců, ale ve Francii je prostě nemožné nepřijít na natáčení, jenom proto, že můj manžel je zrovna v deliriu. A já jsem to zase udělala. Budu platit tak velkou pokutu, že přesáhne celý honorář za film. Už si to nemůžu dovolit. Nesnesu ty tvoje útěky a noční telefonáty od cizích lidí, kam si mám pro Tebe přijet.

V: Přeháníš, Marino.

M: Denně vypiješ šest nebo sedm lahví vodky a já přeháním. Nevadí mi zástupy Tvých milenek, ani Tvoje malé provokace, hospodské bitky, ale sakra, jak jsi mohl spadnout do heroinu?! Vymaže Tě to ze života.

V: Zlo se musí léčit tím, co ho vyvolalo, jako to bylo v Mistrovi a Markétce.

M: Pořád si myslím, že bychom mohli zkusit...

V: Já se nevystěhuju z Ruska. Nejsem žádný disident, Marino, jsem umělec.

M: Dobře, jak chceš, informovala jsem se a existuje takový lék, Esperal. Je to implantát, který se vsije pod kůži. Pokud se člověk napije, zadusí ho mrtvice. Rozhodnout se musíš ty sám. Ale já se nenechám do toho pekla stáhnout taky.

V: Bojím se, že není možné to zastavit. Brzy odejdu, už nemůžu, už nechci, je to strašně těžké, dost.

M: Proč to nakonec vždycky uděláš, proč se nebráníš? Vždycky slíbíš, že to bylo naposled, a pak jdeš a ze zoufalství mi vypiješ parfém, jak říkáš – jen abys cítil chuť! Proč?

V: Protože ve svojí hlavě jsem opilý pořád, i když nepiju. Je to jako sopka, která vybuchne a všechno smete. Hlavně, když odjedeš pryč z Moskvy.

M: Volod'o, já přece nemůžu být odpovědná, za Tvoji střízlivost. To mi nemůžeš udělat.

Píseň Ted' právě mám tě rád...

V: „Jestli máš hlas a můžeš promluvit, promluv zastav se a mluv!“ Taky ze sebe dělám blázna pro lidi, jako Hamlet. A to jenom proto, aby mě nechali na živu, aby mě nezavřeli, vymyslet jazyk, kterému nikdo nerozumí. Skrýt pravdu, protože je cosi shnilého ve státě dánském.

Být, či nebýt? To je to, oč tu běží !

Je důstojnější trpělivě snášet

kopance, rány, facky osudu,

nebo se vrhnout proti moři útrap

a rázem všechno skončit? Zemřít, spát!

Nic víc. Ten spánek uspí bolest srdce,

ukončí všechna trapná trápení

lidského těla. Jaké větší přání

by člověk mohl mít? Spát, zemřít, nebýt.

(stojí proti sobě, V má s sebou kufr)

V: Neplač, ještě to není ta pravá chvíle.

M: Dávej na sebe pozor, ozvi se mi. (*pohládí ho po tváři a políbí*)

V: Jednou odjedeme, odjedeme spolu pryč od všeho, daleko, ty mě vyléčíš, jako vždycky. Pro Tebe. (*Podává jí lístek*): -

Marině, jediné lásce mého života:

Led seshora, led zdola. Kudy odsud?

Porazit vzhůru, dolů prohryzat?

No ovšem – vynořit se, věřit v osud!

Pak do práce a čekat na víza.

Led nade mnou už přece puknout musí!

Jsem jako oráč, zalévá mě pot.

Na všechny staré verše vzpomenu si

Až se ti vrátím jako v písni loď

Mám přes čtyřicet. Dvanáct roků z tísně

mě taháš ty – a s tebou Nejvyšší.

Až k němu přijdu, vím už, jaké písně

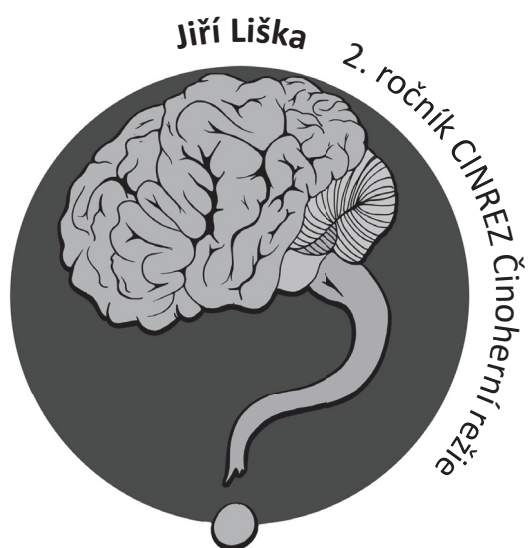
I jakou obhajobu uslyší.

Zazvoní telefon

Marina ho nervózně zvedne, sklopí oči a po chvíli opatrně položí sluchátko.

M: 25. července 1980. Led tě pohřbil, nepodařilo se ti uvolnit z jeho sevření.

---píseň V.V. a M.V. Et si tu n'existais pas

Sedm životů

POSTAVY

Šárka, slušná slečna, naivní

Tomáš, její přítel, přelétavý

Iva, je nymfomanka

Sanka, pěstitel, dealer a hulič marihuany

Karel, muž ve středních letech, na internetu dělá hnusné věci

Božena, jeho žena, snaží se nepřipustit rozvod

Jan, senior, majitel paneláku, nejdřív věčně urýpaný

Terezie, jeho žena, brzo umře

Magdalena, seniorka, bývalá herečka, chovatelka koček

Další postavy, které se náhodně vyskytují, hrají herci, kteří zrovna nehrají.

Adam a Eva jsou loutky.

A hodně koček.

(Na jevišti tma. Svítí jen jeden box, ve kterém je právě Ráj – strom s jablky uprostřed, nalevo Adam, napravo Eva. Eva trhá jablko, kouše do něj a dá jej i Adamovi. Jak uslyší hlas, schovají se.)

Bůh (hlas):

Kde jste? Kde jste?

Adam:

Slyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.

Bůh:

Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, ze kterého jsem ti zakázal jíst?

Adam:

Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.

Bůh:

Cos to učinila?

Eva:

Had mě podvedl a já jsem jedla.

Bůh:

Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout. Ty jsi, Adame, uposlechl hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátíš.

Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku ke stromu života, jedl a byl navěky živ.

(Světlo, do této chvíle patřící jen boxu „Ráj“, zhasíná. Zároveň se ale rozsvěcují světla bytů v panelovém domě. Hraje patřičná hudba.)

(Hudba je svižná, v jednotlivých místnostech se střídavě rozsvěcují světla a následně zhasínají. Celé je to divoké. Nakonec se světlo zastaví v jedné z místností – je to místnost majitelů paneláku.)

Jan:

Každý den je tady šedivej. Vidíš ty tapety? Dřív byly zelený. A ty závěsy. Dneska jsou vyblitý, až hanba. A ty taky. Když jsem si tě bral, mělas krásný růžový tváře a oči hnědý jak kaštaný. A dneska? Všechno je tady šedivý.

Terezie: Kdyby sis pořád nestěžoval, Honzo. Když jsem si tě brala, taky jsi měl černou hřívu.

Jan: A vidíš? Dneska je šedivá. Všechno v tomhle prokletém domě je šedivý. A čím jsem starší, tím je všechno šedivější. Ale vsadím se, že za to může tenhle barák.

Terezie: Přestaň fantazírovat.

Jan: No ne, poslouchej. Koupil jsem si tenhle hrnek. Krásnej, červenej! Ale jen co jsem ho přenesl přes práh tohoto zpropadeného domu – šedivej. Dokonce i ta barevná televize, co nám daly děti, už dneska hraje jenom černobíle. Každý den tady je čerobílej.

Terezie: Jestli ono to nebude v tobě, víš? Mě televize hraje barevně. Šmoulové jsou modří, Esmeralda zelená. Borhyová bílá a Koranteng hnědej. Je to v tobě. Každý den vstaneš, umyješ se, oběd, večeře, spát, vstaneš, umyješ se a tak pořád dokola. Kdybys šel ven, na procházku, pozdravit starý kamarády...

Jan: Jsou mrtví, Terezo. Všichni mí kamarádi jsou dávno mrtví.

Terezie: A co Josef Kroupa? Nebo Standa Rovný? Ty potkávám v parku.

Jan: Proč vycházet z domu? Tenhle panelák, to je můj vězení, víš?

Terezie: Z vězení nemůžeš odejít, z paneláku jo.

Jan: Je to můj vězení. Můžu jít na vycházku, ale až skončí, tak musím zpátky do cely. Mezi čtyři stěny toho šedivého pokoje. Tím, že jsem ten barák koupil, jsem sám sebe odsoudil na doživotí. Do smrti mezi panely.

Terezie: Mlč už, prosím tě.

Jan: Jdu si pustit telku.

Terezie: Neměl bys to dělat, Honzo.
(Zhasínají světla v pokoji domácího, rozsvěcuje se pokoj mladého páru.)

Šárka: Tak je to tady. Že je to tady roztomilý?

Tomáš: To víš, že je, miláčku. Ale není to tady trochu malý? (Oba se nacpou do malého boxu představujícího jejich pokoj)

Šárka: Hlavně že budeme spolu, ne? Aspoň si budeme blíž. Počkej, tady mě to trochu tlačí.

Tomáš: Můžeš se pootočit?

Šárka: Já bych ráda, ale zachytilo se mi tu tričko.

Tomáš: Už je to lepší?

Šárka: Jo. Tak... vybalíme?

Tomáš: Kam to všechno tady chceš dát?

Šárka: Nějak to sem naskládáme. Miláčku, já jsem tak šťastná, že budeme žít spolu! Teď už je to mezi náma asi vážný, co?

Tomáš: Hmm...

Šárka: Ale stejně, kde jsi vzal peníze na ten byt?

Tomáš: Už jsem ti říkal, že si s tím nemáš dělat hlavu, je to můj malý tajemství. Hlavně že jsme spolu, ne?

Šárka: Partneři by mezi sebou neměli mít tajnosti.

Tomáš: To sice ne, ale tohle je jen taková drobnost. A já to dělal hlavně pro tebe a chtěl bych, aby naše láska a soužití bylo obestřeno oparem tajemna.

Šárka: Tak dobře! Záhada našeho bytu. Je to romantické, že?
(Opět změna světla. Tentokrát se zastavujeme v bytě Sanky. Je plný marihuany.)

- Sanka: Mám trávu, chceš? Dvě stovky za sáček, co? Lidi si myslej, že hulit je něco špatnýho. Jako že jsem hned feták a smažka a já nevím co. Jako že jsem ten tragéd na samý hraně hranice, kterému stačí, aby jen zafoukal svěží jarní vánek a sfouk ho do drogových sraček. Kdyby se radši starali sami vo sebe. Hulím, abych se z nich nepoblil. Z těch všech falešnejch ksichtů a plakátových masek. Choděj si v kvádru, na hlavě apartní klobouček... ale ve spod jsou to úplně stejný hovna jako já, jako ty. Dám si jointa a hned je mi líp. Hned jsou všichni milí a veselí. A nejmilejší a nejveselejší jsem já. Tráva přece není nic špatnýho. Vždyť lečí! No jasně, chlast a ciga jsou taky drogy a lidi je normálně užívaj. Už jste třeba někdy slyšeli, že se někdo ukouřil ke zdraví, nebo že se prochlastal ze závislosti? Blbost. Léčí jenom tráva a kouřit ji je úplně stejný, jako klopat do sebe panáky vodky, jenom zdravější. Navíc, ubalit si jointa, to je rituál, svatej obřad štěstí. A moje kytičky, to musej bejt nejšťastnější rostliny na celým světě.
(Světelnou změnou se dostaneme k Magdaleně.)
- Magdalena: Pojď ke mně, kocourku. No ty jsi můj manžel, no. Jak ses dneska měl, co? Dobře, vid' U paničky se má každá kočička skvěle. Představ si, jela jsem tramvají a po ulici létalo peří. Bylo všude a vznášelo se. Lechtalo lidi pod nosem a ti se smáli, jak je to šimralo. Asi někdo roztrhl peřinu, víš? Ty jsi můj manžel! Potkala jsem pana Kovala, toho režiséra, co jsem ti o něm říkala, a představ si – nabídl mi roli! Tak stará herečka, Magdalena Kučerová, se zase objeví na prknech! To už je let, co jsem naposled hrála. Třeba v Anně Karenině! To byla paráda! Nebo Antigona, Tatiana v Oněginovi, slečna Julie, o Julii a Romeovi nemluvě. Kritika o mně tenkrát psala jako o Velké Magdaleně! Tato úžasná herečka zvládá všechny role, její široký rejstřík jí umožňuje hrát mladé naivky i protivné stařeny. Byla jsem hvězda, ty můj manželi. No jo, ale kdepak loňské sněhy jsou. Dneska po mně pes neštěkne. Což je dobře, my psy nemáme rádi, že? Už jsem myslela, že na mě všichni dočista zapomněli. Ale pan Koval ne! Pojd'te, dětičky, naliju vám mlíčko!
(Světelnou změnou se dostáváme k manželům. Z rádia se ozývá zpráva o přepadení benzínky.)
- Božena: Miluješ mě ještě?
- Karel: Cože?
- Božena: Ptám se tě, jestli mě ještě miluješ.
- Karel: Aha...no... ty máš otázky pořád...
- Božena: ...tak... tak máš mě ještě aspoň rád?
- Karel: Jo, mám tě rád...
- Božena: Rád jako ženu, kamarádku... pivo?
- Karel: O co ti jde, prosim tě?
- Božena: Jenom chci vědět, jestli ke mně po tolika letech ještě něco cítíš. Já vím, že to dvacet sedm let nemůže být pořád jako v prvním roce, ale já mám pocit, že už mě prostě vůbec nevnímáš, že jsem pro tebe jako služka, nebo jako kus nábytku...
- Karel: Ale nejsi... to víš, že nejsi.
- Božena: Tak jako co mě máš rád, řekni?
- Karel: Mám tě rád jako... když to je těžký...
- Božena: Zas tak těžký to není.

Karel: Mám tě rád jako.. je to těžký.

Božena: Není, prostě si vybav, co máš rád jako mně, a pak to řekni. „Mám tě rád jako..“

Karel: Vlašák.
(Světelnou změnou se dostáváme k Ivě.)

Iva: Tak to mám ráda, no a co? Kdo ne? Pravda, znám pár takových frigidních panen, který to nechtěj, ale mně se to líbí. Když to chlapi pořád chtěj, tak je to normální, všichni řeknou – je to typickej chlap. Ale když to pořád chce ženská? Hned z ní všichni dělají děvku. Mám ráda, když mě má chlap v moci. Když jsem malá holčička před velkým, statným chlapem. Kdyby bůh chtěl, abychom nesouložili, proč by to dělal tak krásný? Miluju, když ho má chlap pořádnýho. V tomhle jsou prý super černoši. Říká se: černoši je maj velký, Evropan je střed a asiati je mají maličký. Existují černoši, co je maj velký a co je maj jak Evropani. Existují Evropani, co je mají jako černoši, ale i takoví, co je maj jak asiati. Ale zajímavý je, že nenajdete asiata, co ho má jak černocho. Teda od přírody, že jo. Jsem asi na sexu závislá. Ale miluju to.

Magdalena: Kam jsem je jenom dala? A, tady jsou! Moje klobouky. Vidíš, kocourku? V těch jsem byla někdo! (Nasazuje si klobouk a hraje) Dobrý den, pane Voku, jak se máte? (jiný klobouk) Ať tě spolkně zem, bídný červe! (jiný klobouk) Čím to, že já, Mannon, šťastna jsem, čím to, že já, Mannon, se líbím všem? (Směje se, končí hra) Oh, ty můj manželi. To byla léta. Pak na mě zapomněli. Už jim nebyla Magdalena Kučerová dost dobrá. Ale víš, kocourku, život je umění čekat. Kdo si počká, ten se dočká! A já už se tak těším, až začnou zkoušky! Jsem tak plná energie. Ale, manžílku můj, tobě smrdí z tlamičky! (bere kocoura a čistí mu zuby)
(U manželů)

Božena: Já se rozvádět nebudu, na to zapomeň. Dělej si co chceš, měj ženských kolik chceš, nebo sed' celý dny doma, to je jedno, ale rozvádět se nebudeme.

Karel: Vždyť se trápíme oba. Když budeme sami, bude nám líp.

Božena: Já se rozvádět nechci, chápeš? Co na to řeknou lidi? Já ti obětovala kariéru, nejkrásnější roky svýho života, svoje krásný, mladý tělo, tak teď laskavě mlč, sed' a nerozváděj se.

Karel: Já jsem tě přece nenutil. Já tě mám rád, ale cítím, že mám prostě jiný potřeby...

Božena: Tvý potřeby nikoho nezajímají, chápeš?!! Promiň. Jasně že zajímají... Ale pochop to – rozvod, to mě zničí.

Karel: Ale nedramatizuj to. Vždyť se pro tebe skoro nic nezmění, stejně se už skoro nevidáme.

Božena: Pochop to, ty vole! Já se prostě rozvádět nebudu, slyšíš, debile? Nebudu! (pláče)

Karel: Tak... já jdu radši vynést smetí...

Sanka: Vracím se takhle pozdě v noci domů z kšeftu. V kapse slušnej balík, dneska se dařilo. Zatracený kočky (nakopne ji). Furt se tu pletou. Už jsem se docela těšil, jak si po náročným dnu odpočinu. Bolí mě nohy, chlupatý mě trochu prohnali. (Slyší, jak si to Iva rozdává) A, slečna sousedka má zase návštěvu. Podle bot jsem usoudil, že bude na můj vkus poměrně velká. A hlavně plná testosteronu. Jo, v chemii se vy-

znám. Ale nevařím! Výtah zase nejede, musím po schodech. Dobrý den, pane Jiroušek. Kam jdete v tom pyžamu?

Karel: Ale, žena mě poslala vynést smetí.

Sanka: Tak pozdě v noci?

Karel: To víš, ženská. Jak si něco usmyslí, chce to hned, znáš to, ne?

Sanka: No, ani ne.

Karel: Počkej, ty seš snad na chlapy?

Sanka: Ne, ale u ženkých moc nebuduju. Ani na ně moc nemám čas, abych pravdu řekl.

Karel: A co děláš tak důležitýho, že ti nezbude čas na nějakou tu (naznačí gestem) roštěnku, co?

Sanka: Já se starám o kytky, víte.

Karel: Takže zahradník?

Sanka: Dá se to tak říct.

Karel: Hele, tak já tě rovnou využiju, jo? Odchází mi fíkus, dělají se mi na něm takový jako bílý vodnatý pupínky, nevíš, co to je?

Sanka: No, já se moc ve fíkusech nevyznám.

Karel: Tak co pěstuješ? Orchideje? Kaktusy?

Sanka: Neřeknete to nikomu?

Karel: Jako hrob!

Sanka: (naznačí gestem hulení)

Karel: Jo tak! Dobrý vědět.

Sanka: Jojo, stavte se někdy. Ale já už teď musím.

Karel: Chápu, chce to zálivku, co? (smích)

Sanka: No. Pěkný papuče. Nashledanou.

Karel: No jo, do bot mi nadělaly ty šílený kočky. Dobrou noc.

Jan: V noci se tady dějí divný věci. Je to prostě v tom domě. Postavili ho na špatném místě, ve špatnou dobu. (slyší mrouskání koček) Občas se tady ozývá skučení duší všech těch zatracenejch lidí, co zahynuli v nudě a šedi panelové architektury. Zatracený uřvaný kočky! Když je člověku tolik co mně, tak čím dál častěji myslí na smrt. Vždycky jsem si myslel, že až umřu, bude to, jako když stromu na podzim upadne poslední list. Teď už ale vím, že ten list upadl už dávno – a teď už jen žloutne, hnědne a usychá, až se nadobro rozpadne. Jediný potěšeníčko mi zbylo, a tím jsou ty mršky kamerky – vidí všechno, co se kde mihne, nikdo o mně neví, ale já vím o všem, díky nim můžu být kdekoliv, a přitom sedět ve svém šedým křesle...

Terezie: (Je náměsíčná) Kde jste? Kde jste?

Jan: Už zase. Co hledáš, Terezo?

Terezie: Peníze.

Jan: Jaký peníze, prosím tě?

Terezie: No přece ty, co jsem měla na parapetu.

Jan: Na parapetu jsi žádný neměla.

Terezie: (Otevírá okno a vyklání se z něj) Ale jo! Podívej, sletěly dolů, vítr je odfoukl, měli bychom je posbírat.

Jan: Nevykláněj se z toho okna, nebo vypadneš. Už jsi zase náměsíčná. Pojd' si lehnout, je noc.

Terezie: Ale co ty peníze?

Jan: Už jsme je přece posbírali.

Terezie: Aha.

Jan: Pojd' spát.

Iva: Pojd'te spát, pánové. Já už jsem děsně utahaná.

Chlap 1: No no, slečinko, snad jsme tě nezmohli?

Chlap 2: Podívej, je utahaná jako kotě.

Iva: O kočkách mi vůbec nemluvte. Nemůžu je ani cítit. Ta baba Kučerová jich má plnej barák. Smrdí tady, věčně řvou a votíraj se ti o nohy, když jdeš po chodbě. A já jsem na ně navíc alergická. Ženská se ráno pěkně namaluje, aby se chlapům líbila, pak vyjde na chodbu, kočka se jí otře o nohu a hned je ženská celá napuchlá, kape jí z nosu a oči má červený. Vůbec nechápu, co lidi na těch kočkách mají. Jsou falešný a úlisný. Vtírají se, jen když něco potřebujou, ale když po nich něco potřebujete vy, nehnou ani brvou, pokud samy nechtějí. To vlastně mají s některýma lidma společný. Některý lidi jsou jako kočky – a ty já nemám ráda. Zajímavý, že některý lidi projevují hnusný city jako vztek, nenávisť, pohrdání bez sebemenšího zaváhání, ale projevit cit krásný, jako je láska, se bojí.

Chlap 1: Zrovna ty mluvíš o lásce? (Ozývá se hudba.)

Iva: (Prohledává chlapům kalhoty a bere peněženky, krade z nich peníze a peněženky zase vrací.) Taky jsem milovala a miluju ho pořád. Ale zároveň ho nenávidím. Miluju ho, i přes to, co mi udělal, na druhou stranu se mi hnusí a nejradši bych ho už nikdy neviděla. Nechápe, že už se s ním nechci stýkat. Pořád má potřebu se mnou komunikovat. Asi ho baví, když ho stírám, ponižuju a slovně šikanuju. Je to jediný člověk, se kterým bych chtěla být na věky, je to jediný člověk, kterého nevystojím ani minutu. Ale sexu se nevzdám, to teda ne.

Chlap 2: Kdo tady pouští hudbu?

(U milenců, oba spí.)

Šárka: Kdo tady pouští hudbu?

Tomáš: Co?

Šárka: Někdě tady pouští hudbu.

Tomáš: My máme rádio?

Šárka: Ale ne u nás, někdo ze sousedů.

Tomáš: Tak si lehni a spí.

Šárka: Copak u toho můžu spát?

Tomáš: Ber to třeba jako ukolíbavku.

Šárka: Ukolíbavku ve čtyři hodiny ráno, pěkný. Který blázen si v tuhle dobu pustí rádio na plný pecky?

(U Magdaleny, která má naplno puštěný gramofon, étericky u toho tančí.)

Magdalena: Velká Magdalena Kučerová, můj manželi, se vznášela jako víla po prknech Mahenova divadla! Éterickým zjevem ve vzdušném kostýmu dokonale ztvárnila femme fatale. Chceš si cucnout sherry, ty můj manželi? (zpívá)

(U milenců)

Šárka: No to snad není možný! Já asi neusnu. Tam půjdu zazvonit, nebo co!

Tomáš: Neblázni, jsme tady první noc a ty už by sis dělala nepřátele. Jednou to snad vydržíš.

Šárka: Jenom aby to nebylo každou noc. (pokouší se spát, ozve se ale nějaký drásavý tón) Tak a dost! (jde ke stupačkám a třepe s nimi, to dělá hluk. Hudba ustane.) Tak a je klid. (Tma.)

Kočky

(Světlo se rozsvítí ve všech pokojích, všichni herci jsou na scéně /kromě Boženy/ a čistí si zuby. Je ráno.)

Sanka: Je to pro mě očista duše. Do mého těla se dostává svěžest a s ní odhodlání poprat se s dalším dnem plným lidí v maskách. Jak by to asi vypadalo, kdyby je lidi odložili? Kdyby ukázali svoje pravý já? To by byl...

Jan: ...Hnus! Prosím tě, cos to vzala za pastu? Nemůžu ji ani cítit.

Terezie: Normální pasta, co pořád máš. Kupuju ji roky.

Jan: Ten barák. Za to může ten barák, kterej změní všechno a všechny, kteří s ním propletou svůj osud.

Terezie: Zase začínáš? Ten dům je naprosto normální, mně se v něm žije...

Šárka: ...skvěle, a co ty?

Tomáš: Ale jo, taky celkem dobře. Sice jsi mi brala peřinu, ale to nevadí. Zvyknou si, všichni si zvykli.

Šárka: V kolik se vrátíš ze školy?

Tomáš: No, asi ve ...

Iva: Tři? Dobře, proč ne, čtyřku jsem ještě neměla. Proč to dělám? Co mi to vlastně dává? Snažím se prázdno, který mám srdci, zaplnit penisem. Když nemůžu být jednoho, budu všech. A co ty? Můžeš mi...

Karel: ...prosím tě donést ručník?

Božena: Cože?

Karel: Abys mi donesla ručník!

Božena: Já ti nerozumím.

Karel: RUČNÍK!

Božena: Já tě neslyším!

Karel: (pro sebe, rezignovaně) Tak si polib prdel.

Božena: Ještě jednou mi řekneš, ať si políbím prdel, tak uvidíš! Ty můj...

Magdalena: ...manželi. Já už mám na světě jenom tebe. Tebe a všechny tvé kamarády, vid'? Dnes budeme čistit kožíšky, ať jste všichni krásní. Já jsem tvá žena, ty jsi můj manžel a všechny ostatní kočičky jsou naše děti, že? (U duchodců)

Jan: To kafe je slaný!

Terezie: Ukaž? Není, máš tam tři lžičky cukru, jako vždycky.

Jan: Říkám, že to kafe je slaný! A kde mám vidličku a nůž?

Terezie: Promiň, já jsem ti ji zapomněla nachystat.

Jan: To je pořád něco! Jednou chybí příbor, jindy není nic k pití! (pomalu a nenápadně začíná znít hudba, která dokresluje pocit závratí, Jan dostává infarkt) Mě už to tady vážně nebaví! Všechno je tady na hovno! Připadám si jak v blázinci, nic není, jak má být! Celej barák se proti mně spikl! Všechno je proti mně! Mý vlastní schody, výtah, dveře, koberce v bytě plný prachu, nábytek, lustr! Všechno se houpe jako na moři a padá to na mě! Hrouť se stěny i strop, omítka opadává. A ty kočky! Ty kočky ty starý herečky se mi smějou! Ať se mi nesmějou! Amálie! Amálie!

Terezie: Co je ti, Honzo? Koho voláš?

Jan: Amálie! Řekni těm kočkám, ať se mi nesmějou! Vychechtaný kočky plný blech, co se lísaj a mňoukaj, jako když vržou dveře.

Terezie: Honzo, co je ti? To jsem já, Tereza!

Jan: Jako když někdo špatně vrže na housle. A mrouskaj se, jako když děcka pláčou! A děti nesmí plakat, nesmí! Co je to potom za život, když i děti pláčou! Z toho mě bolí u srdce, když děti pláčou, když kočky mrouskaj a když se mi tak zpropadeně smějou! Amálie! (upadne na zem)

Terezie: Honzo! Jane! (běží k telefonu a volá) Halo? Tady Terezie Bystrá, Bartošova 15. Můj manžel má asi infarkt nebo něco. Mluvil nesmysly a pak upadl. Ano, dýchá. Ano. Ano. Bartošova 15. Přijďte rychle! (Zavěsí telefon. Uslyšíme zvuk sirény.)

Tomáš: Pá, miláčku, pá! Dobrý den!

Iva: Ahoj. Tebe jsem tady ještě neviděla. Ty seš tady nověj?

Tomáš: Ano, včera jsme se nastěhovali.

Iva: Já jsem Iva.

Tomáš: Tomáš.

Iva: Kolik vás tam bydlí, Tome?

Tomáš: Jen já s přítelkyní. Je to tam docela malý.

Iva: Já vím, všechny byty jsou stejný. (projdou sanitáři s Janem na nosítkách) Co se stalo, paní Bystrá?

Terezie: Já nevím, asi infarkt. (Vrací se do bytu)

Iva: Infarkt. A přitom chlap jak hora. To je pan domácí.

Tomáš: Já vím.

Iva: Mám ho docela ráda, fajn chlap, i když morous. Pořád si na něco stěžuje. Hlavně na kočky tý starý komediantky, ale na ty si tady stěžuje každěj. Má jich doma asi patnáct! Snad mu to dobře dopadne.

Tomáš: Když dovolíte, já už musím běžet.

Iva: Jasně! Tak čau, Tome. A stav se někdy! (Tomáš odchází) Pěkněj klučina.

Tomáš: Když jsem ráno vstal a vyšel do školy, potkal jsem na chodbě jednu ze sousedek. Mladá, pěkná holka. Dala se se mnou do řeči, ale já jsem se trochu styděl. Konverzovat s hezkýma holkama mi dělá trochu problémy. Proto jsem taky se Šárkou. Není nic moc, ale byla jedna z mála, kterou se mi podařilo sbalit. Když jsem tam tu sousedku viděl, jmenuje se Iva. Tak tedy, když jsem ji tam viděl, přepadla mě snivá nálada. Přepadá mě docela často, vždycky je to ve formě jakéhosi přání. V to ráno mě napadlo: Chtěl bych tě potkat v lukách! Ne. Nechtěl bych tě potkat v lukách. Mnohem raději bych tě potkal v levném, hodinovém hotelu! Dnes, v období klíšťové encefalitidy. Ta Iva má něco do sebe. A já bych měl zase něco do ní!

Magdalena: (Zvedá zvonící telefon.) Halo? U telefonu. Dobrý den, pane Koval, to jsem ráda, že voláte! Ano! Ano! Ano! Vážně? Tak, to je mi líto. (Položí telefon, pak si sedne a jen tiše sedí.) Vidiš to, ty můj manželi? A je po všem. Život je umění čekat. A já na tu příležitost čekala celý život a oni mi ji vzali! (pláče) Manželi můj, oni mi ji vzali! Život je umění obhajoby. Když se narodíš, obhajuješ svůj důvod k životu, alespoň sám před sebou. Když studuješ, obhajuješ svá studia. Když žiješ, obhajuješ před ostatními svoje chování, své názory. Obhajuješ své projekty a před celým světem se musíš umět obhájit. Na stará kolena obhajuješ smrt, i když si to nezaslouží. Tento režisér to nedokázal. Neobhájl si svůj

projekt a oni mi to vzali! Manželi můj, nikdo si už na velkou Magdalu nevpomene. Nikdo mě nechce, nikdo mě nepotřebuje! Pro nikoho tu nejsem! Jsem nikdo a nikomu nejsem dost dobrá. Ani pes po mně neštěkne, ale my psy nemáme rádi. Kdyby jen štěkl! Jen kdyby štěkl!

Sanka: Cestovat městem je úžasné! Člověk se nepřestává divit! Je to jako procházet světem zázraků. Tak třeba dnes jsem se zúčastnil pokusu o překonání rekordu v počtu cestujících šalinou číslo 12. Když už si myslíte, že se vás tam víc nevejde, přijde starý dědek a dokáže vám, že nic není nemožné. No to snad není možný! Jak se sem ty kočky dostaly? Nadělaly mi do truhlíků! Ježiš, to je smrad! To už je vrchol! Paní Kučerová mi nevadí, ale na ty kočky už si teda budu stěžovat!

Tomáš: Píšu písemku. Moc toho nevím, a tak mě přepadají všelijaké myšlenky. Hodiny tikají a uvádí mě v rozpaky. Mnohem větší stres mi ale způsobují spolužáci, kteří pořád ještě píšou. Měl jsem se na to podívat, a ne blbnout se Šárkou. Všechno učení jsem pořád odkládal, až jsem se k němu nakonec nedostal. Ale žádná prokrastinace! Svobodné rozhodnutí! Profesor prochází lavicemi, asi si myslí, že objeví tahák. A světla v učebně tak vlezle hučí. Chtěl bych vidět polární záři! Stál bych tam, v té mlčící krajině, a koukal na ten nádherný zářící pás. Jediná záře, kterou teď vnímám, je lehce radioaktivní.

Terezie: Aničko, odvezli ho do nemocnice. Můžeš se tam za ním podívat? Já nemám odvalu. Můžu za to já, to kvůli mně se rozzlobil. Ne, neboj. Děkuju, jsi moc hodná. Někdo zvoní, musím jít otevřít. Pa.

Sanka: Dobrý den, paní Bystrá...stalo se něco?

Terezie: Honzu odvezli do nemocnice.

Sanka: Aha, to je mi líto. Snad to bude dobré.

Terezie: Co potřebujete?

Sanka: To já vás s tím teď nebudu obtěžovat.

Terezie: Tak mi to řekněte, když už jste tady.

Sanka: Přišel jsem si stěžovat na kočky paní Kučerové. Víte, já proti kočkám nic nemám, jednu, dvě snesu, ale patnáct. To už je trochu moc.

Terezie: Provedly vám něco?

Sanka: Jo, nasraly mi do květináčů a zlámaly pár kytek.

Terezie: Aha, vy jste ten zahradník.

Sanka: Ano. Já na těch kytkách vydělávám, víte. Jak je mám teď prodat, když smrdí jak kočičí záchod. O těch polámaných ani nemluví.

Terezie: Tak já si ty smradlavý vezmu. Dám si je za okno.

Sanka: Tyhle byste si asi za okno nedala, paní Bystrá. Tak já už vás nebudu rušit, jen, prosím, zkuste to vyřídit s těma kočkama.

Šárka: Jsem z našeho společného bydlení úplně nadšená! Doufám, že všechno bude probíhat tak, jak si představuju. Miluju Tomáše, je to moje všechno! Občas mě ale napadá, jestli mě skutečně miluje. Všechno je fajn, nestěžuji si, ale představovala jsem si to trochu jinak. Možná za to můžou romantický filmy a pohádky, který nám od mládí vtlačují do hlavy. Tomáš je můj princ a jsem ráda, že jsme spolu, ale někdy mi přijde, že po mně netouží, jak by měl. Jsme spolu už celý půlrok a on mi ani jednou nedal pusy jen tak, sám od sebe. Vždycky jsem byla já ta, co dala první. A nehladí mě moc, ani se mnou nikam nechodí... Ale

asi jsem jen hloupá a něco si nalhávám. No, to snad! To je nechutný! (bere telefon) Tome? Představ si, otevřela jsem šuplík a v něm... no, nějaká kočka v něm vrhla kořata. Asi zajdu k panu domácímu nebo já nevím, co s tím. Aha, tak to tam asi nepůjdu, nehodí se to. Ale kde se tady ta kočka vzala? Jo, promiň, ahoj. Ale co s tím?

Iva: (je s mužem) Ty draku! Jo! Kanče! Ah, ah, ah! (a je po všem, muž se svalí a chvíli leží)

Chlap 1: Víš co je na tobě, Ivo, super? Že si po tom nechceš povídat.

Iva: Ty jsi blbej!

Chlap1: No ne, vážně. Zatím všechny holky, se kterými jsem chodil, mě potom zavalily množstvím citových výlevů a sentimentálně milostných keců. Až na tebe.

Iva: Počkej, ale my spolu nechodíme, je ti to doufám jasný.

Chlap1: Aha... no, jasně. Máš tu něco k pití?

Iva: Džus je v ledničce, vodka na polici, jestli chceš. (Muž jde pryč zabalěn v prostěradlu, ona mu opět prohledává peněženku a bere peníze.) Chlapi si myslí, že když to s nima ženská dělá, že je miluje. Tvrdí se totiž, že pro ženskou je sex bez citů o ničem. To je blbost. Nechápu, proč si lidi pořád myslí, že ženský a chlapi jsou jiní. Jsou naprosto stejní, naprosto stejný živočišný druh se stejnými city i pudy. A že ženský neběhají za merunou? To někteří chlapi taky ne. A že se chlapi nemalují? Ale malují, ne že ne. Chlap a ženská jsou naprosto stejný, odlišují se jen v maličkostech. Tou nejpodstatnější ovšem je, že ženská má o něco víc materiálu nahoře, zatímco chlap ho má trochu víc dole, pokud víte, co tím myslím.

Chlap1: Ale! I ty jeden. Chceš ještě jedno kolo? Ty divochu! Lízej mě!

Iva: (přijde z kuchyně) Mluvíš na mě?

Iva: Ty jsi...? Tak kdopak! (Iva odhodí peřinu, mezi nohama má kočku) A! Pane bože!

Chlap1: Hele, kočička!

Iva: No, kočička! Mrcha jedna chlupatá!

Chlap1: Vždyť je roztomilá.

Iva: To možná jo, ale já ji teď budu mít celou oteklou! Jsem totiž alergická, víš?! Musím pod sprchu!

Karel: Vždycky jsem kolem Boženy moc skákal. Už když jsme spolu začali chodit, tak mě na to příbuzní upozorňovali a kamarádi si ze mne dělali srandu. Ale já to tak prostě cítil, že to tak má být. Věřil jsem, že jsem stvořen k tomu, abych jí ten život udělal krásnej. Jenže časem jsem si uvědomoval, že se se mnou něco děje. Bylo to už docela dost let po svatbě a já si uvědomil, že mě štve všechno, co řekne, co udělá, a že už mě vůbec fyzicky nepřitahuje. Začali jsme se vzdalovat, ale já pořád chtěl její blaho. Než začala flirtovat s jinými, začala se chovat vyzývavě, přestala si mě vážit. Cítil jsem se ponížene, zneuznaně... Nevděčnice. Chovej se k ženě jako ke královně – dá ti setnout hlavu. Když budu sám, bude mi asi líp. Člověk se nemá vázat. A já už ani nechci, mám k tomu své důvody.

Iva: (nese kočku v gumových rukavicích)

Šárka: (Nese v krabici kočku s kořaty) Dobrý den. Aha, ty kočky jsou vaše?

Iva: Ne, ty jsou jedny herečky, která tady bydlí. Má jich asi patnáct.

Šárka: Tak teď už osmnáct.

Iva: Jakto?

Šárka: Jedna kočka mi vlezla do šuplíku a vrhla tři kořata.

Iva: No to potěš koště. Vy jste...?

Šárka: Šárka. Přistěhovali jsme se včera s přítelem.

Iva: Aha! Tomáš, seznámili jsme se ráno. Milej kluk.

Šárka: Jo, to on je. Co s těma kočkama?

Iva: Nejlepší by bylo je utopit, nebo tak něco. Já jdu tuhle vrátit tý herce, tak můžete jít se mnou.

Šárka: Dobře.

Iva: (zazvoní na dveře)

Magdalena: Jděte pryč! Nechte mě být.

Iva: Paní Kučerová, jdeme vám vrátit vaše kočky.

Magdalena: (otevře) Macíčku! Pojď ke mně.

Iva: Ten váš Macíček ke mně vlezl a tam mi...no... on mi...

Magdalena: Něco vám tam doma sežral?

Iva: No, spíš vylízal.

Magdalena: On je takový mlsoun.

Iva: Já jsem na kočky alergická, paní Kučerová. Až zase příště dostane Macíček chuť, tak ke mně ať nechodí.

Šárka: Mně tady ta kočka porodila mezi prádlem.

Magdalena: Micinko! Ty jsi máma? A že jsi mi nic neřekla! Moc se omlouvám, slečno.

Iva: Já jsem vám jenom chtěla říct, že si budu stěžovat na ty vaše kočky u pana domácího. Já vím, že se o ně staráte, ale patnáct koček je prostě moc. Kdybyste si nechala třeba dvě...

Magdalena: Ale které? Vždyť ony jsou všechny jako moje děti.

Iva: Měla byste si dvě vybrat, nebo vám je vezmou všechny.

Magdalena: Mý kočičky? Mý děti jediný! Jediný živý tvory, který mě na týhle zemi chtějí a potřebují? To se snad nikdy nestane! To se nesmí stát!

Božena: Zevšedněla jsem mu a ani jsem si nevšimla, kdy se to stalo. Kdy jsem se stala tou služkou? Kdy se ze mne stal „vlašák“? Co když to tak mělo být? Co když jsme předurčení k úspěchu a neúspěchu? Když to tak vezmu, máma byla taky spíš služka než žena a manželka. Může za to ona, že jsem dopadla stejně? Můžu za to já? Nikdy jsem si to takhle nepředstavovala, nic tomu nenasvědčovalo, že bych i já mohla dopadnout jako moje matka. Vždycky jsem byla úspěšná, ambiciózní, cílevědomá... kde se to zlomilo? Každé ráno do práce, po práci nákup, uvařit večeři, svalit se k telce, spát a ráno nanovo. Sníme o tom, že my budeme něco extra, že pro nás osud nachystal něco lepšího než pro naše matky. Nás se přece rutina netýká, my budeme dobývat vesmír...! A teď mám to, co jsem nikdy nechtěla – obyčejný život. Karel chce rozvod. Ale to by byl pro mě hřebíček do rakve. Co řeknou lidi? Rozvod nesmí být. Já jsem měla být úspěšná, ne rozvedená!

Sanka: Dobrý den.

Karel: Dobrý. Jak se vede?

Sanka: No, mohlo by být líp, kdyby nebylo těch koček. Naštěstí mi to moc nenabourá kšefty.

Karel: Jo aha. No mě to s těma kočkama nemusíte vykládat, občas mám po-

cit, že se množí geometrickou řadou. Tudle jsem našel jednu za dvěma bytu. Chyt jsem ji a hodil na chodbu. Jak jsem se otočil zpátky, byla tam zas, tak jsem ji zase vyhodil. No a co si myslíš, že se stalo, když jsem znovu otevřel? Byla tam zase. Netuším, jestli to byla jedna, nebo jich bylo víc, ale nemohl jsem se jich zbavit. Mrchy vlezly.

Sanka: Někdo by s tím měl začít něco dělat. Čeho je moc, toho je příliš. Chtělo by to nějaký nápad, nevíte o něčem?

Karel: Myslíš jako jed nebo nějakou past?

Sanka: To jste řekl vy.

Karel: Jasně. Hele, poslouvej, když ty obchoduješ s těma svejma kytkama, tak máš asi všelijaký kontakty, že?

Sanka: To mám, proč?

Karel: Potřeboval bych sehnat nějaký... videa.

Sanka: Myslíte porno? Předemnou se nemusíte stydět to říct.

Karel: No dobře, myslím porno, ale takový... ne úplně legální, víš?

Sanka: Aha. Pojdte se mnou, promluvíme si o tom.

Tomáš: Asi jsem se unáhlil. Společné bydlení se Šárkou nebyl dobrý nápad. Teď teprve vidím, jaká ve skutečnosti je. Jak přehnaně slušná. Jak odporně dokonalá. Jak přehnaně ctižádostivá a velikášská. Oproti ní jsem nula, nicka zmítající se v síti své neschopnosti. Copak se s ní můžu bavit, když vím, jaká je to šprtka? A já už zase neudělal zkoušku. Teď teprve vidím, jak na mě kouká shůry a ubíjí mě tou mou neznalostí. Je tak nesnesitelně dokonalá! Oblečení večer skládá do komínku, místo toho, aby ho hodila přes židli. Zuby si čistí třikrát za den, chápete, třikrát! Někdy člověk pochopí, s kým chodí, až když s ním začne žít. A já už to asi nevydržím. A nevydržím že... sakra, já jí to přece nemůžu říct. Nikdy nikomu to nemůžu říct. Nikdy se to nestalo a já s tím nemám nic společného... už po mně pátraj.

Terezie: Už dnes večer? To jsem moc ráda, pane doktore, udělal jste mi obrovskou radost! Já už se bála nejhoršího. Máme pro něj přijet? Dobře, dobře, to budete moc hodní. Moc vám děkuju, pane doktore, nashledanou a děkuju, děkuju.

Magdalena: Macíčku! Macíčku, kde jsi? Čiči! Pojd' si pro mlíčko! Macíčku! Proboha!! Macíčku! Ty můj manželi! Kdo ti to udělal? Kdo ti to mohl udělat, manželi můj nejmilovanější! Vstávej! No tak! Vstávej! Já už mám na světě jenom tebe! Tak vstávej! Přece mě tady nemůžeš nechat! Macíčku! Paní Bystrá! Paní Bystrá!

Terezie: Dobrý den, paní Kučerová! Mám skvělé zprávy, Honzu mi dovezou už dnes. Nebylo to s ním vůbec vážné, jen nějaká drobná porucha.

Magdalena: Paní Bystrá, podívejte se, co mi provedli! Podívejte, co mi ty bestie provedly! Zabily mi Macíčka! On byl můj manžel, moje všechno a teď je po něm! Zabily ho!

Terezie: Pro Krista! A kdo vám ho zabil?

Magdalena: Oni! Ti prevíti, co nemají rádi mý kočky! Pořád mi za ně nadávají, říkají, abych je dala pryč. Jenže to já nechci, vždyť já bych byla na tom světě úplně opuštěná. A tak se o to začali starat sami – a zabili mi mého Macíčka!

Terezie: Uklidněte se, Magdaleno, nějak to vyřešíme, nebojte.

Šárka: Tome? Já budu spát dneska u Heleny, půjdeme do kina, a pak si u ní

uděláme takovou tu holčičí drbárnu, znáš to.

Tomáš: Klidně.

Šárka: Co je s tebou?

Tomáš: Nic, zase jsem neudělal zkoušku.

Šárka: Jak je to možné, Tomášku? Vždyť jsme se na to učili spolu. Příště to bude lepší.

Tomáš: Nech toho.

Šárka: Promiň, já ti chtěla dodat optimismus.

Tomáš: To nemusíš!

Šárka: Dobře. Odneseš ty koťata. Ta paní má těch koček doma hromadu. Mluvila jsem se sousedkou, s tou lvou...

Tomáš: S lvou? Co říkala?

Šárka: Že jste se už stihli seznámit.

Tomáš: Jo?

Šárka: A taky že nikdo v domě ty kočky nemůže vystát.

Tomáš: Tak ona o mně mluvila...

Šárka: Tak co, můžu takhle jít?

Tomáš: Proč bys nemohla?

Šárka: Tak jo, já letím, pa zítra!

Tomáš: Jo, ahoj.

Iva: Tři tisíce. No, dneska jsem si přišla na docela slušný prachy. Ti chlapi jsou tak prostí. Když jim ženská dá, co chtěj, poslouchají jak štěňátka. Ani si nevšimnou, že jim zmizí obsah peněženky. A když si náhodou všimnou, kdo by podezíral přítulnou berušku. A co je ještě krásnější, že si u toho taky pořádně užiju. Užiju si ten pocit, když mi sundává kalhotky, když mi roztahuje nohy, a pak! Uha! Jsem děvka, ale nejsem kurva. I když si přijdu na své prachy. Ale nejsou to prachy za sex, nikdy bych se neprodávala. Jsou to prachy, jako přidaná hodnota k parádnímu sexu. A pro chlapy je to daň, daň za jejich chtíč.

Jan: Budeme muset svolat domovní schůzi.

Terezie: Jsi doma sotva pět minut a už bys dělal schůze. Teď by ses měl šetřit.

Jan: Já se šetřit nemusím, nic to nebylo. Trochu jsem doufal, že aspoň jednu noc strávím mimo tuhle šedivou celu, ale nakonec, doma je přece jen doma, i když v prokletém paneláku.

Terezie: Tenhle panelák není prokletej, kolikrát to mám říkat?

Jan: A co ta kočka? Někdo ji zabil, někdo, koho posedla šed' paneláku.

Terezie: Ale za to nemůže přece panelák, ale lidská krutost a nenávisť.

Jan: Kterou v tobě probudí chladný beton. S těma kočkama se musí něco udělat, svoláme schůzi.

Terezie: Nech to na zítra, Honzo. Aspoň dneska si od všeho odpočiň.

Jan: Dobře, ale zítra bude schůze. Na sto procent!

Jan: Kdybych byl doma, věděl bych, kdo to udělal. Stačilo by zapnout moje zlatý kamery a pak se podívat na ten šedej záznam a hned bych ty lotry měl. Sakra. Jedna chvíle a všechno je naruby.

Sanka: Tak to je teda silný kafe.

Karel: Ale já si prostě nemůžu pomoci. Ty jejich kulatý prdýlky a malinký pinďourky. A když se na tebe podívaj těma rošťáckýma očima.

Sanka: Víte, já bych nerad podporoval něco nezákonného...

Karel: Ty vole, vždyť prodáváš marihuanu, seš dealer. To samo je protizákonný.

Sanka: To jo, ale nikomu to nemůže ublížit. Kdežto vy – vždyť vy jste normální teplej pedouš!

Karel: Když to říkáš takhle. Ale víš, já bych nikomu nic neudělal, nikoho do ničeho nenutil. Chtěl bych se na ně jen dívat, víš. To je přece neškodný.

Sanka: No, jak se to vezme, víte. Ono se to video taky musí nějak natočit.

Karel: Ale já musím nějaký sehnat, nebo já...já...já snad něco provedu!

Sanka: Tak když je to takhle, asi je pořád lepší, když na to budete jen koukat, než abyste to sám dělal.

Karel: Že?

Sanka: Ale slibte mi, že to budete nějak léčit, je to pěkněj hnus.

Karel: Slibuju.

Sanka: Jděte tady za tím člověkem, ten sežene snad všechno na světě.

Magdalena: (pohrbívá kočku) Měj se tam v nebi krásně, Macíčku! A vydrž to tam. Však to nebude trvat dlouho a půjdu za tebou. Tos mi neměl dělat, takhle mě tady nechat! Co si bez tebe počnu, ty můj milovaný manžel- li! Co jen si bez tebe počnu? (pauza) Dám je pryč. Musím dát všechny kočky pryč. Nesnesu, aby kvůli mně trpěly. A to všechno kvůli těm lidem z paneláku! A kvůli těm z divadla! Nikomu už není Magdalena Kučerová dost dobrá! Tak se měj, Macíčku! Dobrou noc!

Iva: Ahoj Tomáši!

Tomáš: Ahoj, co tu děláš?

Iva: Já přece bydlím vedle.

Tomáš: No, jistě, samozřejmě!

Iva: Šárka je tady?

Tomáš: Ne, spí u kamarádky. Potřebuješ něco?

Iva: Došel mi cukr, tak jsem si říkala, jestli bys neměl.

Tomáš: Jistě, počkej chvíli.

Iva: Nepozveš mě dál?

Tomáš: Jasně, promiň. Pojd' dál.

Iva: Máš to tady hezký, Tome!

Tomáš: Tak, není to nic moc, ale bydlet se tu dá. Zatím to ještě není zabydlený.

Iva: Však jste tady teprve od včerejška, že?

Tomáš: Jojo. Dáš si kafe?

Iva: Dám, děkuju.

Tomáš: A co ty, bydlíš sama a nebo s přítelem... nebo manželem?

Iva: Sama. Už dlouho sama.

Tomáš: Jak je to možný, taková pěkná holka!

Iva: Děkuju. No to víš, hledám toho pravýho. Ale za tu dobu už jsem pěkně nadržená. „Dlouho jsem to neměla.“

Tomáš: Aha, tak to aby sis našla nějakýho milence.

Iva: No jo, ale kde ho mám vzít?

Tomáš: Holka jako ty nemůže mít o nápadníky nouzi.

Iva: Ale když mně se teď líbí jenom jeden.

Tomáš: No, tak aspoň ten. Pořád lepší než nic, ne?

Iva: Tak mě pomiluj, Tome! (Začne ho líbat, on se nebrání, spíš naopak, tma a zvuky sexu.)

Šárka: (světlo) Ahoj, tak jsem se nakonec vrátila. Co to? Tomáši! Ty hajzle! Ty děvkaři! Kurevníku! Já jsem tak hloupá! Vypadni! Vypadni, ty kreténe! Už tě nechci vidět! Nikdy, nikdy, nikdy!

Iva: Tak se uklidni, holčičko.

Šárka: Nemluv na mě, ty děvko! Lézt do postele se zadaným chlapem! Couro!

Iva: No no! Šetři dechem!

Šárka: Mlč! Drž už hubu!

Tomáš: Šárko, já... já.

Šárka: Vypadni! Vypadni...

Tomáš: A kam mám jít?

Šárka: Jdi si třeba k té děvce, ale už vypadni!

Sanka: Znáte ty noci, kdy nemůžete spát? Hlavou se vám honí tisíce otázek a na ně miliony odpovědí. A všechno vidíte jako před sebou – a čím je později a čím dýl vám trvá usnout, tím víc všech otázek přibývá, až jich je nakonec tolik, že vás dočista zavalí jako lavina. A tak už toho máte dost a zkoušíte počítat ovečky. Jenže to nejde. Ovce totiž nejde počítat – ovce není jedna, dvě nebo tři. Ovce není individualita, ovce jsou vždycky stádo. A s lidma je to stejný – vždycky stádo. Čas od času má někdo pocit, že je jedinečný, každý se tak někdy potřebuje cítit. Ale skutečnost je bohužel jiná.

Znáte ty noci, kdy nemůžete spát? A máte ten nepříjemný pocit, že se něco stane, nebo že se stalo něco, co navždycky ovlivní váš zbytečný život. Ten úzkostnej pocit vás přepadl jako úchylák babku v metru a nemůžete se ho zbavit. Je všude, všude ve vás i všude kolem vás, a i když se umyjete, nezbavíte se ho. Nalepí se na vás jako toaleták na podrážku a pronásleduje vás všude. Jediným únikem od všech úzkostí je joint. Pěkně uválenej joint, pěkně nadupanej trávou. Dneska se stejně něco stane. Něco se dneska musí stát, cítím to všude. Věci se dějí, čert je vem!

Terezie: (zase náměsíčná) Nepřehánějte, milý pane! Skleničku bych snad ještě mohla. Už je pozdě, snad bych měla jít. K vám? Na sbírku motýlů? Trochu otřepané. Skutečně? Tak dobře, sbírku motýlů jsem ještě nikdy neviděla. (začíná hrát hudba, která se pomalu zrychluje, až vyvrcholí v tragédii) Krásné, krásné, jen škoda, že jsou všichni mrtví. Je to tak smutné, že někdo musí umřít pro potěšení druhých. Vážně? To je úžasné, vy jste dokonalý! Tak pojdte, odděláme všechny špendlíky, ať všichni mohou zase vzlétnout! Podívejte, protahuje křídla! Jak se nádherně třpytí! A už vzlétá, všichni, všichni vzlétají! Je tak krásné tančit mezi motýly! Je to tak krásné tančit s nimi! Být jedním z nich! Být motýlem! (jde na balkon a stoupá na zábradlí) Jen mávnout křídly a vzlétnout! Být volná! Být blízko nebi a nebýt přízemní! Ale pozor, pozor ať tě nechytí do sítě! (skočí, až dopadne na zem)

(kočky se sejdou u mrtvého těla paní Terezie, některé ji lížou, jiné se lísají, všechny pomalu spouští své srdceryvné mňoukání, svůj pláč nad ukončeným životem. Mňoukají tak hlasitě, že probudí pana Jana.)

Jan: Potvory umrouskaný! Kša! Jedete, potvory?! Co to tam máte? Proboha! Terezo! Ježiši Kriste! Terezo! Dělejte někdo něco, pomoc! Terezo! (tma)

(Je brzo ráno, na scéně bliká světlo sanitky, záchranáři odváží tělo v pytli, všichni jsou na scéně.)

Božena: To je strašné. Člověk si neuvědomuje, jak krátký je život, dokud ho nepotká něco takového. Tak strašná nehoda. Tak bizarní a nešťastná

nehoda. Upřímnou soustrast. (odchází)

Sanka: Já to tušil, něco nepříjemného bylo v noci ve vzduchu. Včerejšek byl odpornej den, počínaje smrtí tý kočky. Kdo to mohl udělat? Někdo z domu nebo cizí? A teď paní Bystrá. Něco tady není v pořádku...

Jan: To ten prokletej šedej panelák.

Sanka: Ne, já myslel tady. Tady v tom pokřiveným světě. Upřímnou soustrast. (odchází)

Magdalena: Chudinka, pohřbíme ji hned vedle Macíčka, bude se tam mít hezky.

Jan: Půjde na hřbitov, paní Kučerová!

Magdalena: No jistě, na hřbitov. Ale nebojte se, on se o ni Macíček v nebi postará. Ale mohla by mu dát mlíčko nebo radši smetanu, tu on má radši. Je to neštěstí, co nás potkalo. Nejdřív Macíček, on byl jako můj manžel, víte? A teď vaše žena... Víte, na schůzi bych dnes večer chtěla něco všem oznámit. Něco moc důležitého.

Jan: Paní Kučerová, schůzi dnes ruším, jistě chápete, že za těchto okolností...

Magdalena: Jistě, jistě... upřímnou soustrast. (odchází)

Tomáš: Atmosféra někdy umí být moc divná. Tak tichá, mrazivá a... divná. Lidem se dějí věci a dějí se jim neustále, každý si hraje na svém písečku, než jim někdo jiný rozkope bábovky, než se jejich osud prolne s tím vaším.

Iva: Včera jsem si na chvíli myslela, že jsem udělala něco špatného, že jsem se vyspala s Tomášem, že jsem zničila Šárce její dokonalý vztah. Jsou mnohem horší věci, než je nevěra, mnohem horší věci, než někomu zničit vztah. Je to smrt. Smrt je vždycky mnohem horší, než si ji představujete. I když si myslíte, že jste se smrtí smíření, nejste. Upřímnou soustrast. (odchází)

Tomáš: Upřímnou soustrast. (odchází)

Karel: Celý život si ze smrti utahuju a dělám si z ní legraci. Však ona mi to jednou spočítá a všechno mi to vrátí. Upřímnou soustrast. (odchází)

Šárka: Já už snad nikdy neusnu. Včerejší noc mě bude pronásledovat do konce života. Člověk prožívá svá vlastní dramata a ani neví, co se děje za zdmi jeho bytu nebo těsně nad ním. Co jsem dělala, že jsem si ničeho nevšimla? Jsem slepá? Jsem sociálně hluchá a bezcitná? Co mi na kom záleží! Okolní svět už pro mě není. Jsem sama a sama chci taky umřít. Chci prožít zbytek života bez jakéhokoliv vzrušení, chci jen žít... a pak umřít. Upřímnou soustrast. (odchází)

Jan: Co teď bude? Tenhle panelák jsem nikdy neměl kupovat. To on je můj prokletí, to on mi ničí život! Můj barevnej život mění na šedivej brak. Brak horší než tahle hra, kterou tady všichni hrajem. Hra, která si říká život. Tenhle barák ale nezničí jenom mě. Zničí všechny. I těch dalších sedm životů. (telefonuje) Ahoj Aničko, musím s tebou mluvit. Něco se... máma umřela. (tma)

Sanka: Čas je podivný výmysl. Je tak pomalý – a přitom tak rychlý. Je falešný a zrádný jako ty kočky tady. Když potřebujete, aby plynul rychle, vleče se jak smrad. A když naopak potřebujete, aby zpomalil, uteče, ani nevíte jak. Stane se, že strávím celej týden v rauši, a když se pak probe-ru – ten týden prostě chybí, jako by nebyl. Jako kdyby se rok rozhodl, že nám ten týden ukradne bez nároku na náhradu.

Iva: Ahoj Sanko.

Tomáš: Čau.

Sanka: Jojo, ahoj.

Iva: Jak se máš?

Sanka: Bylo i líp, od smrti paní Bystrý to není nic moc. Navíc tu pořád čenichaj chlupatý. Co ty?

Iva: Taky bylo líp, jen nebudu říkat proč. (výrazně k Tomášovi) Nechci někoho ranit!

Tomáš: Já se mám v mezích možností. S Ivou je to super – je to pěkná dračice, co ti budu povídat – ale potkávat Šárku každé den mezi dveřma, ještě se s tím nevyrovnala. Holt čas někdy nevyléčí úplně všechno nebo mu to někdy dlouho trvá.

Iva: To víš, někdo asi nechápe, že holka chce kluka jen na JEDNU NOC.

Tomáš: No jo, to holky někdy nechápou.

Iva: I kluci to někdy nechápou, víš, jen na JEDNU NOC! Někdy se s nima vyspíš a oni se tě pak drží jako klíště!

Tomáš: Jo, to znám. Je to dost trapný, co? Někomu to můžeš naznačovat, jak chceš, a stejně je tak tupej, že mu to nedojde. To znám, tyhle debílky.

Iva: Hm, vypadáš na to. Prosím tě, odnes ten nákup do ledničky, než se ta pizza rozmrazí.

Sanka: Nějakej problém?

Iva: Jo. Tak vyspala jsem se s Tomášem, to víš, ne?

Sanka: Tak to ví v tomhle baráku asi všichni.

Iva: No, jenže znáš mě – já to brala nezávazně, prostě jako vždycky. Jenže on to asi nepochopil. Ona ho vyhodila a on se nastěhoval ke mně a já se ho teď nemůžu zbavit. Typickej chlap, zase si myslí, že holka chrápe s chlapem, jenom když ho miluje, ale já prostě chtěla péro, chápeš?

Sanka: Jojo.

Iva: Ty mi rozumíš, že? Ty jsi vůbec takovej hodnej fajn chlap. Tak já už půjdu, než tam zase něco provede. Tak se měj... a stav se někdy. (odejde)

Šárka: Nikdy jsem netušila, že by se to mohlo stát i mně. Lidi se rozcházejí, a pár rozchodů už jsem taky zažila. Vlastně jenom jeden. Ale i tak, nikdy jsem nečekala, že najdu Tomáše in flagranti s nějakou cuchtou. Myslela jsem, že se pozvracím. Žaludek jsem měla v krku a srdce bušilo, že to málem nešlo vydržet. Je mi, jako by mě zradil celej svět. Cítím se, jako by mě někdo připravil o čest. Všichni na mě koukají. Jedni lítostivě, druzí pohrdavě, třetí posměšně. Kdybych nebyla srab, podřezala bych si žíly – nebo spolykala prášky. Jenom vím, že bych nikdy neskočila třeba pod vlak. Když už se někdo chce zabít, proč tím obtěžovat celou společnost? Lepší je si to provést doma, sám, pěkně v klidu a soukromí.

A pak, když je potkám spolu na chodbě, jak se oblizují, a div by na sebe neskočili hned ještě ve výtahu. Je mi z nich blbě. Musím se co nejdřív odstěhovat.

Karel: Božena jela nakupovat. Zůstal jsem doma sám, tak jsem toho musel využít. Zapnul jsem si dvdčko, co mi prodal ten Sankův kámoš. Bylo to tak vzrušující a nádherný. A taky adrenalinový – ten pocit, že děláš něco, co se nesmí, pořád jsem měl pocit, že slyším klíče ve dveřích, ale přemohl jsem se a oprostil se od všeho. Krásně jsem si to užil. To video má snad tři hodiny a naplnilo mě pocitem štěstí a zadostiučinění. Byl

jsem spokojenej jako ještě nikdy. Jak bych je hladil, dával jim pusy na ty ochmířený prdýlky a mazlil se s nima, aby se nám to oběma líbilo. Bože! Jsem hovado, ale nemůžu si pomoci.

Božena: Vracím se takhle z nákupu. Vzala jsem si auto, protože máme supermarket daleko. Přemýšlím, co jsem všechno zapoměla, hledala jsem seznam, kde mám napsaný, co jsem chtěla koupit, koukla jsem se do něj a pak se to stalo.

Pane bože! Co jsem to udělala? Co jsem to provedla? Musím se vrátit! Ne! Nesmím se vracet, teď už je pozdě! Teď už se nesmím nikdy vracet. Klid! Má jen zlomenou ruku nebo nohu... maximálně pár žeber! Nic horšího to být nemohlo, přece jsem nejela rychle! Musím to říct Karlovi! Ne! Nesmím to říkat nikomu! Musím dělat, že se to nikdy nestalo. Nárazník je celej zmačkanej a kapota od krve! Prosím, prosím, ať to nic není! Ať je všechno v pořádku! Proč já kráva nezastavila? Měla jsem něco dělat, aspoň zavolat sanitku! Musím se přiznat! Ne nesmím!

Člověk nikdy neví, v jaké situaci jak zareaguje, dokud se do ní nedostane. Nikdy by mě nenapadlo, že když někoho srazím, že ujedu. Ale v tom zmatku a fofru, jediné, na co jsem se zmožila, bylo přišlápnout plyn. Ale to nebylo všechno! Copak neštěstí nikdy neopustí náš dům? Karle! Ježiši Kriste, na co to čumíš? Ty úchyle! Vypni to!

Karel: Ha! Ty jsi doma?

Božena: Tak už to vypni!

Karel: To není, jak si myslíš! To je jen... výzkum, víš?

Božena: Jakej výzkum, Karle? Já už dlouho tušila, že asi budeš na chlapy, ale ty jsi úchyl, Karle! Normální pedofilní hovado!

Karel: Ale! To není pravda! To přece není pravda! Nikdy bych nikomu neublížil!

Božena: Kdes k tomu přišel? Tak kdo ti to dal?

Karel: Koupil jsem to od jednoho chlápka!

(Z rádia se ozve zpráva o mrtvém muži, kterého srazil neznámý pachatel a ujel.)

Božena: Je to jasný, já jsem vrah a můj manžel je homosexuální pedofil. Musíme si promluvit, Karle!

Jan: Prázdnó. Vše pohlcující, šírající prázdnó. Život už nikdy nebude, jaký byl. Byli jsme spolu padesát tři let. Za tu dobu si už člověk na ledacos zvykne. Na nějaký pohyb v domácnosti, na nějaké rituály a tak. Teď jako by všechno pohltilo prázdnó. Tereza zmizela a všechno s ní. Občas přijede Anička a se vším mi pomůže, uklidí, uvaří... jenže pak zase odjede. A já jsem sám a bez Terezy úplně neschopný. Už ani ty mý malý kamery mě netěší. Koukám do nich celý dny. Celý dlouhý hodiny sedím v křesle a koukám, co se děje v kterých bytech, v těch poloprázdných bytech a prázdných životech, který jsou jenom k tomu, aby umřely. Dřív nebo později. (Zvoní zvonek) Kdo je?

Magdalena: Tady Kučerová!

Jan: Pojdte dál, dveře jsou odemklý.

Magdalena: Přišla jsem se zeptat, jak to bude s těmi mými kočkami. Už je to čtvrt roku, co se paní... co jste zrušil tu plánovanou schůzi, a já bych potřebovala, aby se to trochu pohlo, víte, už nechci nikoho obtěžovat.

Jan: Dobře, schůzi uděláme ve středu, jako vždycky.

Magdalena: Děkuju. Taky vám nesu poštu. Měl jste tu schránku úplně narvanou, nic se do ní už nevešlo, musíte si tu poštu čas od času vyzvednout.

Jan: Nevím proč, není nikdo, od koho bych chtěl dopis. Poštu vždycky vybírala Tereza.

Magdalena: Ale občas byste ji měl zkontrolovat, může tam být něco důležitého.

Jan: Celý dny sedím ve svém křesle u své televize a nehodlám to měnit. Jsem k ničemu, a tak taky umřu.

Magdalena: Jedl jste už něco?

Jan: Ne.

Magdalena: Tak pojdte ke stolu, já vám naberu tady toho guláše.

Jan: (chvilí váhá, ale pak jde, přece jen už dlouho nejedl a má hlad) Děkuju, jste hodná, paní Kučerová.

Magdalena: Říkejte mi Magdaleno, jsme přece tak stejně staří. Proč už nejíte?

Jan: Nemám čím.

Magdalena: Zuby máte, ne?

Jan: Nemám příbor. Ten vždycky...

Magdalena: Chystala Tereza, co?

Jan: Ano. Promiňte, jsem bez ní úplně k ničemu. Teprve po její smrti jsem si uvědomil, jak úžasná to byla žena, co všechno mi dokázala dát.

Magdalena: Musela to být úžasná osoba.

Jan: To byla. Vždycky jsem si myslel, že když umřu, bude to, jako když stro-
mu na podzim upadne poslední list. Teď ale vidím, že ten list upadl dáv-
no – a teď už jen žlutne, hnědne a usychá, až se nadobro rozpadne.

Magdalena: Podle mě bude umřít jako zapnout automatickou pračku. Někdo
zmáčkne knoflík a v tobě se duše zatočí a očistí se od veškeré špíny,
která se na ni za život nachytala. Víte, tak mě tak napadlo. Nechce-
te se přestěhovat ke mně? Nehleďte v tom žádnou lásku nebo tak.
Myslím jen, že bychom mohli žít spolu. Vy evidentně potřebujete, aby
se o vás někdo staral, a já se zase musím o někoho starat. A teď, když
dám kočky pryč, budu sama a bude mi smutno. Co vy na to?

Jan: Musím si to promyslet. Jste moc hodná, paní... Magdaleno.

Tomáš: Děvka! To v tomhle zasraném paneláku není nikdo normální? Ta děvka
mě podvedla s tím vyhuleným feťákem! Taky co bych čekal, že? Když
se vyspala se mnou, i přesto že jsem chodil se Šárkou, mohl jsem tušit,
že jí nebude trvat dlouho, aby si našla novýho nabíječe. Jenže s ní to
bylo jiný než se Šárkou. Takový divoký a nespoutaný. Co jsem zažil s ní
během tří měsíců, to jsem nezažil se Šárkou za všechny ty roky. Teď ale
vidím, jaká je to děvka a běhna, posedlá sexem. Jakou nepěknou hru
s námi osud hraje. Někdy si představuju, že Bůh existuje. A pak mám
pořádnou chuť mu nakopat prdel!
Víte, že se mi tak trochu stýská? Víím, říkal jsem o Šárce nepěkný věci,
ale i tak. Tak nějak se mi prostě stýská. Je stydlivá a slušná, ale je to
tak roztomilý a tajemný. Taky bych ji teď mohl všemu naučit, když mě
Iva zasvětila do tajemství sexu. Když si vzpomenu, že to byla ona, ona
byla ten důvod, proč jsem udělal tu benzínku. Ano, vrátím se k Šárce!

Iva: Tak už je to jasný! Zamilovala jsem se! Sanka je úžasnej! Dokonalej
a taky dobrej v posteli! Nevím, jestli je to tou veškerou trávou, co jsme
profiltrovali přes plíce, ale bylo to dokonalý! Už nechci jinýho, už je
konec mým postelovým hrátkám s náhodnými muži! Jedinej, kterýho

chci v posteli, je Sanka. Jenže tím přijdu o svůj vedlejší příjem. V drobných krádežích jsem byla vážně dobrá. Možná bych to mohla přesunout z postele do ulic. Co to tady? Ve středu domovní schůze.

Božena: Půjdeme s tím k doktorům, postarám se o tebe, neboj. Jen mi slib, že nikomu neřekneš, že jsem to byla já, kdo přejel toho chlápka.

Karel: Slibuju, když ty pomlčíš o té mé záležitosti.

Božena: To se spolehni, protože to by byla ostuda pro nás pro oba.

Karel: Obojí!

Božena: No jasně že obojí. Takže... rozvod nebude?

Karel: Nebude. Od teď už nic nebude jako dřív...

Božena: Ve středu je domovní schůze.

Karel: Co budeme dělat?!

Božena: Co bys chtěl dělat? Nic! Právě že nic! Půjdeme tam a budeme dělat jako že nic. Nejlepší bude, když vůbec nepromluvíme.

Tomáš: Šárko! Já tě miluju! Vrať...vrať se ke mně!

Šárka: To sis měl rozmyslet dřív, než jsi vlezl s tou courou do postele! Víš co, vůbec na mě nemluv! Já s tebou nechci už mít nic společného.

Tomáš: Šárko, prosím tě! Chybíš mi! Byla to ode mne hloupost tě opustit, jsi moje všechno, moje druhá půlka, co mi chybí. Jsi jing k mému jang!

Šárka: Tos slyšel v nějakým blbým americkým filmu, ne?

Tomáš: A to mi strašně chybí, to jak mi pořád dokazuješ, jak jsem blbej a jak jsi dokonalá, Šárko!

Šárka: Řečnění ti moc nejde.

Tomáš: Kdy tě zase uvidím?

Šárka: Na domovní schůzi.

Jan: Tak já k té Magdaleně půjdu. Na samotu se dá vyžrát jedině ve dvou. Doufám, že ti to, Terezko, nevadí, není v tom nic osobního. Ale já jsem bez tebe jako bez duše. Díky paní Magdaleně aspoň snad neumřu hladu. Jsem jako vygumovaný. Brýle schovávám do mrazáku a na bábovku sypu cukrín. Ve dvou to snad bude lepší. Miluju tě, Terezko! A s tím mým šmírováním už je taky konec. Až s tvým odchodem jsem pochopil, že lidi jsou všichni stejní, oblečení, nebo nahatí. Že žijou pořád dokola stejný životy, ať už jsou to tihle nájemníci, nebo ti před nima a ti před nima. Pořád všechno stejný. Na venek samá čest a sláva a doma...?

(Na scéně Magdalena, pustí gramofon, a pak postupně, s rozloučením, láskou a péčí, otráví všech svých zbývajících 17 koček.)

(Všichni jsou na scéně, je středa, tudíž je domovní schůze.)

Jan: Tak už jsme všichni? Dobrá, můžeme teda začít. V poslední době se tady v domě stalo několik smutných událostí a kvůli jedné z nich jsme se tady dnes sešli. Někdo zabil kočku tady paní Kučerové. Těžko říct, kdo to udělal, protože na její kočky jste si stěžovali všichni. Já ani nechci pátrat po tom, kdo to byl, jsme tu jen proto, abychom tu záležitost s kočkama vyřešili.

Tomáš: Šárko, tak už sis to rozmyslela?

Šárka: Ne!

Tomáš: No tak, netrap mě!

Jan: Mluvil jsem s paní Magdalenou, říkala, že by nám chtěla něco důležitého říct.

Sanka: Když dovolíte, já bych nejdřív rád řekl, je každého věc, co doma chová nebo pěstuje. Mě upřímně je jedno, že má paní Kučerová nějaký kočky, jen kdyby ty kočky neobtěžovaly nás ostatní.

Iva: Přesně tak. Víte, já jsem na kočky alergická.

Jan: To všechno vezme paní Kučerová jistě v úvahu.

Tomáš: No tak Šárko! Nenech se přemlouvat, já tě miluju a moc se omlouvám! Nevím, co jiného bych řekl.

Šárka: Tak už na mě prosím nemluv.

Jan: Ještě někdo by se k tomu rád vyjádřil? Karle? Boží?

Karel a Božena: Ne!

Magdalena: Když dovolíte, já bych se k tomu teda vyjádřila. Vzniklou situaci už netřeba řešit. Kočky už vás nebudou obtěžovat, jsou tam, kde jim bude líp. (ozve se potlesk) Všechny jsem je otrávila. (nadšení utichne)

Sanka: No, tak to je teda síla!

Iva: Ale takhle jsme to nechtěli, paní Kučerová.

Jan: Magdaleno, to přece...

Magdalena: Bude to pro ně lepší, než být někde v útulku. A já už je nepotřebuju, když teď mám vás.

Sanka: A jsme zase v tom. Po kotníky v lidský špíně. Každý na tom máme svůj podíl.

Božena: Já jsem nikomu nic neudělala!

Sanka: Jistě že ne, ne přímo. Tady kočky paní Kučerové byly pro ni jako děti.

Karel: Jaký děti?!

Sanka: No děti, malý děti, o který se musela starat, a my jí je nepřáli, nadávali jsme na ně. A ona je bezcitně otrávila.

Magdalena: Bezcitně rozhodně ne!

Sanka: Všichni jsme si na ně stěžovali, každý z nás s nima měl něco společného, každého z nás obtěžovaly. A proto je paní Kučerová... Kdo chápe svůj podíl na týhle špíně? (ruku zvednou téměř všichni) Všichni v tom máme prsty. Jako by se toho už tak nestalo dost.

Jan: Za to může tenhle prokletej barák!

Sanka: Za to může lidská špína! Špína, od který se lidstvo nikdy neumyje dočista. Špína, který se svět nikdy nezbaví, i kdybychom ho drhli sebevíc. A víte proč? Ta špína je uvnitř, uvnitř každého z nás. A kočky to vycítěj, kočky poznaj, kdo v sobě má tu špínu, proto nikoho z nás neměly rády, proto jsme je neměli rádi my. Kvůli špíně v nás! A ta špína, ta je zevnitř, ta se musí vyčistit vnitřně. Chce to očistu duše, myslí... Chcete se se mnou očistit?

Iva: Ano!

Sanka: Chcete se se mnou očistit?

Iva, Tomáš, Karel: Ano!

Sanka: Všichni, chcete se všichni očistit?

Všichni: Ano!

Sanka: Mám tady jeden saponát – pěkně smotaný a napěchovaný. (Zapálí jointa, potáhne, předá ho Ivě.) Jen potáhni a zadrž dech... Vyfoukni. Tak. Pošli to dál. Karle, potáhni a zadrž dech. Cítíš, jak to tebou prochází? Podrž to v hlavě a uvidíš, všechna špína se tě pustí. Teď ty, Boženo.

Božena: Asi bych neměla.

Sanka: Nenech se přemlouvat! Opustí tě všechna trápení. Všechno bude jako dřív!

Božena: Už nic nebude jako dřív. (Bere jointa a hulí.)

Tomáš: Dejte mi to taky. Všechno bude jako dřív! (Podívá se významně na Šárku, pak potáhne.) Teď ty, Šárko.

Šárka: Ne, já nebudu.

Tomáš: Ale no tak!

Šárka: Řekla jsem, že nebudu!

Tomáš: Dělají to všichni!

Šárka: (Chytí jointa, ale nenápadně ho hned pošle dál.)

Sanka: A teď vy, staroušci. Nebojte se, není to nic strašného. Tráva léčí... a čistí duši. Vy byste měla, paní Magdaleno. Už kvůli těm kočkám.

Magdalena: Myslíš, že to neznám? My od divadla jsme taky dělali experimenty. (Překvapivě zkušeně hulí.)

Jan: Tak já teda taky, když už všichni. Za barevnější zítřky! (Teď už jsou všichni zhulení, až na Šárku. Všichni se smějí, zábava stoupá, padají zábrany. Jediná Šárka je stále při všech smyslech, všechno pozoruje. Všichni se hystericky smějí po celou dobu následujícího jednání.)

Karel: Chachacha! To je síla! Nikdy jsem si nevšiml, jak je ten pokoj velkej!

Tomáš: Já jsem si zase nikdy nevšiml, jak moc mám hluboký kapsy! Chachacha!

Božena: Já mám na něco chuť, nemáte tady něco, pane Bystrý?

Jan: Vydržte, podívám se. Mám tady jen gumový medvídky! Chacha!

Iva: Doneste je! Doneste medvídky! (vrhnou se na ně)

Sanka: Začátečníci, hihi!

Iva: Já toho mám plnou pusu!

Tomáš: Hod' to za záclonu!

Sanka: Tak vy jste ty kočky fakt voddělala? To bych do vás nikdy neřek, babi! Vy musíte být asi pěkně jeblá, co?

Magdalena: Jo, všechny jsem je postupně otráвила! Bylo to snadnější, než jsem si myslela! Byly to moji andílci a teď už jsou v nebi. Chápete to? Chachacha! Andílci, v nebi!

Sanka: Tak to musíte mít v hlavě docela hučák! Ale kdo dneska nemá! Já taky, a proto hulím, abych si tu hlavu provětral. Taky prodávám, tak kdybyste chtěla, mám různý druhy, různě silný. Ale nikomu to neříkejte, ono to není úplně moc legální, víte?

Magdalena: Ale je to dobrý! Moc dobrý!

Sanka: Všichni tady v sobě něco maj! Tak třeba tady pan Karel je pedofil – homosexuál!

Karel: Jo! Chachacha! Jsem na malý chlapečky! Všimli jste si někdy, jak neuvěřitelně sexy jsou? Nejlepší je, když jim ještě nerostou chlupy, mají ty šulínky tak hebký!

Tomáš: Já jsem zase udělal benzínku! Chacha! Udělal jsem to, abych mohl koupit ten zsranej byt v tomhle domě, pro mě a pro Šárku. Ten byt, ve kterým se všechno podělalo! Nezapomenu na pohled tý prodavačky, když jsem jí mával před očima pistolí. Vidiš, Šárko, co jsem pro tebe udělal? Co na to říkáš? (Šárka mlčí.)

Jan: V každým bytě mám kamery! A těma vás všechny pozoruju! Chacha! Všechny vás celý ty roky šmíruju, viděl jsem vás všechny nahý snad tisíckrát, až na vás, vy jste tu jen krátce. Pozoruju vás při všem, co dě-

láte. Víím, kdy vstáváte, kdy chodíte spát, pozoruju vás, jak spíte, víím, kdo vstává s erekcí, kdo má jakou návštěvu v posteli, kdo jaký kytky pěstuje a kdo neměl sex už léta!

Iva: Já jsem zase děvka.

Všichni: To všichni víme. To víme...

Iva: Ale nejen to. Všechny své milence vždycky hned po tom okradu. Přijdu si tak na slušný prachy a ještě si užiju. Lepší, než nějaká práce. A neodvádím z toho daně!

Božena: (Stoupá na stůl.) Přejela jsem chlápka! Nabrala jsem ho na kapotu auta a ujela! Umřel a já se nenahlásila na policii! Jsem vrah! A můj manžel je pedofil!

Karel: Jo! Jsem pedofil! Bože, to je tak očistné, nemít tajnosti! (svléká se)

Sanka: Jo, jak říkám: tráva, to je léčba mozku i duše! Uvolňuje! Ta košile je tak těžká! (svléká se)

Jan: Svlíkneme se všichni! Svléčte se! (Sundává šaty) Je to nádherné! Cítím se tak volný! (Všichni ostatní se taky svlékají.)

Všichni: Volnost! Svoboda! Očista duše! Rituál čistoty! Pryč se špínou!...

Sanka: Jsem dealer, jsem dealer, jsem dealer...

Iva: Kradu, kradu, kradu...

Karel: Jsem pedofil, jsem pedofil, jsem pedofil...

Božena: Přejela jsem chlapa, přejela jsem chlapa...

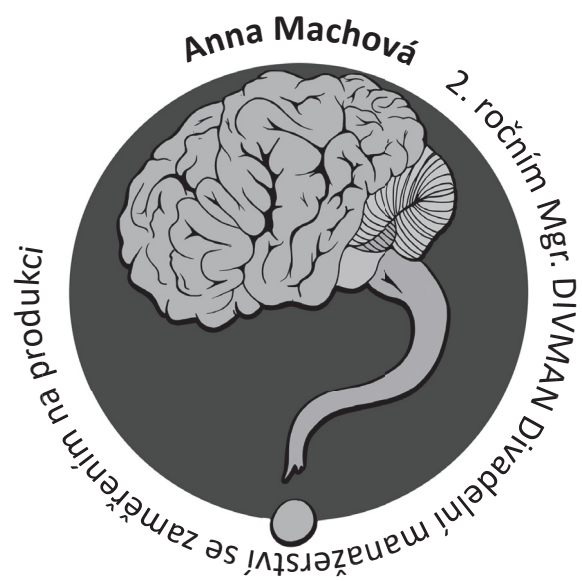
Jan: Jsem šmírák, jsem šmírák, jsem šmírák...

Magdalena: Zabila jsem sedmnáct koček, zabila jsem sedmnáct koček...

Tomáš: Vykradl jsem benzínku, vykradl jsem benzínku, vykradl jsem benzínku... (Smích utichne.)

Šárka: (Jde k telefonu.) Halo, je tam policie? (Tma)

KONEC

Manažeris 1: *Vejde do tmy, rozsvítí se. Zapíná kávovar. Zapíná počítač. Vchází Manažeris 2.*

Manažeris 2: Kafe?

M1: Vaří se. Co tu děláš tak brzo?

M2: V noci mi měly přijít maily od inscenačního týmu. Potřebuju dát dohromady ferman na příští týden.

M1: Mlíko?

M2: Jo. *Chvilku cvakají do počítače. Polohlasně si mumlá.* Může, může, může, může, všechno v pohodě. Může, může. Nemůže. To je skvělý.

M1: *Vytahuje si jídlo.* Nenervuj. Dáš si?

M2: Co to máš?

M1: Včerejší oběd. Nebyl čas. Kdo ti vůbec vypadl?

M2: Zvukař.

Tma, změna, svítí se v kabině. Osvětlovač leží na zemi zamotaný do opony. Spí. Vchází Zvukař. Rozsvítí.

O: Zhasni.

Z: Co tu děláš?

O: Spím. Režisér chtěl předělat nějaký scény. Tak jsem to do noci převěšoval. A pak bylo pozdě a mě se nechtělo chodit domů. *Shodí hromadu prázdných lahví od piva, zatímco se hrabe z opony.* Tak jsem si pustil film a spal tu. Aspoň jsem tu první.

Z: Strašně smrdíš. A máš to převěšený?

O: Tak první dvě scény.

Z: Jenom?

O: V pohodě. Tím tempem jakým zkouší, mi to vystačí do oběda. Pak dodělám zbytek. Co tu chceš ty?

Z: Zkoušíme. Někde jsem si tu nechal kabely.

O: Neměls být někde na kšeftě?

Z: Měl. Manažerka mi dost hnusně vysvětlila, že budu zvučit zkoušku, nebo nebudu dejchat. Už nikdy.

Vchází M2.

Z/O: Co tu děláš?

Z: Zkoušíme až za dvě hodiny.

M2: Potřebuju dokopírovat noty, zkontrolovat poznámky ve scénáři. Nachystat rekvizity. Víím, že si tu schováváš kabely, který potřebujeme, tak jdu pro ně. Navíc jsem potřebovala vyřešit nějaký maily a dodělat něco k semináři. Objednala jsem ty boty co si vymyslela scénografka. Našla jsem ty redukce, co jsi tvrdil, že se ztratily, a nechám si je u sebe, abys je neztratil zase. Taky víím, že jsi tu dneska spal, tak jdu vyhodit prázdné flašky, než přijde někdo ze správy budovy a zjistí to. Nahoře je DOPLŇ LIBOVOLNE JMÉNO uvařené kafe, takže by ses měl jít dát trochu dohromady. Jo a až tam budeš, tak to červené v lahvi od vína, není víno, ale umělá krev, co jsem včera vařila, tak mi to nevypij. *Vezme kabely a odchází.*

Zazvoní O mobil. Ten ho vezme, přečte zprávu a nadává.

Z: Co je?

O: Teď mi pišou, že to představení, co jsem celou noc převěšoval, se ruší protože herec má kašlík.

M1: *Vejde, sbalí si věci. Přichází M2.* Jdeme na oběd?

M2: Jojo, jenom chvilku vydrž, ještě musím tohle poslat. */cvaká, Cvaká, zacvakne po-*

čítač. Hele ještě potřebuju do kumbálu, vydrž. *Odběhne. Přiběhne s igelitkou.* Ještě za Vítkovou s vyúčtováním. *Odběhne. Přiběhne.* Hele už jenom vteřinku, ještě tohle musím zanést na hereckou. *Odběhne, přiběhne.* Tak to je snad všechno... *Začne se chystat.* Sakra, ještě vydrž. Ještě musím tohle zanést na půjčovnu.

M1: *Čumí na hodinky.* My nikam nejdem, že?

M2: Hladový okno? Něco do ruky?

O: *Programuje si pultík/Motá kabely/Nosí světla/Klapky/Whatever*

Režisér: Mně by se líbilo, kdyby to světlo, co je tady, tak se odrazilo od zrcadla a šlo sem dolů na to rádio.

O: No, ale to nepůjde.

R: Určitě. To bude efekt jako prase. A to rádio je hrozně klíčový, takže když to vezme ten odraz, tak to krásně podtrhne atmosféru.

O: To ale není možný.

R: Ty to nějak zvládneš.

O: Ne. To není fyzikálně možný. To světlo se nějak láme a ten efekt, který ty chceš, tak není možný.

R: Tak to zítra zkusíme a třeba to půjde.

O: *Facepalm a cigáro.*

R: A dokázal bys nasvítit tmu? Aby tam nebylo nic vidět.

R: Můžeme přidat ještě trochu světla na pravé schody?

O: *Něco dělá na pultu.*

R: To je ono. Díky.

Z: Přidals mu tam něco?

O: Nestih' sem to, ale asi dobrý.

R: A ještě bych to chtěl trochu smutnější, ty světla.

O: *Něco vyjede na pultu.*

R: To je super. Dík.

Z: Cos mu tam dal?

O: Pro podobný případy mám na pultu prázdný šavle nadepsaný Láska, Smutek, Hněv, Radost a podobně. Když chtějí podobnou ptákovinu, tak jim to vyjedu a najednou je to správně.

Herečka: Můžete, prosím, přidat mě do odposlechu? Vůbec se neslyším.

Z: Kde nic není, ani zvukař nepomůže.

R: Tak dáme ten mikrofon blíž.

Z: Takhle to nefunguje.

R: Nemáš prosím tě...

M1: Tady. *Vyndá gaffu.*

R: A ještě...

M1: Na. *Vyndá nůžky.*

R: Potřebujem...

M1: Mám. *Vyndá boty.*

R: Sakra, ještě nám chybí...

M1: Je to tady. *Vyndá banán.*

R: Hele ještě bychom potřebovali....

M1: Mám všechno. *Vyndá gumovou kachničku.*

O: Hele, prosím tě, někdo nám ukrad gaffu.

M1: *Vytáhne další dvě gaffy. Tady.*

M2: *ječí na technology.* Svícená je zítra v devět. Zkuste se, prosím, neožrat a přijít zítra na čas. Já na vás apeluju jako na lidi, nesabotujte práci ostatních a přijďte zítra včas. Jestli přijдете pozdě, osobně vás zaškrťm kabelama. Zítra. V devět. *Odchází.*

Z: Nezdá se ti dneska nějaká zlá?

O: Zdá. *Výrazným gestem sjede šavli. Tma.*

Zvuky padajících krámů, nadávání manažerky.

O: Sorry, chyba v pultu.

R: Máme ještě chvílku, tak si dejte pauzu.

Z/O: *kulometný souboj s pacifikem*

M1: *Pije kafe a kouří.* Přihlášky jsou zkompletované. Potřebujem vymyslet argumenty, proč nemůže přijet Estonsko, ten špíl je neproveditelný. Rozpis zkoušek mám.

M2: *Skočí jí do řeči.* Rekvizity jsou. Herci, co alternují v městském, mají volno na zkoušky.

M1: Kumbál je uklizený. Kafe je uvařený. *Dolijí si.* Svícená je zítra v devět, tak budem v osm v Martě.

M2: Prezentace na prezentační den je napůl hotová. Výzkum Astorky je rozjetý, jen se musí rozeslat dotazník.

M1: Tak a je to. Kafe?

M2: Jo.

M1: Kruci, ještě se musím doučit s klukama dějiny.

M2: Proč se s nima každej semestr učíš? Vždyť už to máš za sebou.

M1: Věc cti. A baví mě to.

M2: A co ti vlastně dává magistr?

M1: Jako myslíš krom žaludečních vředů?

M1: Cílem indického divadla je vyvolat rásu. Rásu vyvoláváš za pomoci bhávy. Ale předpokladem pro vyvolání rasy je, aby byl divák sahrdaja, tedy vzdělaný. Známe 8 rás, jaký jsou?

O: Milostná, srandovní, statečná, smutná, vzteklá, ustrašená a znechucená.

M1: Ještě ti chybí rása úžasu.

O: *polohlasem* úžasu, úžasu, úžasu

M1: Rásu vyvolává herec bhávou, těch je taky osm.

Z: úžasu, radosti, smutku, hněvu, hnusu, strachu a rozkoše.

M1: Chybí ti tam odhodlání.

Z: Já ty státnice nedám.

O: Půjdem dělat do Marty.

Zvuky představení.

O: *Hraje si s pultem, neustále něco dělá.*

Z: *Jednou za čas zmáčkne tlačítko.*

V mezičase:

O: Hele už jsi viděl ten novej špíl?

Z: Ne, jaký to je.

O: Hrozná sračka.

Z: A tys to viděl kdy?

O: Neviděl, ale je to plný projekcí.

R: Takže. Jde nám vlastně o hrozně jednoduchý představení. Je to monodrama, že jo. *Smích.* Budeme vlastně jenom potřebovat vyřídit pár dokumentů pro děkanát a vysvětlit celek.

O: Tak tam dáme vanu.

M2: Dokumenty nejsou problém.

R: A to bude asi všechno. *O, Z, M2 se zvedají k odchodu.* I když... ještě by bylo třeba sehnat pár rekvizit.

M2: OK

R: A jednu nebo dvě světelné změny.

O: Dobře.

R: Možná tam pustíme nějakou písničku na konec.

Z: Může být.

R: A když nad tím přemýšlím, tak bych tam chtěl labyrint z ostnatého drátu.

M2: *Zapaluje si a nervozně si zapisuje.*

R: A taky mlhostroj.

O: *Upíjí z flašky. Zapaluje si.*

R: A ty písničky prolne s overvoicem. To nahrajem.

Z: *Bere si od O flašku a zapaluje si.*

R: A strobo, scénografii celou ze zrcadel. Možná by mohla hlavní postava zpívat karaoke. A Ještě by to chtělo projekce. To určitě. Dokážeme tady udělat projekce ze tří stran? A taky by se mi dost líbilo, kdyby některé pasáže byly zpomalené, takže tam budeme muset pověsit mikrofon a dát efekty. A to se na 401 nevejde, takže budeme muset vyřešit side specifík.

Tma a ticho.

M1 sedí nervozně na ateliéru. Pije kávu, kouří a nepřítomně kouká před sebe.

H: Ahoj, hele můžu si u vás půjčit kafe? A talíř? A sůl? A příbor mi ještě chybí. Hele nemáte tady nějakou deku? Tak já se podívám do kumbálu.

M1 stále nereaguje a kouří. Vchází M2.

M2: Co se ti stalo?

M1: Prej když jsem tak chytrá, tak si mám to představení nasvítit sama.

R: Hele nemohl bych si u vás něco vytisknout?

M2: Vždyť přece máte na ateliéru svoji tiskárnu?

R: To je na plakáty.

M2: Na to je podatelna.

R: Hmm, tak můžu?

M1: No nic, tak já jdu na půjčovnu.

M2: Upřímnou soustrast.

M1: Nezapomeňte, že máme sekční schůzku na ENCOUNTER. A pošlete mi novinky.

O: I když žádný nemáme?

Z: A jdeme někam, kde můžem kouřit?

M1: Potřebujeme probrat soubory. Hlavně to Estonsko.

O: To přijet nemůže.

M1: Musí. Chceme s nima podepsat bilaterální smlouvu, takže přijet musí.

O: Jenže to představení je nerealizovatelné v našich divadlech.

M1: Tak to nějak vymyslíme.

Z: Jak chceš obejít fakt, že potřebují zavěsit na strop konstrukci o váze 4 tuny a my jednak nemáme tu konstrukci a jednak naše stropy v divadlech unesou maximálně 2 tuny.

M1: Tak to nějak vymyslete.

O,Z: *Skloní se nad papíry a počítač a chvilku polohlasem počítají a dohadují se.*

M1: Tak?

O,Z: Máme to. Stačí, když urychleně naprojektujeme statické zpevnění stropu v HDLce, musí se to postavit tak za dva měsíce a bude to stát jenom asi milion. Pak koupíme tu konstrukci, co potřebují, ta stojí tak šest set tisíc. Pak je teoreticky možné, že by to mohlo fungovat, jenom nesmí nikomu na Orlí vadit, že v patře nad sálem budou natažený statický lana a šrouby zavrtané do podlahy ve zkušebně, ale to muzikálisti můžou přeskakovat. Šlo by?

M1: *Facepalm.* Co s fermanem? Máš?

O: Nemám, ale dám ti matematický úkol. Máš jeden sál o daných rozměrech a jednu poloviční zkušebnu. Dva dny času. Ale taky máš tři divadelní soubory, které potřebují každý 6 hodin zkoušet, nasvítit a postavit představení jim trvá 7, 9 a 12 hodin a bourání polovinu času. Až tenhle příklad vyřešíš, tak budu mít hotový ferman.

M2: *Vchází do kabiny a zoufale něco hledá.*

O: Co je?

M2: Kde schováváte tu flašku, jdeme připomínkovat.

O: A doneslas mi ty kabely?

M2: Jo, tady. Jak dlouho budeš potřebovat na převěšení světel?

O: Tři hodiny.

M2: Dostaneš půl.

M2 *odchází. Přichází Z.*

Z: Zdar, už začali?

O: Jo.

Z: A říkali něco ke zvuku?

O: Jo, prý kdy se ukážeš.

R: Hele dneska nebyli herci vidět, co je s těma světly?

O: Nic, jsou pořád stejný, spíš se ptej, co je s hercema.

R: A ten průvan napravo dneska nebyl vůbec vidět.

O: Minule jsi tvrdil, že se ti to nelíbilo, tak jsme to sundali.

R: Aha... No když nad tím přemýšlím, tak to vlastně docela fungovalo. Můžeš ho tam vrátit?

Z: *Naklání se na scénář světel.* Proč je svítíš 1000, když by stačily 500. Ty herce usmažíš.

O: Prej si mají zvykat.

Z: A proč máš škrtlou tuhle pasáž?

O: Dneska se vyhodila. A taky tohle, tohle, tohle a tohle.

Z: Vždyť to bude o půl hodiny kratší. A taky vyhodili všechny scény se zvukem. Až na tu na konci. To sem budu muset chodit kvůli jedné písničce na děkovačku?

R: Dneska jste to odehráli dobře. Jdeme někam na pivo?

H: Jo.

R: *Všimne si sklízejících techniků a manažerky.* Jdete taky?

M1, O, Z: Ne, ještě tu máme nějakou práci.

O lásce a strachu

K (asi 50 let) – velmi živá, energická žena, vyučuje dramatik

J (asi 16 let) – žákyně dramatika

S (asi 17 let) – bývalý žák dramatika, po dvou letech se vrátil ze Skotska

M (asi 16 let) – žákyně dramatika, kamarádka J

O (asi 37 let) – otec J

L (asi 36 let) – matka J

Další postavy: Chl, Chl2, Ma, Ma2, Ba, Ba2

Mezi jednotlivými předěly mohou hrát kombinace instrumentálních verzí písní: Mein herz brennt – piano verze nebo Mutter (Rammstein).

Uprostřed stojí K a kolem ní M a J a jiné, nejasné postavy. Dělají spolu cvičení – K vždycky zavolá: Výseč! (K předpaží obě ruce a podle toho, jak je od sebe roztahuje, nebo naopak přitahuje k sobě se musí ostatní vlézt do výseče, kterou ruce vymezují) Džusovač! Všichni zkrří ruce na prsa a začnou skákat, cílem každého je dostat se do středu, všichni skáčou a tisknou se na sebe) Koberec! (jeden po druhém se co nejrychleji naskládají na zem vedle sebe, tak aby ležel střídavě jeden na břiše a druhý na zádech. Bublina! (všichni se pevně chytí za ruce a roztáhnou kruh, který utvořili tak, že se mohou opřít a mírně se zaklonit. Lištičky! (Všichni padnou na zem a K mezi nimi chodí a říká: Já jsem teď vlk a hledám, jestli tady mezi vámi není ještě nějaká živá potvůrka...! (cílem všech je naprosto uvolnit tělo a K zkouší, jestli jsou dostatečně „mrtví“. Po chvíli, klidným hlasem, pomalu: Teď si lehněte na záda, zavřete oči, klidně oddychujte, představujte si, že dýcháte konečky prstů u nohou, a že se teď dech vylévá z nohou a teče jako voda celým vašim tělem. Teď je to písek a sype se zase zpátky a teď se do toho písku opřel vítr a snaží se ho odfouknout z vašeho těla, chce se dostat ven, ale najednou přestane foukat a všechen se vám usazuje v zádech, je těžký... A teď se začíná pomalu zase měnit ve vodu. A vy zhluboka dýcháte a voda se přelévá z hlavy a pomalu, pomalu teče směrem k nohám... Je to moře. Příliv, odliv, příliv, odliv... Pomalu ztišuje hlas. A teď se pomalu probouzejte, zkoušejte hýbat pomalu a opatrně celým tělem. Když se všichni postaví... Chodte, zaplňte prostor... Po chvíli vystupuje stranou S a začíná mluvit.

S: Tak teda; já jsem chtěl jít s Mirkem ven a on šel do nějakého dramáku.

K: No to je pěkné teda, k M a J: Tenhleten přišel, já jsem kulila oči, byl celý v maskáčích, všude samé pistole a nože...

S: Já jsem si říkal, kde všichni jsou, když já jsem venku...

K: Chááá... To si se divil, co...?

S: ...potom mi kluci říkali, že prý jdou do nějakého dramáku, tak jsem šel s nima, že.

K: Jo, to si teda musel omrknout...

S: Šel jsem se podívat, a viděl jsem, že s tím nic neudělám.

K, M a S se smějí.

K: Když jsem ho viděla... ty jeho oči... Říkala jsem si, že není možné, aby ještě nepřišel.

S: Řekla jste mi: Přijď příště.

K: A tys přišel!

S: A já jsem přišel. Směje se. Bez nožů a maskáčů...

K: Hááá, to je krásné...!

M: A jaké je to ve Skotsku?

S: smích. Ve Skotsku nejsou pěkné holky.

M: Tak si se vrátil, protože se ti tam žádná nelíbila?

K: *smích* Jak je to možné? Vůbec žádná?

S: Ale ne, to ne... Jenom asi že pořád prší, tak ty hezké sedí doma...

Všichni se smějí.

K: Dobře...! Tak si ale nemyslete, že tady prokecáme celou hodinu.

Pěkně vztyk, rozdýchat, rozmluvit... Jdu vám natisknout nějaké texty. Rozcvičit, světýlko na hrudníku, třetí oko... *Odchází.*

M: Lovec vedle lovce loví jalovici u jalovce, lovec vedle lovce loví jalovici u jalovce, lovec vedle lovce...

S: Rozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora, či nerozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora...

J: Zalyžařivší si lyžař potkal nezalyžařivší si lyžařku, zalyžařivší si lyžař...

M: Vlky, plky, vlky, plky,...

M+S+J: stojí v kruhu, skáčou: Hop, hop, hop, byl jeden strop, na tom stropě byla díra pro velkého netopýra, veliká jak hrob, hop, hop, hop.

J stoupá na malé jeviště, recituje:

Třepotá se uvnitř cosi,

šeptá

buší

na stěny

z papíru

křehkého,

trhá je

a hřeje to,

když vlévá se Ti

do úsměvů

a díků

a přání,

které nechtějí

slyšet,

ale vidět

skrze dvě jiskry

ve Tvém nitru...

Svíťme!

Dýchej...

...záříme...

Přichází K: Dobře. *Podává všem hromadu papírů:* Podívejte se na tohle, zkuste o něčem z toho popřemýšlet. Co byste rádi dělali? Přehlídka se blíží a ještě nic není pořádně udělané...

Báseň, J:

Kam se vracíš domů...?

Do jámy lvové.

Odpadky, myčka

Otázky

-toť úkoly snové,

žáby v dřezu

zakvačí.

Jak vysvětlit,

které

vysvětlení
dát
o tom co chceš
jak chceš je
mít rád,
jak uděláš to
jak?

Kvaky, kvaky, kvak.
-budou někdy jinačí?

Žáby
v dřezu
posvačí.
Tak žerte
se tu
směle.

Já jdu rovnou do
postele.

J sedí na posteli. Ze zadu jde slyšet křik – mužský a ženský hlas: „Ale! Protože se nikdy o nic nestaráš a je ti absolutně jedno!“ „Jo, mě je to jedno...!“ „Jo, je ti to jedno! Ty se vždycky začneš starat, až odejde!“ „Víš co...!“ „No, to bude nejlepší, když půjdeš.“ Do místnosti se vřítí O.

O: Vysvětli mi, prosím tě, proč jsi mi neřekla, že si šla dneska zase na dramák nacvičovat nějaké představení?

J: *Vyděšený pohled, mlčí.*

O: Můžeš mi říct, proč jsi mi to zase laskavě neráčila oznámit?

J: *nadechne se, zůstane sedět, mlčí...*

O: Proč to může máma vědět měsíc předem a já zase nic nevím? Jak dlouho už jsi o tom věděla?

J: Asi měsíc...

O: Tak víš co? Příště nikam nepůjdeš! *Za chvíli se vrátí.*

O: A to je fakt dobré! Že já jsem zase ten nejhorší... *Odejde. Ze zadu je slyšet křik O a L. Za chvíli se vynoří O, má na sobě riflovou bundu.*

O: *Sarkasticky se usměje:* A víš co je na tom nejlepší? Hádáme se s mámou zase jenom kvůli tobě! *Práskne vchodovými dveřmi.*

J, M a S jsou, všichni obejmou K – rozloučí se, ta odchází. M odchází, s J se obejmou. J už je na odchodu, když před ní stojí S. Neváhá moc dlouho a taky ho obejmě.

S: Já si tě pamatuju.

J: Já tebe taky.

S: Dívali jsme se na sebe.

J: Já jsem se dívala.

S: A já jsem nevěděl, co mám dělat.

J: Řekl jsi mi: „Nečum.“

S: To už je dávno...

J: Bylo to strašně hnusné...

S: Byl jsem malej a blbej...

J: Mně si se líbil.

S: Nikdy před tím se na mě holka takhle nedívala.

J: Řekl jsi mi pokaždé: „Nečum“. To bylo strašné.

S: Báł jsem se.

J: *smích*: Čeho?
 S: Že to nebudu umět.
 J: Dívat se na mně?
 S: Být s holkou...
 J: Byl jsi ještě děcko.
 S: Přestala jsi se mnou mluvit.
 J: Lekla jsem se, chtěla jsem jenom...
 S: První holka, co...
 J: ...být kamarádka.
 S: ...jsem se jí líbil.
 J: Přestala jsem s tebou mluvit,...
 S: Už si se na mně nikdy nepodívala.
 J: ...abych tě neotravovala.
 S: Já jsem se díval.
 J: Nechala jsem to raději tak.
 S: Díval jsem se často.
 J: Já vím.
 S: Jsi úplně jiná, než jsem si myslel.
 J: Jaká?
 S: Jiná.
 J: Jak to...
 S: ...že jsem si s tebou nepovídal?
 J: Dřív jsem chtěla...
 S: ...zajít ven. To bychom mohli.
 J: Sami?
 S: Zítra.
J jede vlakem, usíná.
Přisedá si k ní O (O – asi 27 let, J – asi 5) nese kyblík s cukrovou vatou.
 O: Celý den jsi měla na starost jen ten kyblík... Tvoje vina, nestarala ses, už ho nedostaneš.
 J: *natáhne se pro něj.*
 O: Sáhni na něho a zpřerážím ti ty ruce!
 J: Chmm...! *Zoufale se dívá střídavě na O a na kyblík.* Po chvíli po něm začne znovu pomalu natahovat ruku.
 O: Ještě jednou a vyhazuju ho do koše.
 J: Tati! *Ryhle popadne kyblík, vytrhne mu ho a přitiskne k sobě.*
 O: Zkusíš ho otevřít a vyhodím ti ho z okna...!
 J: *Chvilí přemýšlí, rozhlíží se kolem. Potichu, s očima stočenýma ke kyblíku:* A kde je to okno, ha? *Sále přikrčená, podívá se na O, nahlas, pomalu:* A KDE JE TO OKNO?
 O: *Odvrací hlavu ven z okna, dívá se na ubíhající krajinu.*
 J: *Chvilí ho kradmo sleduje a začne pomaličku otevírat víko kyblíku.*
 O: *Stále odvrácený k oknu:* Nesahej na ten kyblík!
 J: A ty jako nemáš chuť...?
 O: *Odfrkne si.*
 J: *Přesedne si vedle něho a odfrkne si stejným způsobem.*
 O: *Zavrtí hlavou.*
 J: *Zavrtí hlavou, začne se usmívat.*
 O: *Zamračí se ještě víc a znovu odvrátí hlavu k oknu.*
 J: *Sedne si z druhé strany O, klekne si, přivře oči a je otočená čelem k němu, tak aby se dívali sobě z očí do očí. Usmívá se.*

O: Co to máš na té bradě?
 J: Co...?
 O: Utři si to.
 J: *Sedne si a začne si mnout bradu.*
 O: Co to máš na tom tričku?
 J: *Podívá se.* To mamka vypere...
 O: Jo mamka vypere! Mamka ti nic nevypere... Dostaneš kýbl a vypereš to pěkně v rukách.
 J: *Honem bere kyblík a otevírá ho.* Chceš?
 O: Nechci, zavři to.
 J: *Strčí mu ho přímo pod nos. Snaží se ho napodobit:* Co to máš na té bradě?
 O: *Vezme jí kyblík.* Sedni si a sed'. *Vstává.*
 J: Kam jdeš?
 O: Pryč.
 J: Kam jdeš, tati?
 O: Pryč.
 J: Tati?
 O: Co je?
 J: Kam pryč?
 O: Pryč.
 J: Proč?
 O: *nic*
 J: Tati...? Tati!
 O: Co je?
 J: *Natahuje k pláči.* Proooč...?
J se probouzí. Vedle ní přes uličku sedí dvě asi sedmdesátileté dámy.
 Ba1: Ty, prosím tě, co jsi mi to zase všechno donesla, nemáš peníze a zase si mi toho tolik donesla.
 Ba2: Ty víš, že tě mám ráda. Tak jsem ti zase donesla.
 Ba1: No to já tě mám taky ráda.
 Ba2: Vždyť já vím, že ty máš ráda tu s mlíkem.
 Ba1: Jo, já mám ráda tu s mlíkem.
 Ba2: A ještě s těma oříškama tam byla a s různýma náplněma. Všechny jsou dobrý.
 Ba1: No ty jsou... Ty jsou vynikající. Ty jsou vynikající a drahý.
Pauza.
 Ba1: Takže já ti zase okurky dám, zavařený okurky ti dám a fazolky...
 Ba2: Jo, ty jsou dobrý...
 Ba1: ...a omáčku si zase uděláš...
 Ba2: ...a tu omáčku si udělám s fazolkama...
 Ba1: ...a všechno co zase budu mít, tak ti dám...
 Ba2: ...,omáčku s fazolkama.
 Ba1: Jo, a s rajčatama, ty tam taky dávám.
 Ba2: S rajčatama...
 Ba1: A ještě tam trochu vody dáš a pepře...
 Ba2: No děkuju, ty jsi tak hodná...

Zkušební sál, na levé straně kupa žíněnek, na pravé koutek sloužící jako šatna, kde stojí J a S.

S: Ukaž bicák...

J: *Vyhrne si rukáv, zkouší zatnout.* Hmmm, nic no...

S: No jo, *ucechtne se*, ale tobě by svalnaté ruce neslušely.
J: Ne? Proč?
S: Nehodily by se ti k ramenům.
J: Co mám s rameny?
S: Jsou takové... ..ženské...
J: Aha. To je teda dobré. No, pořád lepší mít ženské, než nemít žádné. *Smích.*
S: Já náhodou mám ramena!
J: Jojo, jako štika.
Chvilí ticho.
J: To vždycky Věrka chtěla měřit, kdo má větší bicák...
S: Proč?
J: To já nevím. Praly jsme se spolu.
S: A kdo vyhrál?
J: Já.
S: Tak na co jí byl ten bicák?
J: Na nic... Asi že mám ta ramena. Lepší mít ženská, než žádná... *Štouchá do S.*
S: Nech už toho jo? Že já ti vždycky tak dokonale nahraju. *Vezme ji oběma rukama a žuchne s ní na zínětku.* A na co ti teď byla ta ramena?
J: Nevím.
S: Asi že jsem ten kluk.
J: Asi... A taky že už to je dávno. *Zůstává ležet, směje se.*
S: *Začne se smát taky, pak zvažní, dívá se na J, po chvíli, s pohledem na J:* Hmmm... Máš strach?
J: Ne. *Chvilí přemýšlí.* Z čeho?
S: Z ničeho. *Vstává. Bere J za ruce.*
J: *Chvilku leží, pak se S chytá a vstává taky.*
S: Ale stejně tě miluju.

J stojí před vchodovými dveřmi, dívá se na hodinky... Vzdychá, přešlapuje.
J: *Zkouší si sama pro sebe:* Šly špatně...?
Vytáhne mobil, podívá se na hodinky, znovu na mobil.
J: Jak asi mohly jít špatně?! Ne. Kruci! *Zhluboka se nadechne, odemyká. Klíč jde hodně slyšet, otevírající se dveře silně zaskřípou. Do chodby vejde O v riflové bundě, skoro neznatelně se na moment zastaví, ale hned rychle vyrazí směrem k J, nahne se těsně kolem J, aby zavřel dveře, zabouchne je, J se lekne a skrčí.*
O: Řekni mi kolik je hodin...!?
J: *začíná brečet, pomalu vyhrnuje rukáv a dívá se na hodinky:* 19:12.
O: V kolik jsi měla být doma?
J: *Brečí.* V sedm...
O napřáhne ruku k facce. Proč jsi nepřišla v sedm?
J: Já jsem zapomněla, že už je tolik... *Brečí.*
O: Tak příště už nezapomeneš. Zítra nikam nepůjdeš. Budeš doma, uklízet. *Nahne se těsně kolem ní, aby si otevřel dveře.*
J: *Přestane brečet, rychle, potichu, vyděšeně:* Já ale zítra musím pryč.
O: Mě to nezajímá. Nepůjdeš nikam!
J: Já jsem to slíbila, oni na mně spoléhají.
O: Nikam nepůjdeš!
J panikaří...
J: Tati...

O: A že si mi o tom zase nic neřekla, to si spolu ještě vyřídíme...! *Zabouchne za sebou vchodové dveře.*

J: *vyděšeně utíká*: Mami...? Mamko...!

J se zastaví u zkoprněle sedící L.

J: Zůstala jsem déle na zkoušce.

L *mlčí*.

J: Pořád to není dodělané. A pak jsem si povídala s tím klukem. Nemohla jsem jen tak odejít... Posloucháš?

L: Proč?

J: Co?

L: Proč si nemohla odejít?

J: Protože se mi líbí.

L: Proč spolu nemluvíte?

J: S tátou? Poslouchal by mě?

L: Posloucháš ty jeho?

J: Nemluví s ním.

L: Proč?

J: On se mnou taky nemluví.

L: Vy dva spolu vůbec nemluvíte. A on se pak hádá se mnou...

J: Tak ses mě mohla zastat.

L: Já to ale nechci pořád řešit. Už mě to nebaví.

J: Vždycky ses mě zastávala a najednou chceš od toho pryč?

L: Musíte spolu mluvit.

J: Nevím jak.

L: Ví o tom klukovi?

J: Ne.

L: Zase si mu o ničem neřekla.

J: Nemůžu.

L: Musíš.

Zároveň: J: Nemůžu mu nic říkat.+ L: Musíš mu všechno říkat.

J: Vždyť by se akorát naštvál.

L: Ví, kde jsi byla? Ví, proč jsi tam byla?

Možná zároveň, možná taky ne: L: Proč já to můžu vědět a on ne. + J: Proč ty to můžeš pochopit a on ne?

J: Nepochopil by to... Jak mu to mám vysvětlit? Neumím to! Umí jenom zakazovat.

L: Nemluvíš s ním. ... všechno mu říkáš na poslední chvíli.

J: Já nevím, jak mu to mám říct.

L: Ví, že musíš zítra pryč? Zase si mu to neřekla.

J: Řekla. Teď. Nepustí mě. *Pláč*.

L: Na poslední chvíli.

J: Co mám dělat...?

L: Neumíš to s ním.

J: Neumím to.

L: Neumíte to oba dva.

J se pomalu odšourá do pokoje, lehne si, pak si znovu sedne, vezme do rukou mobil, pak ho zase položí, recituje:

V domě
kde nic nefunguje
ani pláč,
ani smích,
ani internet,
nemůžeš jíst,
spát,
surfovat,
číst
co ti posílá
ten nejbližší
ze všech,
co je stejně
nejdál od tebe,
ani počítat
s pomocí
a tak
snažíš se
chytit větví
stromů, které
na tebe
se soucitem
hledí z oken
-jen ty chtějí
vědět.
A skutečně,
už jdou
na pomoc...
Tak vykroč
a pevně se chyt'...

J usíná. Najednou zavržou vchodové dveře. Dlouho se v nich nikdo neobjevuje, do chodby nakoukne a vzápětí vleze L. Ve dveřích se objeví opilý O.L se jej snaží zadržet, ale ten se dere směrem k J... Tma.

1–3 – Hlasy. J spí. Nejspíš jde o sen.

1: Když se maluješ, chceš svádět kluky!

2: Lakuješ si nehty a tím svádíš kluky!

3: Jsi pořád někde pryč a tak se flákáš!

1: Díváš se na mě pořád jen tím blbým nechápavým pohledem, nic neřekneš, děláš to schválně!

2: Chceš mě naštvat. Směješ se mi! Vysmíváš se mi! Vzdukuješ!

3: Ty neposloucháš, co ti říkám, myslíš pořád jenom na blbosti! Myslíš pořád jenom sama na sebe!

1: Nejsi skoro doma, kašleš na nás, jsi sobec!

2: Normálně se neučeš, vypadáš jako Viktorka od splavu!

3: Proč musíš pořád někam chodit?! Aby ses z toho nezbláznila! Aby ses nám z toho nezapálila! Takhle ale opravdový život nefunguje!

1: Jsi ještě malá a blbá! Začni se konečně chovat normálně!

J procítá. Na židli u postele sedí O. Sen, nebo skutečnost – nejasné. J sama neví, jestli se jí i tohle zdá, nebo je O opravdu u ní v pokoji.

Bojím se. Bojím se, že nebudeš umět žít. Že skončíš jako povaleč. A bez peněz a budeš se flákat. Mám takové kamarády. Jeden zůstal někde na Jamajce. Taký vždycky říkal, jak je hrozně šťastný a že život není o penězích. Tihle lidé jsou „hrozně šťastní“. Všichni mají v jedné ruce bong, v druhé flašku a jsou strašně v pohodě. Chvilí žil někde na farmě a pak zase neměl kde bydlet, tak cestoval. A zase pracoval na farmě a za to, že tam sem tam něco udělal, dostal najíst a mohl tam spát. Pěkný život! Úplně pohodička! Jen se tak koukat, kde co vychlastat, vyhulit, s kým se vyspat. Po světě má už asi 15 dětí. O kterých teda ví... Tady doma to už určitě dobrých třicet, čtyřicet let neviděl. Nemá občanku, nemá doklady. Nemá, za co by se vrátil zpátky. Mám spoustu takových kamarádů. Chodili se mnou do školy. Tihle lidé jsou „hrozně šťastní“, ale přitom vypadají jako bezdomovci.

2: My tady ale hippíka pěstovat nebudem!

3: Budeš se nás pořád na všechno ptát!

1: Budeš oznamovat kdy, kde a S KÝM chodíš.

2: Říkat, kdy se vrátíš! Pravidelně nám volat.

3: Dokud bydlíš pod naší střechou, budeš dělat, co já ti řeknu. Budeš poslouchat!

S s J stojí před vchodovými dveřmi v objetí. Jen se objímají, sem tam se na sebe podívají a zase dají hlavy každý na opačnou stranu.

J: Jak dlouho už se loučíme?

S: Je půl šesté.

J: Cože?! Už hodinu?! Máme posledních deset minut. Nestihli jsme nic. Chtěli jsme se jít projít a možná plavat...

S: Nemám peníze na bazén.

J: Půjde nějaký soused a bude to trapné.

Za dveřmi je slyšet hlas O, J se najednou lekne a prudce se od S odtrhne. Hlas O utichá.

S: Tak půjdeme jinam?

J: Kde?

S: Můžeme jít ven?

J: Kam ven?

S: Někam?

J: Nemáš peníze.

S: Taky nemáš peníze.

Za dveřmi je znovu slyšet hlas O. J se znovu lekne, odtrhne se od S a snaží se dělat jako že nic.

J: Je pozdě.

S: Tak se půjdeme projít příště?

J: Bude tam zima.

S: To je na nic.

J: A nemohli bychom jít k vám?

S: Všichni jsou doma.

J: Tak já už půjdu...

S: Tak... počkej... *Zadívá se na ni a chce jí dát pusku. Najednou se otevrou dveře, ve kterých stojí O.*

O: Abyste se nesežrali! *Za O přichází L.*

L: Neřvi...!

J: Ahoj...

S: Nashledanou... *Rychlým krokem odchází ani se neohlédne.*

O: A ráčila bys taky někdy přijít domů?

L: Uklidni se prosím tě, a nekřič tady u těch otevřených dveří...!

O: Příště se půjdete slintat jinam!

J mlčí a dívá se za S.

L: Venku je zima.

O: Ať tě ani nenapadne ho přitáhnout domů! Najdu ho tady a poletí ze schodů.

J: Šli bychom si někam sednout, ale nemám peníze.

O: Jooo, sednout! Na kroužku jste spolu dost. Co vám to nestačí? Stejně chodíš pořád pozdě.

L: Na kroužku na sebe přece vůbec nemají čas.

O: A na co by potřebovali mít čas? Na slintání?!

J: To mi nemůže dát pusu?

O: Na to vaše „chození“ máte času dost. Co si o sobě vůbec myslíte?! Slintat se mi tady přede dveřma...!

L: Oni tam nebyli celou dobu. Vždyť byli venku.

J: Šli jsme se projít, ale je tam hrozná zima.

O: Dobře vám tak! Pořád se jenom cumláte, ke všemu na tom mraze a pak chodíš domů s opary. Prosím! Dál se cumlejte.

L: Chtějí být spolu.

O: Ať si jsou... Ale ještě jednou mi přijď s tou věcí na hubě a přerazím vás oba dva. Ještě jednou! *Odchází.*

L: *Volá za O:* Ty ale počkej...! Kam by podle tebe měli jít...?!

O: Nech toho, mě to nezajímá...

L: No nenechám toho, až mi řekneš, kam by podle tebe měli jít...

J: *K L:* To vůbec nemá cenu...

L: *šeptem:* To takhle nemůžete...!

J: *šeptem:* Já vím...

L: Stát tady přede dveřmi! Co si myslíte, kruci...!

J: Tak mi pomoz...! Prosím...

L: *Odchází za O:* Poslouchej ale...!

O: Nebudu tady poslouchat ty vaše výmysly. Co si myslíte?!

L: Já ale po tobě chci, abys navrhnul nějaké řešení.

O: Já jí nebudu dávat žádné peníze, aby si spolu chodili sednout! On je kluk, tak ať ji pozve.

L: A nevíš za co? On snad vydělává? Vždyť jsou to ještě děcka!

O: No právě! Děcka si nemají co chodit někam sednout!

L přichází zpátky za J: Tak...

Jdou vedle sebe matka a chlapec se sluchátky v uších. Nedívají se na sebe. Jsou od sebe velmi daleko, po celou dobu rozhovoru se od sebe vzdalují.

Ma: Dej mi ten mobil. Někdo mi bude volat, ani nebudu vědět.

Chl: Ale já to vím.

Ma: Dej mi ten telefon!

Chl: ALE JÁ VÍM!

Ma: Vybiješ mi mobil!!!

Chl: ...ale já VÍÍÍM!

Ma: DEJ MI TEN MOBIL!

Jdou spolu jiná matka a jiný chlapec. Matka jej vede za ruku.

Ma2: Ty máš tak zničené ty prsty na ruce, že se divím, že ti tam ještě drží.

Chl2 jí se smíchem vytrhne ruku, začne si prohlížet prsty, chvíli jde a zakopne.

Ma2 vzdychne, chytne Chl2 za ruce, postaví ho na nohy, začne mu čistit kalhoty, uvidí jeho boty.

Ma2: Mám pocit, že ti jenom kupuju boty. Nedělám nic jiného...

Chl2: *Jen tak sám pro sebe:* Tak potřebuju nějaké nerozbitné.

Ma2 *se na chvíli zamyslí, nepřítomně se zadívá před sebe. Chl2 se podívá na ni, pak taky před sebe.*

Ma2: *pomalů:* A nebo z pneumatik...

Chl2: *opatrně:* Co?

Ma2: No... V Africe nosí boty z pneumatik. Stoupnou si na to a vyřezou si botu přesně na míru. *Pro sebe:* Taky dobré... *Prohlídne si vlastní botu.*

Chl2: Mami, a kdybych měl ty boty, to bych v nich mohl taky skákat...?

Ma2: *zamyšleně:* Jako klokan...

Chl2: Klokani jsou v Austrálii...

Ma2 *se zarazí, Chl2 se směje, chytne ji za ruku a táhne pryč.*

J celou dobu sleduje lidi ze strany, teď si stoupne doprostřed mezi ně a spustí:

chcípla jedna

mrtvola

šlo to rychle

docela

aby hůře viděla

spustila si

vlasý

tak to bylo

asi

byla jedna

mrtvola

byla mrtvá

asi

a ještě dříve

umřela než

spustila si

vlasý

byla jedna

mrtvola

měla dlouhé

vlasý

ty ještě dříve

spustila

než umřela

asi

šlo to rychle

docela

spustila si vlasý

aby rychle umřela

a byla

mrtvá

asi

zabila i vlasý

aby tahle mrtvola
asi
hůře viděla
chcípla rychle
docela
a pak
mrtvá
spustila
?vlasy?

tak tahle
mrtvola
viděla
docela
dobře
byla jedna
docela
spustila si vlasy
do čela
aby se už na to
nemusela dívat!

S a J jsou spolu v peřinách ve spodním prádle, S leží na břiše, J na něm sedí a přejíždí mu rukama po zádech.

J: Téda, co to tady máš za nájemníka.

S: Jauajs!

J: Nehýbej se!

S: Nne! Nech toho, tak tam už tě fakt nepustím.

J: *Snaží se S přichytit všemi možnými způsoby.* Ha! Kdyby ti měl každý z nich dávat nájemné, jsi už dávno pěkně v balíku.

S: No, to je hezké, ale mě to vážně bolí!

J: *soustředěně a zřetelně* ...miliardář...!

S: Tak díky!

J: Chůú. U-už! No, no... *S celou dobu syčí a napíná se, třeští oči.*

Kruci! Dej tu ruku okamžitě pryč!

S: Já už nechci, já vím, že se bavíš, ale mě to nebaví.

J: To ale nemůžeš udělat, když už jsem ho načala! Já už ti ho tam nemůžu nechat. Dělej! Dej je dolů!!!

S: Nee, pomoc! *Pomalů to vzdává.*

J: Sakra! Ještě se pohni a...

S: ÚÚÚ...!

J: Jojojojojo...! *Strčí mu výsledek pod nos.* Koukej, co je to za zmetka! Spíš co to bylo...

S: No... *znehuceně se odtáhne, pak přece jen oddálí hlavu a podívá se, se zájmem:* Uau! Hm, hezký...

J: Vidiš, jak jsi rád. *Sleze z něj, sedá si vedle, utírá si ruce do ubrousku.*

S: Děkuju. Ty jsi tak šikovná.

J: Nejsem.

S: Já vím, tebe to vyloženě baví... *Rychle ji převrátí na břicho a chytne za zadek.* No, co tu máme, hmmm, to ti tady ale nesmíme nechat.

J: Nenene!!!! Nech toho, bolí to!!! Auuu! Já omdlím!!!

S ji pustí.

J: Prosím..!

S: Tak dobře. Miluju tě.

J: Já tebe taky.

Hraje televize. O sleduje televizi, pije kávu. Přichází J, zavržou vchodové dveře.

O: To jsi ty...? *Ticho.*

J zajde kdesi, kde tušíme její pokoj. Cestou si svléká bundu, batoh, možná boty. Rychle se vrací a přechází do obývacího. Postaví se vedle televize – naproti O.

J: Ahoj.

O: Proč mi jako nedopovídáš, když se tě ptám, jestli jsi to ty?!

J: Já nevím. *Je ticho, O sleduje televizi.* Tak jsem si nejdřív chtěla dát do pokoje věci, svlíknout se, a pak ti přijít říct; čau.

O: A to jsi mi prostě nemohla říct čau hned? A pak to jít všechno udělat?

J: Nevím, je to vždyť je to jedno.

O: Tak mi příště hned odpovídej, je ti to jasné?

Ticho.

J: Podívá se zboku na televizi, pak na O. Rychle přejde ke křeslu, sedne si strnule do něj a upírá oči na televizi. A jak se máš?

O: Sedím doma a dívám se na televizi.

J: A co jsi dneska dělal?

O: Byl jsem v práci.

J: Jo aha, ty jsi dneska pracoval...

O: *ticho*

J: Mamka je taky v práci?

O: *Chvilí sleduje televizi; Jo.*

J: Aha... *Chvilí ticho.* A přijde dneska normálně?

O: Jo, proč? *Podívá se na J.* Co po ní potřebuješ?

J: Nic.

O: Tak proč ses ptala, kdy přijde?

J: Tak mě to zajímalo...

O: Neříkej, co potřebuješ?!

J: *Je zticha.*

O: Já čekám...

J: Fakt nic...!

O: Řekni mi, co po ní potřebuješ...!

J: Já nic nechci, jen se prostě zeptat...!

Chvilí ticho.

J: podívá se na O, narovná se, nadechne se, O se více napřímí, ale nepodívá se na J, stále upírá oči na televizi. Piješ kávu, jo?

O: No, jo.

J: Dobře... Asi si udělám taky. *Honem vystřelí z křesla.*

J dojde pouze na úroveň televize, když;

O: Kterou kávu už máš dneska?

J: *pomalů se otočí:* Jak jako?

O: Ty jsi dneska ještě neměla?

J: Jo, měla...

O: Tak jak to, že piješ druhou?

J: Nevím, mám chuť... ...si dát taky kávu.
O: Dvě kávy pít nebudeš. To nepotřebuješ, nejsme u blbých.
J: Jak u blbých...?
O: Nepotřebuješ ji pít. Proč by sis měla zvykat na kávu?
J: Nevím. Mám kávu ráda...
O: No, na to si ale nezvykej.
J: Takže můžu...?
O: *Chvilí sedí zticha a sleduje televizi. Pak se mírně natočí na J: Ne!*

Je slyšet televizní reportáž o žebříčku kvality potravin. J chystá jakési jednohubky a střídavě se zaposlouchává do reportáže, která běží vedle v místnosti ze zapnuté televize. Najednou se zamyslí a hned na to začne rychle zkoumat všechny obaly potravin. Najednou se z televize ozve reportáž o tom, jak syn ubodal svého otce. J přestává kontrolovat obaly a zůstává zamyšlená dokud nedochystá poslední jednohubku a zamyšleně si sedne za stůl. Přichází S. J se vzpomíná.

S: Ty už to máš hotové? *Podívá se po stole.* Dala's tam tatarku?
J: *vyjeveně s očima upřenýma na S:* Ne...!
S: Tak já ještě zajdu...
J: *naštvaně:* Proč?!
S: Dobře, tak ne... *Sedne si ke stolu. Vezme do ruky jednu jednohubku.*
J: *Podívá se na něj, znovu klidně:* Tak co?
S: *Prohlédne si tázavě jednohubku.* Je to takové suché... *Teprve teď ji dává do pusy a zamyšleně žvýká.*
J: *Zklesle sleduje střídavě svoji jednohubku a S.* Aha...
S: Chtělo by to, něco...
J: *Naštve se:* Já se vsadím, že vím, co tomu chybí!
S: *opatrně:* Co?
J beze slova odejde, mezi tím je znovu slyšet reportáž o ubodaném otci a zmiňují se nějaké další případy z předchozích let. J přináší na stůl tatarku. Sedne si, a jí své jednohubky, kouká se před sebe do prázdna.
S se rychle sáhne po tatarce a začne si ji mazat na jednohubky.
Dříve než si strčí S jednohubku do pusy, J promluví.
J: Prosím, řekni mi, že svět není definitivně v prdeli?
S: *Vyděšeně se podívá na J, pak na jednohubku, položí ji na stůl.* Proč? Protože si do všeho dávám tatarku?

Vášnivá kuchyňská

Ted' koření,
solí sebe
pepřem
kření se křenem
on teď poklicí
jako gongem
on teď lžičkou
jako paličkou
maličkou
hlavu
hlavu salátovou
do hrnce zavře

svůj kvěťák
už tančí
na plotně
ječí
čí je
petržel
už není
žel
pro svou lásku
v hrnci uvařen
upečen zaživa
pro svůj sen
připálen...

Zkušební sál. Vběhne M a za ní jde pomalu J.

J: Co myslíš?

M: Já mám z toho dobrý pocit. Ty ne?

J: Já nevím... Asi dobrí. Tak... *Dovnitř vtrhne K.*

K: VŠECHNO ŠPATNĚ! Já to ne-chá-pu! Úplně špatně! Nemělo to tu správnou energii!
Špatná energie, žádná energie! Musím si jít zakouřit...! *Rychle odejde na druhou stranu.*
J se přitiskne zády ke stěně.

M: Co děláš?

J: Mně je blbě.

M: Ale mně to nepřipadalo tak hrozné... Měla jsem z toho dobrý pocit. Ty ne?

J: E...

M: Co to děláš?

J: *Opřená o stěnu, zavřené oči.* Je mi blbě...

M: Pojď se převlíknout.

J: Ne.

M: Pojď, půjdeme se teď převlíknout...

J: Myslím, že je čas, abych si sedla.

M: Hééj! *Chvíli u ní postává.* ...si sedneš potom, teď se převlíkneme...!

J: Řekla jsem ti, že nejdu, tak čemu nerozumíš?! To musím pořád všude chodit s tebou jako ocas?

M: Ne! *Urazí se, odchází.*

J: Bože...

J Chvíli sedí sama opřená čelem o klavír. Slyší kroky, zvedá hlavu. Vidí M, vstává.

J: To je přece úplný nesmysl! Jaké špatně? Proč špatně? Co jsme udělaly?

M: *Nepřítomný pohled.* Nevím.

J: Vždyť jsem si připadala úplně v pořádku, správně, ty ne?

M: *Podívá se zoufale přímo na J.* Nevím!

J: *Znovu si sedá na židli, nespouští z M oči.*

M: *Podívá se do prázdna, chvíli přemýšlí.* ...a co když je to v nás?

J: *Chvíli se zamyslí.* To by se projevilo už dávno.

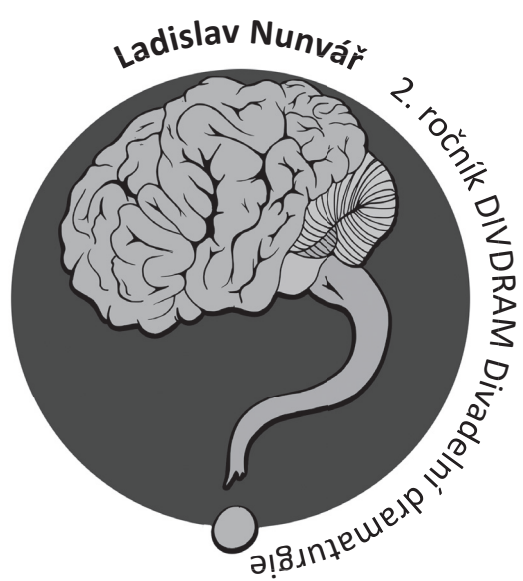
K: *Vejde, chvíli se na obě dívá.* Holky... Nechme to už. To už je teď stejně jedno. Netvařte se tak. To je... Rozmyslí se a větu nedokončí. Ale nechme už to tak. Hlavně, že jste si to užily. Nezapomeňte, že buď je láska, nebo strach. Nic mezi tím. Nemáte ze mě strach, že ne?

J: Ne.

M: Jak to?
 J: Co?
 K: Co, jak to?
 M: Je jenom láska, nebo strach?
 K: Co máš rád, z toho nemůžeš mít strach. A z čeho máš strach, to nemůžeš mít rád. Je to tak?
 J: Jo... ...jo, je to tak...
 M: *Chvíli přemýšlí.* Aha, asi jo...
 K: Tak dobrou noc holky, uvidíme se zítra... Čau...
 J+M: Nashledanou... *K odchází druhými dveřmi.*
 J: To bylo úžasné.
 M: Co?
 J: Nic. Asi už bych měla jít. Ahoj...!
 M: Měj se...
Do sálu vtrhne S.
 S: Bylo to dobré!
 J: Nebylo to dobře.
 S: Jak to?
 J: Nemělo to tu správnou energii...
 S: Někdo něco říkal?
 J: Jo, říkal. *Duchem nepřítomná, odchází.*
 S: Dobře... Uvidíme se?
 J: Ještě ti napíšu. Musím jít...
 S: Ahoj...
J vychází ze dveří, před budovou stojí opřený o zeď O (asi 37 let). Jsou na parkovišti.
 J: Čauky, tati...
 O: mlčí
 J: Čekáš dlouho...?
 O: *Chvíli mlčí.* Čekám, čekám.
 J: Tati, to fakt mělo končit v osm...
 O: *Mlčí, otáčí se, pomalu odchází.*
 J: Tati...?
 O: Pojd'!
 J: *Stojí, dívá se vyděšeně.*
 O: Říkám ti pojd'.
 J: Tati, já za to nemůžu.
 O: Já vím, ty za nic nemůžeš. Jdeme.
 J: *Klopýtá za ním.* Taťko... Nezlob se...
 O: *mlčí*
 J: Tati, proč se zlobíš? Tati...! *Slabý výkřik.*
 O: *Ohlédne se rychle kolem.* Přestaň!
 J: *pláče*
 O: Přestaň mě štvát! Příště nikam nepůjdeš!
 J: *Vyděšeně se podívá směrem ke dveřím.* Proč?
 O: Protože jsem ti to řekl.
 J: *Pološeptem.* Ale proč?
 O: *mlčí*
 J: Tati, proč?
 O: *mlčí*

J: Ty nemáš důvod!
O: *Rozhlíží se kolem. Přestaň, nebo si mě už nepřej! Nejdeš...? Otvírá dveře auta.*
J: *Chvíli váhá. Tati!*
O: *Vytahuje hadřík a čistí přední sklo auta. Mlčí.*
J: *stojí vedle auta, pláče*
O: Můžeš mi říct, co děláš?!
J: *nechápavě se na něj dívá a pláče*
O: Proč se na mě tak blbě díváš?!
J: *vzlyká*
O: Přestaň! Říkám ti přestaň! *Dá jí facku.*
Chvíli ještě čistí sklo, ona stojí jako ve snách, střapatá, nic nevidí.
O: A přestaň už brečet!
J: *Mumlá. Já nechci brečet.*
O: *mlčí, nasedá do auta.*
J: Tati, mám strach. *Vzlyká.*
O: Co máš?! *Výhružně. Nech toho...! Startuje auto.*
J: *Pořád stojí u otevřených dveří do auta. Tati... křičí...já se bojím!*
O: *Vyleze z auta. Co děláš, ty blbče?!*
J: Tati, já už nechci brečet! *Obejme ho a pevně se na něj pověsí.*
O: *ucouvne krok dozadu*
J: Tati, já už nebudu brečet.
Kolemjedoucí auto do obou narazí. J vykřikne, chvíli oba leží. Vystoupí řidič, je to K. J se zvedá.
J: Tati...?

KONEC

Alzheimer

jednoaktovka

POSTAVY

STARÝ MUŽ

PEČOVATELKA (RUTH BLOCHOVÁ)

STARÝ MUŽ

Halo, slyšíte mě někdo? Sakra! To tady nikdo není?

Člověk si nemá ani s kým popovídat.

Haloooo.

Co je dneska za den?

Pauza

Jaký je rok?

Pauza

1941?

1941.

Je krásný podzim.

Pauza

Co je tohle za pokoj?

Halo. Proč jsem tu sám? Slyšíte mě?! Já tu nechci být sám.

Jaký je rok?

1941?

1941.

zdá se, že někoho vidí

Miláčku, pojď ke mně. Chyběla jsi mi. To jsi byla na nákupu? Neměla bys chodit po venku, víš, že je to teď všude nebezpečný! Včera tu bylo gestapo, odvezli ty ze druhého patra. Ale my se nemáme čeho bát, nikoho si nevšímáme, nikoho neukrýváme.

S námahou vstává z postele, opět si lehne.

Dneska ti to moc sluší.

Pojď ke mně.

Počkej, kam zase jdeš? Nechci tu být sám. Vrať se.

Mačká zvonek

Halooo, slyšíte mě někdo.

Jsem nějaký unavený.

Přichází pečovatelka

PEČOVATELKA

S kým si to tu zase povídáte?

STARÝ MUŽ

Byla tady moje žena, ale zase někam šla, neměla by chodit sama do města, venku je válka. *Pauza* Brzy už to Němci vyhrajou. A nebo nevyhrajou... to je jedno. Zase nějak bude...
Potkala jste ji?

PEČOVATELKA

Koho?

STARÝ MUŽ

Moji ženu přece.

PEČOVATELKA

Nepotkala. Tady máte prášky, zapijte je.

STARÝ MUŽ

Já nechci žádný prášky.

PEČOVATELKA

Zase jste nic nesnědl.

STARÝ MUŽ

Jaký je rok?

PEČOVATELKA

Stejně jako včera – 2001.

STARÝ MUŽ

1941?

PEČOVATELKA

2001. Vezměte si ty prášky.

STARÝ MUŽ

Jaký prášky? Žádný nepotřebuju. Margito, sehnala jsi to máslo?

PEČOVATELKA

Jmenuji se Klára. Vezměte si ty prášky, zase mluvíte z cesty.

STARÝ MUŽ

Nevolala dcera?

PEČOVATELKA

Vy máte přece syna.

STARÝ MUŽ

A syn nevolal?

PEČOVATELKA

Ne.

STARÝ MUŽ

Ani se tu nestavoval?

PEČOVATELKA

Nikdo tu nebyl.

STARÝ MUŽ

A ani dcera nevolala?

PEČOVATELKA

Už si vezměte ty prášky, nemám tu jenom vás.

STARÝ MUŽ

Nevezmu, vy mě chcete uspat, ale co když bude nálet? Jak se dostanu do krytu... špatně chodím.

PEČOVATELKA

povzdechne si

STARÝ MUŽ

Kolikátého je?

PEČOVATELKA

15. září...

STARÝ MUŽ

1941.

PEČOVATELKA

Ne, 2001.

STARÝ MUŽ

Aha. Margito, víš, že ty ze druhého patra zatklo gestapo? Prej schovávali židovskou rodinu. Ten chlap to tu pěkně pročistí. Sehnala jsi to máslo? Je tu ještě zbytek chleba. Donesl mi ho Majer.

Pauza

Víš, že bys neměla chodit ven, dokud se to tu neuklidní. A to už bude brzy. Snad.

PEČOVATELKA

Já z vás brzy přijdu o nervy. Ty prášky!

STARÝ MUŽ

Včera v rozhlase hlásili, že Němci pořád postupují.

Pečovatelka mu dá do pusy jednu tabletu

PEČOVATELKA

vytočeně Okamžitě to spolkněte.

STARÝ MUŽ

Nechci to. Margito, pomoz mi.

Pečovatelka počká, až polkne, jde k pojízdnému stolku, kde má další prášky.

Muž pozoruje pečovatelku se zájmem.

Ta se otáčí, vypadá, jako by se trochu změnila – přichází k němu jako Ruth Blochová

Někoho mi připomínáte. Neviděla jste moji ženu? Odešla ven a už je tam nějak dlouho. Já jí pořád říkám, ať se netoulá venku, když se válčí. Já bych taky válčil, ale mám obrnu v pravé noze, a tak pracuji v kanceláři.
Jste Češka?

RUTH BLOCHOVÁ

Ano, jsem Češka.

STARÝ MUŽ

Křesťanka?

RUTH BLOCHOVÁ

Židovka.

STARÝ MUŽ

Takže nejste Češka.

RUTH BLOCHOVÁ

Vy mě nepoznáváte?

STARÝ MUŽ

Dneska bude pršet. Nevíte, kolikátého je?

RUTH BLOCHOVÁ

15. září 2001

STARÝ MUŽ

A kolik je hodin?

RUTH BLOCHOVÁ

Půl 11. Vy mě nepoznáváte?

STARÝ MUŽ

Někde jsem vás už viděl.

RUTH BLOCHOVÁ

Chodím za vámi už dlouho.

STARÝ MUŽ

Hmm. Nepotkala jste moji ženu?

RUTH BLOCHOVÁ

Vaše žena je už mrtvá.

STARÝ MUŽ

Lžete, před chvílí šla ven. Doufám, že se brzy vrátí. A co děláte v našem bytě, jak jste se sem dostala, bylo zamčeno.

RUTH BLOCHOVÁ

Prohlédněte si mě.

STARÝ MUŽ

Vy Židi vypadáte všichni stejně. Kdo jste?

RUTH BLOCHOVÁ

Ruth Blochová. Vzpomínáte si?

STARÝ MUŽ

Ne.

RUTH BLOCHOVÁ

To vám nevěřím, přemýšlejte.

STARÝ MUŽ

přemýšlí Nějakou Ruth jsem znal, ale kde je jí teď konec.

RUTH BLOCHOVÁ

Ano, kde jí je teď konec.

STARÝ MUŽ

To nevím. Kde je má žena?

RUTH BLOCHOVÁ

Je mrtvá stejně jako já, můj muž i naše dcera Ester.

STARÝ MUŽ

Vy jste...

RUTH BLOCHOVÁ

...mrtvá. Už 60 let.

STARÝ MUŽ

Co děláte v našem bytě, víte, že setkávání se Židy se trestá? Jděte pryč... my nechceme mít problémy. Tuhle se zjistilo, že ve druhém patře schovávají židovskou rodinu...

RUTH BLOCHOVÁ
Vážně?

STARÝ MUŽ
zdá se, že je v rozpacích Zaslechl jsem to...

RUTH BLOCHOVÁ
Nechcete si už konečně ulehčit vašemu svědomí?

STARÝ MUŽ
Moje žena je mrtvá? Ale ona mi má donést to máslo.

RUTH BLOCHOVÁ
Ruth Blochová.

STARÝ MUŽ
Jo, Ruth měla krásné oči. Moje žena je mrtvá?

RUTH BLOCHOVÁ
Ano.

STARÝ MUŽ
Nevěřím vám...

RUTH BLOCHOVÁ
Někdo udal rodinu Ručkovu, že nás schovávají ve svém bytě.

STARÝ MUŽ
O tom nic nevím... *kašle*

RUTH BLOCHOVÁ
Ale víte...

STARÝ MUŽ
Chci svoje prášky, je mi nějak špatně. Neslyšíte sirénu? Poslední dobou jsou slyšet denně.

RUTH BLOCHOVÁ
sedne si vedle něho na postel
Prášky nedostanete. Proč jste to udělal?

STARÝ MUŽ
Můžete zavřít okno? Je mi zima.

RUTH BLOCHOVÁ
Okna jsou zavřená. Podívejte se mi do očí.

STARÝ MUŽ
Jděte pryč. Co tu chcete?

RUTH BLOCHOVÁ

Přišla jsem se na vás zase podívat, jste čím dál větší troska! (*posměšně*)

STARÝ MUŽ

Vždyť jsem mladý, jen ta noha...

RUTH BLOCHOVÁ

Mladý? Haha. Podívejte se do zrcadla. To jste dopadl, sám v nějakém sanatoriu.

STARÝ MUŽ

Já vám nevěřím, vypadněte z našeho bytu. Kdo jste?

RUTH BLOCHOVÁ

Ruth Blochová, to si vážně nic nepamatujete?

STARÝ MUŽ *vzpomene si*

Ruth... kam vás odvezli?

RUTH BLOCHOVÁ

Nejprve do Terezína, pak do Osvětimi.

STARÝ MUŽ

Do pracovního tábora...

RUTH BLOCHOVÁ

Jo, pracovní tábor. Manžela poslali rovnou do plynu, dceru někam odvedli. Já musela pracovat, ale asi po měsíci jsem byla tak slabá, že jsem nemohla vstát z postele.

STARÝ MUŽ

Taky mám hlad. Dal bych si chleba s máslem...

RUTH BLOCHOVÁ

A tak mě zastřelili. Kam se koukáte?

STARÝ MUŽ

Ven, dneska je krásně. Chtěl bych jít ven..

RUTH BLOCHOVÁ

Byl jste to vy...

STARÝ MUŽ

Já?

RUTH BLOCHOVÁ

Vy jste napsal to udání.

STARÝ MUŽ

Nevím, o čem to mluvíte. Jsem strašně unavený, chci spát.

RUTH BLOCHOVÁ

Proč jste to udělal? Vždyť my vám nikdy nic neudělali. Byli jsme si přeci kdysi blízcí...

STARÝ MUŽ

Nerozumím vám. Margito, kde sakra jsi.

RUTH BLOCHOVÁ

Co dnes dělá vaše svědomí?

pauza

STARÝ MUŽ

Vy jste Ruth Blochová? Pořád vypadáte krásně. Byl jsem do vás kdysi zamilovaný...

RUTH BLOCHOVÁ

Já vím.

STARÝ MUŽ

Ale vy jste mě odmítala... Hnusil jsem se vám, protože jsem kulhal.

RUTH BLOCHOVÁ

Byla jsem jsem přeci zasnoubená. Vždyť to víte.

STARÝ MUŽ

Pche, s tím Židákem.

RUTH BLOCHOVÁ

Milovala jsem ho. A vy jste měl taky před svatbou.

STARÝ MUŽ

A kde je mu teď konec. Chce se mi spát, jděte už. Zdá se mi, že houká siréna. To by byl už druhý nálet tento týden.

RUTH BLOCHOVÁ

Takže jste to udělal jen z ješitnosti?

STARÝ MUŽ

Já jen plnil svou povinnost uvědomělého občana... Vždy jsem byl uvědomělým občanem...

RUTH BLOCHOVÁ

Uvědomělý občan? Zemřeli kvůli vám lidé, to vám nedochází?

STARÝ MUŽ

Všechno jsem dělal z poslušnosti, rozumíte. Ale to vy Židi nepochopíte, vy jste všechno dělali jen pro vlastní zisk...

RUTH BLOCHOVÁ

Je vám to líto?

STARÝ MUŽ
Co je mi líto?

RUTH BLOCHOVÁ
Spolupracoval jste s gestapem.

STARÝ MUŽ
To se nikdy nikdo nedozvěděl. Jaký je rok?

RUTH BLOCHOVÁ
2001.

STARÝ MUŽ
Ne 1941?

RUTH BLOCHOVÁ
Ne, v roce 1941 kvůli vám zemřelo několik lidí. Jste už starý. Umíráte.

STARÝ MUŽ
Umírám?

RUTH BLOCHOVÁ
Jo. Litujete toho, co jste tenkrát udělal?

STARÝ MUŽ
Už si nic nepamatuji. Chci jen spát.

RUTH BLOCHOVÁ
Krucí, vy toho vážně nelitujete?

STARÝ MUŽ
Možná.

RUTH BLOCHOVÁ
Nikdy jste to nikomu neřekl...

STARÝ MUŽ
Ne... jen vám. Jděte pryč...

RUTH BLOCHOVÁ
Cítíte vinu?

STARÝ MUŽ
Kdybyste mě tenkrát chtěla... Měla jste si vybrat mě.
Mě.
Nechtěla jste mě.
Trápil jsem sem.
Musel jsem...

RUTH BLOCHOVÁ
... to udělat?

STARÝ MUŽ
Přesně tak.
Jste krásná.

kašle

Jaký je dnes den?
Margito??
Já byl uvědomělý občan, dělal jsem to pro dobro všech.
Margito, máš to máslo?

Pomalu usíná

Ruth Blochová pomalu odchází

HLAS

je slyšet pochod vojsk

Vy Židi jste všichni stejní
Povinnost Tvoje povinnost
Osvětim
Plynová komora
Miliony mrtvých
Vrah
Udavač
Sráč
Zabil jste rodinu

Vrací se pečovatelka.

Muž vypadá, že spí, ona jde k němu a měří mu tep, zjišťuje, že zemřel.

KONEC

VYSOKÝ CÍLE

AKT 1. SCÉNA 1

Nacházíme se ve studiu hudební televizní stanice "TV Vočko". Sedí zde Timea, bývalá slovenská vicemiss, která je moderátorkou pořadu. Spolu s ní se zde nachází také Johnny Týfa, frontman kapely Vysoký cíle.

TIMEA

(Stále se zářivě usmívá, mluví afektovaně.)

Čau lidi, vítám vás všechny u nového vydání pořadu Hvězdice. Doufám, že se koukáte, protože dneska budem jednat o zajímavé ceny, taky si pustíme nějaký klipy, o který jste si psali, a hlavně potěším všechny, abych tak řekla, jakože ambiciózní diváky, protože sem k nám do studia přišel zpěvák kapely Vysoký cíle Johnny Týfa. Vítám tě tu, Johnny.

JOHNNY

Ahoj, zdravím všechny diváky Hvězdice.

TIMEA

Johnny, vaše kapela si prošla nějakým přechodným obdobím. Měli jste vlastně takovou pauzu, jak dlouho ste nehráli? Čtyři roky, říkám to dobře?

JOHNNY

Jo, říkáš to skoro přesně. Byly to čtyři roky, čtyři měsíce a pět dní mezi našim posledním vystoupením před pauzou a tím teďka po pauze.

TIMEA

Teda. To si pamatuješ docela přesně.

JOHNNY

No jo, jsem už takovej. Kluci v kapele mi kvůli tomu říkají kronikář. Že si jako všechno pamatuju. Kdy a kde sme hráli, kdo se kde zamiloval a tak.

Oba se zasmějí.

TIMEA

Johnny, vy teďka jedete takzvaný "Comeback tour". Četla sem si i nějaký recenze, který říkají, že ste ani po těch letech neztratili šťávu. Co na to říkáš?

JOHNNY

Tak já musím říct, že turné probíhá suprově. Předně jsem rád, že na nás chodí lidi a že je to pořád baví, což je určitě ta hlavní odměna pro muzikanta. Ale ty recenze čtu nerad, to se ti přiznám.

TIMEA

I když jsou kladný?

JOHNNY

No já hlavně četl jeden článek v takovém, řekněme že neseriozním plátku o tom, že nám pauza prospěla a že jednou z příčin našeho úspěšného návratu je taky smrt bubeníka Jardy Švarce. Že byl kvůli alkoholismu brzda kapely a tak.

TIMEA

To je hloupý, že tohle někdo napíše.

JOHNNY

Je. Ale taky je fakt, že jsme se přes to museli nějak přenýst, a tak jsme angažovali mladý-

ho Milana Měchatýho, což je skvělej bubeník. A pro bulvár: je to abstinent.

Po posledních slovech se Johnny hořce pousměje.

TIMEA

Tak jestli můžu říct názor i za sebe: já si myslím, že lidem už prostě chyběly vaše hity jako Ohořelej klacek nebo Smaženice na houby. Tak jsem to aspoň pochopila ze záznamů vystoupení, co jsem viděla. Náctileté holky tam zpívaly vaše hity. Pořád tě, Johnny, ještě bere zájem patnáctek, nebo už to jde po letech mimo tebe?

JOHNNY

Pořád, samozřejmě. Pořád, to se nepřejí. A taky to bývá někdy docela sranda.

TIMEA

Ale podívejme! Nějaký zajímavý zážitek?

JOHNNY

Třeba teď nedávno jsme hráli v Chlumci nad Cidlinou. Pořadatel asi týden před vystoupením oficiálně vyhlásil, že je vyprodáno. Pak se nám chlubil, že mu jedna fanynka telefonicky nabídla sex výměnou za to, že ještě jeden lístek vykouzlí.

Poté Johnny zvažní a podívá se směrem k divákům "jako do kamery".

JOHNNY

Touto cestou bych chtěl požádat, aby fanynky takhle "nejančily", zachovaly chladnou hlavou a s podobnými žádostmi se obracely rovnou na samotnou kapelu.

Timea se začne smát. Když se uklidní, vrátí se k uvádění.

TIMEA

To je, řekla bych, hodně zajímavá výzva. Nyní si dáme klip a po pauze se vrátíme a budeme soutěžit o hodnotný ceny, který nám sem do studia přinesl Johnny Týfa z kapely Vysoký cíle.

JOHNNY

(dezorientovaně)

Já měl něco přinést?

SCÉNA 2

Probíhá koncert kapely Vysoký cíle. Johnny Týfa zpívá refrén písně a hraje na kytaru, vedle něho stojí basák Jiří Franc. Kousek za nimi bubnuje Milan Měchatý. Všichni jsou v ráži.

JOHNNY

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Nastává sólo, které trvá několik vteřin. Johnny se vrací k mikrofonu a přidává se i Franc. Zásadní refrén lze opakovat libovolně dlouho.

JOHNNY A FRANC

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

JOHNNY

A pojďte všichni Tohle je pravej rockovej tlak!

JOHNNY A FRANC

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Když mě nemáš rád, tak nejsi kamarád.

Kapela utne produkci.

FRANC

Děkujeme Brno! Baví vás to lidi?

Dav odpovídá hromovým jó!

FRANC

Vážně vás to baví?

Dav opakuje "jó!"

FRANC

To je dobře!

Na hudebnících je znát vyčerpání, Johnny si otírá pot o rukáv kožené bundy, poté přistupuje k mikrofonu.

JOHNNY

Tož bylo to pěkné, Brňáci, brzo k vám zase přijedem. Kdo nás sleduje, tak ví, že hrajem po delší pauze, připomínáme si s váma naše starý tracky. Zpívali jste po celou dobu s náma, jste super, válíte!

Pauza pro radostné zajásání davu.

JOHNNY

Nás teď čekají ještě dvě zastávky našeho turné, a pak se pro vás na zimu zavřeme ve studiu a až se otevřeme, bude tady nový album. Těšíte se?

Další zajásání.

JOHNNY

My taky! Dáme si poslední song. Teda "jako" poslední. My ho dohrajem, pak zmizíme do zákulisí, vy nás brutálně vytleskáte a dáme si ještě přídavek, chcete?

Salva radosti.

JOHNNY

Vážně chcete?

Přirozeně další salva radosti.

JOHNNY

Jste skvělý. Vážně skvělý. Píseň, kterou si zazpíváme, se jmenuje Stromy rostou. Nezpívám ji já, ale tady Jirka Franc. Složil ji cca před sedmi lety, ale nehráli jsme ji dobře pět a půl roku. Já jsem na ty data prostě zatíženej.

Zasměje se svému vtipu. Jiří Franc se naopak zachmuří a začne si zpytavě prohlížet Johnnyho.

JOHNNY

(rozněžněně)

Tu písničku mám moc rád. Touhle cestou si ji s váma chci připomenout. Jirko, začni.

Nastane dramatická pauza, mračící se Jirka Franc se nadechuje u svého mikrofonu.

FRANC

Ale já nebudu zpívat "Stromy rostou".

Johnnyho na chvíli ovládne zděšení, rychle se však ovládne.

JOHNNY

Ale budeš, Jirko, zazpíváš nám ji.

FRANC

(zatvrzele)

Ne, nebudu ji zpívat.

JOHNNY

Lidi tady čekají, kamaráde, celý tohle velký, skvělý město chce slyšet Stromy.

FRANC

To je sice pěkný, ale já Stromy nezpívám. Tečka.

Johnnyho poněkud opouští klid.

JOHNNY

Ale Jirko... tohle přece nemůžeš.

FRANC

Musím kamaráde, prostě musím takhle.

V této situaci od bicí vstane Milan Měchatý a rychlým krokem přejde dopředu k Francovu mikrofonu.

JOHNNY

(předstíraje klid)

Ale podívejme! Tak moc tady vaříme, že se i náš Milan nechal strhnout a jde k nám dopředu! I když dobře víme, že od svých škopků vstává jen velmi nerad!

MĚCHATÝ

Čau, lidi! Neděste se, tohle je takovej náš humor, fórek, co sme si na Johnnyho vymysleli. *Oba jeho kolegové netuší, co se děje.*

MĚCHATÝ

Nechtěli jsme mu to přiznat, ale za týden hrajeme v Litomyšli zrovna na jeho narozeniny. A jako dárek jsme mu chtěli dát to, že si může Jirkovy Stromy zazpívat sám, když je má tak moc rád. Ale když o tom ten blbec začal už teď, nedá se nic dělat. Johnny, hej kámo, dej nám Stromy! One, two, three, four!

Poté, co si Měchatý odpočítá, přeběhne k bicím a začne hrát, Johnny i Franc se přidají.

JOHNNY

Prozrad' mi prosím, příteli můj,
proč život neslyší, když říkám mu stůj.
A proč jsem na něj zůstal sám?
Slunci na nebi dochází zář.
A kousavým vousem mi zarůstá tvář.
Po ránu sucho v krku mám.

Refrén: Za naším mládím se stáhly temný mraky.

Jó, stromy rostou a my rosteme taky.

Kam jen odešli, ti co jsem je znal?
Po první lásce zbyl jenom žal.
Zdá se mi, že asi dospívám.
Vysoký cíle, ty dávno vzal ďas.
Vždyť uprostřed písni už slábne mi hlas.
A refrén jen sotva zazpívám.

Refrén: Za naším mládím se stáhly temný mraky.
Jó, stromy rostou a my rosteme taky.
Za naším mládím se stáhly temný mraky.
Jó, stromy rostou a my rosteme taky.

Po refrénu píseň končí. Kapela se děkuje. Měchatý hází do davu paličky, Jiří Franc trsátko.

JOHNNY

Děkujeme, Brno! Loučí se s váma kapela Vysoký cíle a mějte jen ty nejvyšší cíle, ahoj!
Po zmizení z pódia přichází rozparáděná Timea.

TIMEA

Že to jsou boží kluci, že? Já teď s nimi takhle jezdím! Johnny byl minulej týden u mě v pořadu a já zjistila, jak boží on a celá jeho kapela je! Tak co? Chcete, aby se kluci z Vysokých cílů vrátili? Vážně? Tak tady je máte.

Timea nakukuje do zákulisí. Celé to trvá déle, než by chtěla. Nakonec se však kapela vrátí. Johnny se teatrálně obejmě s Timeou.

JOHNNY

Jsmo zpátky, lidi. A teď si dáme náš legendární Ohořelej klacek!

SCÉNA 3

Johnny s Měchatým sedí v šatně po koncertě. Utírají se ručníky, převlékají se.

MĚCHATÝ

Skvělá show, kamaráde.

JOHNNY

Všichni jsme byli skvělí. A s těma Stromama jsi to dobře uhasil.

MĚCHATÝ

Hlavně pomohlo, že máš tak dobře narozeniny. Nevím, co to do France vjelo. No nic, jsem plnej energie, musím ji ze sebe vyčůrat. Rituál, víš co. Antidopingová kontrola!

JOHNNY

Jen běž. Užij si to.

MĚCHATÝ

Bez obav.

Měchatý mizí za dveřmi, Johnny Týfa míří za ním ke dveřím a volá za ním.

JOHNNY

A ne že někde obtáhneš Timeu! Ta je tady se mnou!

Namísto odpovědi do místnosti vletí Jiří Franc.

FRANC

(rozladěně, zvýšeným hlasem)

Ty vole, Týfa, můžeš mi říct, co to mělo znamenat s těma Stromama?

JOHNNY

Jako co přesně by to mělo znamenat? Vždycky přece hrajeme jednu písničku, co není předem na playlistu. Nenazkoušenou, abychom nebyli po pár koncertech jak hrací automaty. Bystříme si tím mozek. Sám jsi to vymyslel!

FRANC

Jasně, to je sice pravda. Ale ty taky moc dobře víš, že sem se zařekl, že Stromy už nikdy zpívat nechci a nebudu.

JOHNNY

No matně si na to vzpomínám, ale jako dělat ze mě debila před lidma jsi kvůli tomu svému problému nemusel. Nebejt Milana, kdoví, jak by to dopadlo, ty palice dubová!

FRANC

Aspoň už mi to příště neuděláš. Budeš si to teď pamatovat, Johnny.

Johnny se začíná pořádně dopalovat. Chodí nasupeně po místnosti.

JOHNNY

A co si mám jako pamatovat? Co tě na těch Stromech tak sere?

FRANC

Co by mě na nich sralo?

Johnny se zastaví těsně před Francem.

JOHNNY

To tě jako štve, že je ten song politicky angažovanej? Ty vole, jednou kandiduješ a tohle to s tebou udělá!

FRANC

Ty vole, to že jsem před lety kandidoval do obecního zastupitelstva u nás na vsi, je fakt jedno. A co seš vůbec tak útočnej? Co máš furt se mnou? Proč to prostě nepřejdeš s tím, že mně vadí to zpívat? Seš s tím jak posedlej! Na Jardu jsi takovej pes nebyl, když chlastal první ligu a prasil nám to, jak jen mohl!

JOHNNY

Nevím, proč do toho taháš Jardu. Mně tady něco vyčítáš a sám neváháš ze mne udělat debila před tisícem lidí, ty vole. Vždyť je to jen trochu politický, normální člověk to v tom skoro nepozná. Navíc je to super věc.

FRANC

Ale tady fakt nejde o žádnou politiku. Kolikrát ti to mám do prčic říkat?

JOHNNY

Tak je to kvůli tomu Jardovi.

Oba zvyšují hlas.

FRANC

Není to kvůli Jardovi! Proč by to mělo bejt kvůli Jardovi?

JOHNNY

Protože měl Stromy taky rád a umřel. A neřvi na mě, vztekloune!

FRANC

Já na tebe neřvu!

JOHNNY

Tak co ti na Stromy rostou tak moc vadí?

FRANC

(vykřikne)

Že jsou moc vysoko.

Svůj další text již Franc říká tišeji, odevzdaněji.

FRANC

Stromy jsou na mě moc vysoko a neuzpívám to. Jsem na to už starej. Neutáhnu je. Tečka. A po tý naší pauze je to ještě horší.

JOHNNY

(smířlivě)

Aha. To mě nenapadlo. Tak to teda už hrát nebudem.

FRANC

Hrát to klidně můžem, když je budeš zpívat ty.

JOHNNY

Anebo to fakt už necháme. Máme i lepší věci.

FRANC

(opět razantněji)

No dovol! Psal jsem to já!

Do místnosti se vrací Měchatý.

MĚCHATÝ

Co tady tak řvete, chlapi?

FRANC

Ale jen tak.

Všichni pokračují v pokoncertní regeneraci. Johnny se napije a zahledí se na Měchatého.

Ten si toho všimne.

MĚCHATÝ

Co je?

JOHNNY

Hele, Milane, nenapadlo tě někdy, že bys taky mohl u nákejš pecek zpívat hlavní hlas?

KONEC

Jak vyfotit záda?

„Pořid' si na to modelku,“ štekla na mě ještě, a pak vyběhla z provizorního ateliéru, mého pracně uklizeného pokoje. „Ale já si na to nemůžu vzít modelku. Prostě ne, nejde to.“ „Proč ne?“ zastavila se v chodbě. „Kvůli tvým zádům. Vysvětloval jsem ti to přece.“ „Zádům? A v čem jsou mé záda lepší než záda holek, co fotíš normálně?“ „Jsou jiný. Takový ženský. Líp ti to nevysvětlím.“ Nafoukla tváře a zase vyfoukla. Jako by se podobnými úšklebky snažila sebe samu za každou cenu shodit. Pořád se nějak pokoušela narušit to, co v ní bezesporu bylo. Také ji znervózňovalo mé soustředění. Nedokázala sedět v jedné pozici a nechat se déle prohlížet. A to jsem ani nemusel vzít do ruky fotoaparát. Například teď v té předsíni: jakmile zanechala grimasy, všimla si, že se na ni opět dívám. Neustále bojovala proti dlouhým pohledům. Patřím mezi lidi, kteří nikdy neuhnou, když se druhým dívají do očí. Ona naopak ucukla vždycky. Přidřepla si na stoličku vedle botníku, aby zamezila přímému kontaktu. Stále se však nezačala obouvat.

Fotografování se věnuju od svých dvanácti let. Zpočátku jsem zachycoval zajímavosti našeho města, přírodu. Nejčastěji jsem fotil různé živočichy. Fascinovali mě především brouci a podobná havěť. Moje tehdejší biologka dokonce některé snímky používala při výuce. Kromě toho jsem uspořádal dvě vlastní výstavy. První na radnici, protože babička je úřednice, druhou v kulturáku. Tam prodává vstupenky teta. Většinu mých spolužáků brouci příliš nezajímali, ale sami se nechali fotit s radostí. To jsem vítal, protože jsem do té doby působil spíše zamlkle. Foťák mi pomohl lépe zapadnout do kolektivu. Zaznamenával jsem školní výlety, sportovní akce, nebo jen pitomosti, co kdo dělal o přestávkách, či po skončení výuky. Někdy mezi patnáctým a šestnáctým rokem jsem si uvědomil, že moje umělecká náplň se změnila. Už jsem nedělal příliš momentek. Blbosti mých kámošů přestávaly být originální a brouci mě přešli úplně. Hlavním těžištěm mé práce se staly fotografie spolužaček. Většina holek ze školy měla na facebooku fotky ode mne. Tento stav trvá prakticky dodnes. S tím rozdílem, že jsem malinko přiostrčil. Zkrátka a jasně, začal jsem se věnovat aktům. Výhradně ženským, samozřejmě. Jenom asi rok zpátky jsem se nechal ukecat místními fotbalisty a nafotil s nimi odvážnější kalendář. Ale to byla spíš taková sranda, protože jsem už docela známá firma v našem okolí. Když jsme u toho, tak se asi na tomto místě sluší říct, že naši z mých aktivit příliš nadšení nebyli. Časem si ale zvykli. Museli, jsou normální. Žádný porno umělec se ze mne nestal, zatím, a navíc si focením pěkně přivydělávám ke studiu a nezatěžuju tolik rodinný rozpočet. Kdybych to chtěl dělat naplno, už by si toho řekli asi víc. Ale já po ničem takovém ani netoužím. Užívám si, co mám. Hlavně že nemusím lítat po nějakých příšerných brigádách. Jak už jsem uvedl, po městě se o mně ví. Nechci machrovat, u nás se prostě ví všechno o všech. Mimo pár tetek, které si třeba v obchodě, nebo u kadeřnice rýpnou do mámy, to přináší spíš užitek. Holky se rády nechají fotografovat. Některé odvážněji, některé méně. Některé mi i zaplatí a někdy dojde i na víc. Jednou večer to bylo docela dost zajímavé. Došlo snad ke všemu kromě samotného focení.

Takto v kostce jsem shrnul svoji dosavadní dráhu. Jistě se teď nabízí otázka, proč se trápím v našem malém bytě se stydlivou holkou. Mohl bych si vybrat jinou, která by byla ráda, že o ni mám zájem. Nyní bych se mohl shodit použitím velkého kliše. Úplně se nabízí zevšednit můj příběh tím, že tahle holka byla úplně jiná než všechny ostatní. Vůbec. Ani náhodou. Sama o sobě byla úplně normální. Jen hodně stydlivá a na první pohled nepřiliš výrazná. Ne, ošklivá, to v žádném případě. Prostě jen hrozně málo sebevědomá. V tom byl asi největší rozdíl mezi ní a holkami, které ke mně chodí normálně. Byla tu ale

ta záda. Konečně to s nimi trochu upřesním. Na holkách se nejdřív dívám do tváře. Drtivá většina chlapů se ženským dívá nejdřív do tváře. I ti největší prasáci. Dokonce jsem někde četl, že muži při sledování porna stráví devadesát procent času soustředěním se na obličej příslušných hereček. V tomto frontálním zaměření se neliším. Jako druhé, co pány zajímá, padnou většinou prsa, nohy, nebo zadek. A zde už se odchyluju. Mojí úchylkou jsou záda. Pak až druhotné pohlavní znaky. Nevím, čím to je. Snad něco, co ve mně zbylo už z období brouků, kteří na mě vystrkovali všemožné, rozličné krovky. Ale vážně, krásná žena má povětšinou krásná záda. Nese je, jak má, příliš se nehrbí, ale ani se nenese jako pravítko. Špatná jsou příliš široká, ale i tenká. Například sebelepší prsa v mých očích jednoduše nevzní, když nemají správný podklad. Naopak u neobdařené správný obdélník hodně zachrání. Špatně se to popisuje a většina lidí, kterým jsem svoji žádovědu vysvětloval, mě buď vůbec nepochopila, nebo mě jen shovívavě odbyli. O unikátní anatomii, kterou nejde pořádně změřit, se přednáší špatně. Spíš jde o moje hodně subjektivní vnímání. Pokud však chcete konkrétnější údaje, moje sledování určilo, že se tato ideální záda objevují častěji u brunet než u přírodních blondýn, bývají k vidění spíše u středně vysokých, až drobných dívek. Spíše u sportovních typů a co je zajímavé, častěji ve městech, než na vesnicích, kde byste přitom jistě čekali zdravější děvčata. U nás má podobná záda jen málo holek. Jednou z nich je právě Arieta, od které jsem se ve svém vyprávění vzdálil. Arieta se sice nejmenuje Arieta, ale za uvedení pravého jména by mě zabila, proto takhle. Stále sedí v naší chodbě. Naši jsou na víkend pryč. Uvítal jsem, že mi nechali prostor. Rád snímám v přírodě, obydlích modelek, různě, jak se hodí. Podle možností, počasí, času, nebo mé chutě. Zde jsem měl ovšem jasnou představu. Arietu musím zvěčnit na své posteli. Do půl těla svlečenou, zezadu. Se zakloněnou hlavou, aby jí tmavé vlasy klesaly dolů přes nádherná záda. Dlouhé vlasy jsou základem.

Arieta sice dobře věděla, kdo jsem, s dvěma jejími spolužačkami jsem dokonce spolupracoval. Ona zpočátku nechtěla o ničem slyšet. Nakonec jsem ji ale ohromným úsilím dostal k nám domů. Exteriér by jistě odmítla, naštěstí nebyl potřeba. Vypili jsme něco vína, povídali si. Když si svlékla vršek, otočil jsem se a dovolil jí, aby si zepředu přidržovala deku. Ta bohužel vadila. Po chvíli jsem si uvědomil, jak moc je kus látky na snímku nepatřičný. Arieta se navíc všemožně kroutila. Oko fotoaparátu vadilo jejímu tělu stejně, jako jejím očím vadil můj soustředěný pohled v chodbě. Po chvíli marného boje jsem na ni netakticky zvýšil hlas. Nakvašeně si přes hlavu přetáhla tričko, popadla podprsenku, svetr a zmizela do chodby.

„Vrať se to ještě zkusit, Arinko.“ „Ne, fakt ne.“ „Ale proč?“ „Hrozně se stydím.“ Nemáš se za co stydět, máš nejlepší záda, co jsem kdy viděl. Angelina Jolie nemá lepší, chtělo se mi říci. Pořád jsem jen opakoval různá klišé, která na ni neplatila. Dlouho jsem žádnou holku nepotřeboval tak složitě přesvědčovat. „Chci tvou krásu ukázat světu,“ proboha já byl v háji. Alespoň díky tomu zpozorněla. „Vyzývavý, nezajímavý, nedozrálý žábý se producírují po ulicích. Anorektičky bez špetky přirozeného studu zabíraj prostor holkám, jako jsi ty.“ „To jako že jsem tlustá?“ „Ne, Arieto, nejsi tlustá. Tlustý holky mají mnohem širší záda a takovej jako divnej fald vzadu.“ „Co?“ „Ale nic... Jsi prostě krásná. Taková jako čistá. Fotím, co se mi zamane a často o tom ani nepřemýšlím. Ty seš konečně objekt, kterej potřebuju zachytit. Tak jako umělecky to potřebuju.“ „Když já mám na těch tvých dokonalých zádech hnusnou pihu.“ „Ne, ta piha není hnusná, Ari.“ Usmála se. Ale spíš tak jako útrpně. Jako když spratkoví na zimáku zavážete jednu brusli, máte radost, jenomže pořád tu máte hrůzu, slibující ta druhá. „No, a nešlo by to u nás?“ „Klidně,“ přisvědčil jsem po krátkém zaváhání. Celá moje kompozice měla ukázat, jak jsem úžasná záda dostal k sobě do postele. Nic hlubokého, ale já to tak viděl. Její postel mi však koncept příliš nenarušovala. Vlastně to znělo ještě lépe. Být s ní a fotit v jejím pokoji. Oblékla si podprsenku a svetr. Pak se začala obouvat a já s ní.

U Ariety doma však byla sestra. Mladší. Mámu doma právě neměly. Táta s nimi nežil. Arieta byla ve čtvrtáku na gymplu a její mladší sestra chodila na obchodku do druháku. Původně chodila taky na gympl. Matně jsem si ji pamatoval jako hodně malou. Dala si s námi víno. S holkami se dobře povídalo a mně nic nechybělo. Kdybych tedy neměl to svoje fotografické poslání. Ještě jsem se nevzdával a doufal, že mladší sestra někam odejde. Blížila se však půlnoc a s ní se oddalovaly mé naděje. Máma údajně měla sraz se střední v Pardubicích, kde přespávala, tam narušení nehrozilo. S přibývajícím vínem ovšem čím dál více narušovala dění sestra. Žádná plachá Arieta. Ta se s dalším vínem naopak zatahovala do sebe. Zato její mladší sestřička začala vymýšlet společný akt se sestrou, na což bych za jiných okolností reagoval velmi pozitivně. Jenomže dnes jsem tu byl pro něco jiného, a jak jsem přicházel o naději na svou vysněnou fotku, nezvládal jsem být zábavný. Navíc bych tím definitivně ztratil Arietu. Když ji samotná Arieta okřikla, že už to přehání, ještě přitvrdila a začala se nabízet sama. Jenomže její dětská bedra, dosti vychrtlá s propadlým hrudníkem, by mne příliš nezajímala ani v lepším rozpoložení. „Tak ji vyfoť,“ chtěla se zbavit vlastních závazků Arieta v domnění, že mi tím navíc dělá službu. Nenáviděl jsem ji za to. „Rád, ale až zítra, vypil jsem toho už moc a to fotím nerad. Mohli bychom se domluvit třeba na úterý, že bychom se sešli na náměstí, a pak vyrazili do přírody?“ Dohodli jsme se, ale radost jsem neměl. Udělal jsem to jen, aby nenastalo nějaké trapno. Aby mladší neměla nějaké komplexy a nedělalo to mezi holkami zlou krev. Mne nebyde a třeba bude Arieta díky tomu svolnější. Rozloučil jsem se a odešel. S přebráním jsem lhal, fotil bych jak pánbůh, pokud bych měl co.

Doma jsem snědl dvě studené nožičky párků a uvědomil si, že naši se z chaty vrátí až zítra. Vlastně dneska. Už hodinu je neděle. Docela bych zašel s tátou na fotbal. Naši hrají doma. Díky nafocení kalendáře s fotbalisty mám vstupy zdarma. Využívám to často, jak jen čas dovolí. Chodím tam, koukám a poslouchám, jak si tam dědci dobírají tátu, že jako má syna prasáka. Otevřel jsem znovu ledničku, ale už jsem nenašel žádné další párky. Vyndal jsem si tedy lahev a vzal si ho do pokoje, stále ještě nachystaného na focení. Pivo jsem otevřel klíčem a sáhl do poličky, odkud jsem vytáhl album svých raných fotek. Prohlížel jsem si berušky a cvrčky. Obrázky se mi líbily. Ocenil jsem jednak svoji dětskou, naivní šikovnost, a pak také fakt, že jsem v té době neřešil žádná záda a podobné pitomosti.

Narušený večer

Koukal jsem se z okna, ale nebylo moc na co se dívat. Setmělo se a tam, kde jsem tušil cesty, lesy a občas vlakovou zastávku, šlo spatřit víceméně pouze můj odraz. Jak říkám, nebylo moc, na co se dívat. Pouze když jsem hodně zaostřil, mohl jsem zaznamenat koleje ubíhající kolem mého RegioJetu. Podíval jsem se na hodinky a usoudil, že zpoždění už se nedožene. Ale co, měl jsem za sebou poslední týden školy. Čekal mne začátek Vánoc a příslib toho, že se konečně pořádně vyspím. Jestli přijedu o pár minut později, mne příliš netrápilo. Jel jsem vstříc domovu a posteli. Ve vlacích trávím poměrně dost času. Zároveň rád a hodně telefonuju. Vychází mi z toho jasnej závěr: rád bych telefonoval ve vlaku. Jenomže většinou přejíždíme temnými kouty světa, kde si operátoři napříč trhem ani neškrtnou. A tak se odtamtud už ani nesnažím někomu dovolat. Raději si čtu, případně se dívám po okolí, jenomže tehdy se stalo jinak. Třebaže jsem odhadoval, že se nacházíme... ne, netušil jsem, kde se nacházíme, přihodilo se něco velmi nepravděpodobného. Někdo tam nahoře umožnil, aby se rozezvučelo mé vyzvánění.

„Čau, co chceš? Mluv rychle, sedím ve vlaku, za chvíli to spadne. Jo. Jo. Jo. Ale ne. No proč. Tejdén jsem pořádně nespál, jsem unavenej, furt ještě ve vlaku, chci si jít brzo lehnout, smrdím, proto. No prostě proto. Ne, neukecáš mě. Ne, ani kdyby...“

...konečně les, konečně se přerušilo spojení. Znal jsem Ivoše natolik dobře, že jsem si byl jistý o nastávajícím klidu. Ivoš na rozdíl ode mne telefonování nesnáší. Normálně to na něm nejde poznat, ale když má s někým mluvit přes telefon, hrozně se stydí. I se mnou, přestože se známe už od jeslí. Ano, chodili jsme do jeslí. Takže jistota, že už mě znova nevytočí a nevytočí mě tak zdoluhavým ukecáváním, abych ho odvezl na nějakou podivnou akci do Jičína. Vlak uháněl dál a já sáhl do batohu pro bagetu. Seděl jsem, drobil si na džíny, který si už několik dní říkaly o vyprání, a těšil se domů.

Připadá mi úžasný, jak má každý nějaký plány a do jistý míry by udělal cokoliv, aby je mohl realizovat. Přitom jde často o totální blbosti. Já se chtěl doma najíst něčeho teplýho, chvíli popovídat s mámou, sestrou, dát si nějaký seriál a zalomit to. Méně úžasným už shledávám fakt, jak nám v několika krocích může náš master plán selhat. Přišel jsem domů, máma seděla v práci, nervózní, že před Vánoci nestíhá. Sestra se kamsi líčila a v lednici jsem nenašel nic.

„Mami,“ zavolal jsem z kuchyně na mámu. Marně jsem hledal něco pořádného v lednici.

„No? Co se děje?“

„Máme něco k jídlu?“ zeptal jsem se v naději a vytáhl z lednice prozatím aspoň lahůvovýho Kozla.

„Jsou tam housky.“

„Ale já mám studený celej týden.“

„Jo to je dobře. Vem si jich, kolik chceš.“

„Mami,“ přišel jsem k ní do pokoje.

„No co se děje?“

„Už ten počítač vypni.“

„Nemůžu, Petulko. Ještě musím něco dodělat, abych si mohla vzít na Vánoce volno.“

„Dobře. Tak já si půjdu dát nudle k Číňanům. Nepotřebuješ něco, mami?“

„Mami,“ vběhla do pracovny nalíčená a načančaná mladší sestra, „už potřebuju jet.“

„Je, ajo,“ uvědomila si něco mamka, „ty potřebuješ do toho Jičína, vid’? Ještě ses nenapil, Peťo, že ne?“

„No ale chtěl jsem,“ povzdechl jsem si a podíval se na flašku.

„Tak bys Vandičku odvezl na tu její diskotéku?“

„No jo, jídlo si koupím tam. Co s tím pivem, už jsem ho otevřel.“

Se slovy: „O to se neboj,“ natáhla mamka ruku. Podal jsem jí láhev a šel si s pocitem trýzně sundat tepláky a namísto nich si opět natáhl rifle. Pásek se mi zařízl do břicha a vyrazil jsem startovat. Pak jsem si vzpomněl:

„No nazdar, Ivoši! Už jsi vyrazil? No tak do toho busu nenastupuj, nakonec tam jedu. Jo, chci za to něco. Pusu chci ty vole. Jo, buď tam. Čau.“

Vyjeli jsme potmě, začínalo mrznout. Nerad jezdím v takových podmínkách. A už vůbec ne v současný době, kdy jsem po většinu času bez auta, řídím zřídka a zcela prokazatelně se v tom zhoršuju.

„Co to vůbec je, Vando? Nějaká vánoční akce rum za polovic?“

„Ne, je to Erotic night.“

„Aha. Odvoz zpátky máš?“

„Pojedu nějakým párty busem.“

„Jo tak kdyžtak zavolej, kdyby se něco dělo.“ Já jsem tak hrozně hodnej.

Dojel jsem k Bille poblíž autobusáku a nabral Ivoše, který tam již čekal. Nabral jsem ho a ve třech jsme vyrazili směr Jičín. Ségra Vanda, Ivoš a já, oni natěšený, já trochu nasranej, že se mi komplikuje můj relaxačně-meditativní večer.

Přestože jsem je chtěl vyhodit a jet zpátky, nyní stojím uvnitř lidmi přecpanýho baráku, na ruce mám náramek, v břichu prázdný a v krku vyschlo. Proč jsem svolil a vstoupil? Protože jsem potkal Josie. Přezdívky vznikají všelijak, často na ně lidi nejsou pyšní, v jejím případě se však dá Josie považovat za čirý milosrdenství, jelikož jako Josefína, případně Pepina zažila cosi jako hodně pohnutý a neúplný dětství. Stačilo jen ahoj, pár vět a přehodnotil jsem plán. Neviděl jsem ji snad od maturity a chyběla mi. Ano, svého času jsem z ní šlehl, ale poslechl jsem dobrý vychování a do spolužačky nešel. Chlácholil jsem se, že by to bylo bývalo divný, ale s odstupem času mě docela štvě, že nic nebylo. Oba jsme zaplatili plný vstupný, protože jsme se předběžně neregistrovali přes net, nebo co a nafasovali žluté náramky, který znamenají „jsem zadáný“, abychom měli pokoj. Stáli jsme ve dvou, Ivoš šel totiž kamsi s Vandou, je z něj nadšená, protože ji protáhl přes vchod, ač jí ještě nebylo osmnáct. Zakopávali o nás všichni kolemjdoucí, neslyšeli jsme jeden druhýho a já si čím dál víc uvědomoval, že to tu v roli střízlivýho řidiče těžko přežiju. Narůstající hlad a únava spolu s nedostatkem kyslíku mi taky nepřidaly, a tak jsem s radostí přikývl, když Josie vytáhla z kapsy zapalovač a ukázala na schody. Zamířili jsme do kuřáckýho salónku. Vlezli jsme do místnosti plný kouře. Skutečně, prostor byl tak začaděnej, že bych se ani nedivil, kdyby z mlhy vyskočili Rammsteini. Alespoň tu však bylo méně lidí. Nabídla mi kusovku a připálila mi.

„Péťo, vysvětli mi, seš teda kuřák, nebo ne?“

„Většinou jen když se potřebuju dostat pryč z davu lidí. Je to spolehlivý. Lepší než třeba začít slintat nebo tak.“

Nezasmála se. Většinu mých keců se nikdy nesmála. To se mi na ní vždycky hrozně líbilo, že mě nutila se snažit. Chvíli jsme kecali, a pak se objevila Vanda s pivem pro Josie a pitem pro mě. Seřvala nás, že kvůli nám musí chodit do Chvaletic (ve Chvaleticích stojí elektrárna s obřími komíny, z nichž stoupá mohutný dým pozn. aut.) a odešla.

Napili jsme se.

„Jak se vůbec máš, Josie?“

„A jak bych se měla mít?“

„No seš pořád s Liborem?“

„Jsem, jo to jsem.“

„Takže seš šťastná.“

No tak jako co mi zbývá.“

Odklepli jsme popel.

Vytáhla z kabelky placatku. Moc holek nenosívá placatku, vlastně jinou, co by to dělala, neznám.

„Co ty?“ zeptala se. Těžko říct, jestli ji to zajímalo, nebo se ptala jen zdvořilostně.

„Jsem docela unavenej.“

„Jo, to já taky. Za chvíli si půjdu lehnout.“

„Lehnout? Vždyť jsme prve přišli.“

„No dneska jedu od oběda. Pomalu mi to stačí.“

Skutečně bylo na jejích pohybech znát, že už má docela dost. Párkrát se napila, několikrát mi nabídla, ačkoliv jsem ji vždy přesvědčoval, že řídím. Všechno marný. Když nepila, pokuřovala a tak nějak zvláště se usmívala. Měla skelný pohled, ve kterém se v jednu chvíli objevily slzy.

„Ježiš, co ti je?“

„Nějak mě všechno mrzí, Péto, víš?“

„Co tě mrzí, Pepino?“

„Neříkej mi, Pepino, ty vole. Co mě mrzí? Ty mě mrzíš.“

„Jak já tě mrzím?“

„No když tě vidím, tak mě mrzíš. Jsem tě celou střední žrala. Jak blbka jsem se snažila ti to dát nějak najevo, ale vy jste měli furt ty vaše kecý na lidi, co spolu chodili v jednu třídu. Přirovnávali jste to k incestům – a tak dál.“

V kuřáckém salónku se krom cigaret podávaly taky různý jiný jedy, ale tak moc načichat jsem se snad ničeho nemohl. Nepobral jsem to.

„Cože? To snad ne. Proč jsi nic neřekla, třeba já nevím, po maturitě?“

„No byl tu Libor a ty jsi odjel na vejšku. Jen by nám to oba zkomplikovalo život. Ani jsem ti to nechtěla říkat, až teď mě to nějak to... doběhlo, když tě vidím.“

„Tak to je hezký.“

„Zlobíš se?“

„Ne, nezlobím,“ usmál jsem se. Ale v hlavě už se mi to všechno točilo. Jak všechno mohlo být jinak. Jak jsem dumal, jestli si mám dát o přihlášku víc, tam kam šla ona. Jak jsem to zavrhl, když začala chodit s tím blbem Liborem. Mohlo být všechno jinak. Nebýt těch blbých keců, který jsem vedl jen proto, aby nebylo znát, co cítím. Kamufláž se vydařila. Dokonale, bohužel. Že já tu Vandu neposlal na bus. I s Ivošem. Jdu je hledat. Stejně se sem blíží Josiiny kamarádky. Objali jsme se a dali pusy. Asi nadlouho poslední. Teď se budeme opět jeden druhému záměrně vyhýbat pěkných pár měsíců.

„Měj se krásně, Josie.“

„Ahoj, Péto.“

Vylezl jsem z Chvaletic a šel hledat ty dva. Všude přibývalo okusujících se párů. Na pódiu tančily polonahý holky s králičími oušky. Nemusím to tu opilej, střízlivýho mě to tu vysloveně děsí. A Josie mi taky zrovna nepřidala. Vanda s Ivošem nikde. Aha, tak jsou tamhle v rohu. Kradou si z pusy žvýkačky. Dostavil se specifický pocit. Vlastně na něm nebylo nic specifickýho. Prostě upřímná nasranost. Jsem typický starší bratr a díky sobě nejlíp vím, jaký jsou kluci hovada. A Ivoš je úplně stejnej. Pamatuju si, jak se mě jednou jeden kamarád ptal, co bych řekl na to, kdyby to, co vyvádím holkám já, někdo zkoušel na Vandu. Dal bych mu do držky, samozřejmě. Pak jsme se tomu smáli. Teď mi není do smíchu, spíš se chci odsud už nějak vzbudit. Třeba jsem v kómatu, nacházím se v jakýsi alternativě a za chvíli se vzbudím. Nebo v této variaci budu žít ještě dvacet let a tam venku

budu v umělým spánku. Děsivý. A zajímavý jako námět třeba pro nějaký film nebo tak. Ale to je teď jedno. Stejně už něco podobného určitě někdo natočil.

Rozhodl jsem se jít odtamtud pryč. Jsem v jádru zbabělec. Cestou ven mi tři lidi chtěli prodat trávu. Venku jsem se trochu vydýchal. Nebyl jsem naštvanej na Vandu ani na Ivoše. Koneckonců co, že jo. Jsou horší než Ivoš. A ona taky už není dítě. Jedinej, kdo mi svých chováním doopravdy vadil, jsem byl já. Ale už takovej nebudu, vztekl jsem se najednou v jakýmsi afektu a vrátil se do kužárny. Už tu byl ten blbec Libor a tokal s Josie a jejími kámoškami. Josie se uměla fantasticky přetvařovat. Nedalo se na ní poznat, že mi ještě před chvílí říkala to, co mi říkala. No co. Tohle je marný, došlo mi, a vyšel jsem z kužárny. Zamířil jsem za Vandou. Za svojí sestrou jsem šel s jasným cílem: seřvat ji a odvézt domů. Teď s odstupem času na to pyšnej nejsem. Já si ale nemohl pomoci. Potřeboval jsem se chovat dál jako správnej pokrytec, kterej ze sebe musí vybit zlost. Zlost z toho, že žiju jinak, než jsem chtěl a nic s tím nikdy neudělám. Josie nemám co vyčítat. Ani nikomu jinému.

Requiem korpulentním slečnám

„Chlapec klečel a díval se do země, po chvíli vzhlédl. V jeho pohledu šlo bezpečně poznat rozrušení a zděšení. Pan farář, stojící nad ním, se však vyrovnaně usmíval a po chvíli mladíkovi pokynul, aby povstal. Ten ho po krátkém zaváhání poslechl. Když tak oba stáli jeden proti druhému...”

„...prosím tě, zavři to,” začal protestovat Kamil, sedící naproti mně ve vlaku.

„Proč, vždyť je to sranda?” bránil jsem se.

„Víš, že tohle nemám rád!” pokáral mě.

Ano, Kamile, vím, že rád říkáš, že tyhle vtípky nemáš rád. Víím, že z nás tří jsi ten nejvíc spravedlivej, ten dobře vychovanej, co se musí rozhořčit pokaždý, když začnu dělat vtípy na faráře, černochoy, židy, blondýny, Vietnamce, cikány a podobně. Jenomže já víím taky další věc, milý Kamile. Já víím moc dobře, že jen moralizuješ a že tě tenhle humor baví možná dokonce víc než mě. Tímhle rádoby odmítáním mě akorát hecuješ, abych pokračoval. Chováš se jako holka, co říká ne, ale nemyslí ne. Taková ta co stojí vedle bazénu v plavkách a křičí na kluky, aby ji neshazovali do vody. Samozřejmě, někdy to „ne” holka jak říká, tak i myslí. To je potřeba včas poznat, jinak je průser. Ale to není tvůj případ, Kamile. Já tě mám, milej Kamile, úplně přečtenýho. Dávno jsem tě prokouknul a teď tě vytrestám.

Vypnul jsem stránku cernyhumor.cz a uklidil mobil do kapsy. Kamilovi pohasla radost v očích, když zjistil, že už nic číst nebudu, a tak začal cosi hledat v báglu, aby nemusel nic říkat. Já se mezitím otočil na Erika. Zrovna si prohlížel tlustou holku, co táhla krosnu a ještě navrch igelitku. Mířila do školy stejně jako my. Stejně jako spousta lidí z tohoto vagónu. Vlak už se rozjel a klátil sebou, takže chudák vlála mezi sedadly. Za jiných okolností by snad ani nevypadala tak hrozně, ale měla na sobě legíny, což i přes veškerou mou vrozenou toleranci vypadalo morbidně. Ne každá odvaha by se měla cenit. Místo k sezení, které by ji vyhovovalo, nenašla, a tak prošla do dalšího vagónu. Přestože například my měli jedno vedle Kamila. Naším, stejně jako všema ostatními v tomto vagóně, ale baculka pohrdla. Nejspíš potřebovala dvojsedadlo sama pro sebe. To jsem přehnal, omlouvám se.

„Ježíšmarja,” ozval se Erik konečně a upřeně čučel na dveře, jimiž nešťastnice prošla do dalšího vagónu. Nebylo pochyb, že komentář patřil právě jí. I přes to, že byl Erik prokazatelně větší prasák než já, což teď nebudu odůvodňovat (prostě to tak je a hotovo), měl jsem najednou potřebu vzepřít se.

„Co ti tak vadí?”

„No já nevím, tohle je prostě až moc na mě.”

„Mně je sympatická, protože je ohrožená,” zastal jsem se mocné slečny.

„Jak ohrožená?” přestal nás trestat svým mlčením Kamil, „na mě působila dost neohroženě.”

„Chtěl jsem tím říct, že kvůli emancipaci brzo moc takovejch holek nebude,” prohlásil jsem.

„Co do toho pleteš emancipaci?” nechápal Erik, kterej se prej na dnešek blbě vyspal a nějak nezvládal mý hluboký společenský teorie.

„No myslím to následovně: podívejte se na ten vývoj: dřív byli chlapi šlachovití lovci a tlustý ženský doma vařily.”

„Kdy dřív?“

„No jako v pravěku, že jo. Dneska je trend, že jsou baby hubený, nebo ještě ke všemu hubený svalnatý a chlapi jen kynou. Vždyť se podívejte na sebe, jak vypadáte! A bude hůř. Takže si ještě koukejte užít, dokud nějaký baculky jsou.“

„Něco jako berušky sedmitečný, vid'? Ty taky skoro vymřely,“ podotkl Kamil.

„No až na to, že ty jsou užitečný. V čem spočívá výhoda tlustejch ženských?“ nechápal pořád Erik.

„Hřejou vole,“ zasmál se Kamil a Erik taky.

Když se dost vysmáli, no dobře, já se trochu zasmál taky, pokusil jsem se je ještě chvíli přesvědčovat o svý pravdě. Dívali se na mě s nedůvěrou, což jsem ale chápal. Vždyť snad všechny holky, o kterých se vědělo, že jsem s nima někdy něco měl, byly, řekněme, dost drobný. Dokonce se mi jednu dobu přezdívalo „módní návrhář“ podle typu holek, co se kolem mě nejčastěji pohybovaly. Takže je jasný, že na mě oba divně koukali. Přestal jsem je tedy přesvědčovat o svých nových teoriích, vytáhl mobil a našel si opět cernyhumor.cz. Připojení bylo pomalé, ale já měl času dost. Četl jsem si pěkně sám, v naprostý tichosti a pevně rozhodnutej, že těm dvěma už dneska nic zajímavýho neřeknu!

Večer jsme dorazili do našeho dejvického privátu, sdílím ho právě s Erikem a Kamilem. Už jsem nebyl uraženej, ale na obligátní pivo až šest, co vždy uspořádáme na počátku našeho studentského týdne, jsem s nima nevyrazil. Nebylo mi totiž dobře, něco na mě lezlo. Zůstal jsem doma a chvíli dělal na notebooku jednu věc do školy. Asi za půl hodiny se ozval zvonek ode dveří. Báľ jsem se, že to jsou ti dva. Že si zapomněli klíče a při návratu pro ně si rozmysleli svůj tour de pub. Teď chtějí pařit na bytě a budou mě akorát rušit, napadlo mě. Neměl jsem na ně vůbec náladu, a i když bylo jasný, že to k ničemu nebude, předstíral jsem, že je neslyším. Po dalším zazvonění jsem ale už vstal a šel otevřít. Zvonek nezněl zespod z přízemí, zvuk šel z našeho patra. Že to nejsou Erik s Kamilem, mi došlo, když jsem se obouval, dalo se to vlastně odhadnout už podle stisku tlačítka. Erik by to držel minutu, zato tohle byla celkem distingovaná až skoro plachá žádost. A skutečně: ve dveřích stála sousedka. Že prý je z patra nad námi, taky vysokoškolačka. Znal jsem ji od vidění, vždy jsme se zdravili na schodech. Víc nic. Přišla za mnou, protože odněkud věděla, že studuju informační technologie a jí, že se rozbila tiskárna. Všechny spolubydlící někde paří, stejně jako ti moji, a ona nutně musí vytisknout jakýsi lejstro a neví si s tím rady. Nelíbila se mi, vlastně dost připomínala tu z vlaku. Byla ale přece jen o trochu drobnější a decentnějc oblečená. Vyrazil jsem ne kvůli chťiči, ale kvůli tý cti, kterou má každej technicky aspoň trochu gramotnej chlap. Asi jsem chtěl bejt trochu jako ti lovci, co jsem je ve vlaku uvedl jako příklad. Byt měly stejně velkej jako my, ale udržovanější. Prostě holky. Nebo že by před mým příchodem naklidila? Kdoví.

„Co tomu je?“ naléhala.

Znaleckým okem jsem si prohlídl počítač a tiskárnu. Pak jsem pronesl diagnózu:

„Došel ti papír, máš ještě nějaký?“

Ale jinak byla milá a sympatická.

Když jsme doplnili papír a vytiskli papír, z něhož jsem pochopil to, že studuje nějaký dějiny umění nebo co. Pak jsem odmítl víno a nechal si uvařit kafe. Víno si nalila sama, přestože jsem ji, ani nevím proč, tipoval spíš na abstinentku. Povídal jsem cosi o vágusech, často lelujících před bytovkou, abych nemusel hovořit o svý škole. Moje škola, jak jsem už dávno zjistil, není pro většinu holek dobrý konverzační téma. Pro tuhle to platilo absolutně, což mi došlo už u tiskárny. Takže mluvila spíš ona. Když jsem dopil kávu, nalila mi také víno, přestože jsem předtím protestoval, že jsem nemocnej. Asi jsem slabá osobnost. Sobě dolila druhou a za dvě hodiny jsme už byli oba celkem dost opilí.

„Hele, nejelas dneska vlakem?“ zeptal jsem se.

„Ne, proč?“

„To je jedno, prostě dneska jela vlakem jedna holka, co se ti trochu podobala.“

„No to musela bejt krása teda,“ usmála se. Sympatická sebeironie: další dobrá vlastnost některých udělanějších holek. Atraktivnější holky tu vlastnost buď nemaj, nebo zní neupřímně z jejich úst.

„Tak pěkná jako ty nebyla,“ řekl jsem. Oplatila mi to dalším úsměvem. Nevěřila mi a já přitom nelhal. Proč mi to nevěří ona? Jistě by mi to nevěřili ani ti dva blbouni.

S přibývajícím vínem v hlavě se mi líbila čím dál víc. Svému obvyklému vkusu navzdory. Chytrá, vtipná, zajímavá holka. Asi jsem tak nějak podvědomě chtěl, aby se mi líbila. Tahle holka sice neumí doplnit papír do tiskárny a do toho celej život pozoruje, jak její kámošky balí kluky, který by chtěla ona, ale dneska bude královna, napadalo mě v duchu. Napadala mě spousta dalších podobných myšlenek, který naštěstí myšlenkami taky zůstaly. Tak moc ožralej, abych něco takovýho hustil do ní, jsem nebyl. Zároveň jsem ani nebyl tak moc namyšlenej pablb, abych si myslel, že jsem nějaký její idol. Byl jsem vcelku normální kluk a ajťák, pokud toto spojení dává nějaký smysl. Ona byla sympaťanda trochu při těle. A já se rozhodnul. Chvíli jsme ještě něco povídali a já čím dál víc poznával, že moc takovejch holek po světě neběhá a že my kluci jsme idioti, když si takovejch nevšímáme, nebo se jim dokonce vysmíváme. Dali jsme si každej panáka, měla jenom zelenou, což se dalo pro ten jeden večer přežít, a pak to přišlo. Konečně jsem se k ní přiblížil a dal jí pusu. Dosud jsme seděli vedle sebe na jednom gauči, takže to šlo celkem rychle. Začala svlíkat mě a sebe taky, počáteční stydlivost z ní úplně vyprchala. Měl jsem zavřené oči a dost mě to bavilo. Říkal jsem si, že třeba jo, že třeba tohle je přesně ono. Pak jsem mrknul. Pak oči otevřel a to jsem asi neměl dělat. Možná že jsem si taky velmi potichu povzdechl. Seděla vedle mě svlečená. Měla malý prsa a zbytek řekněme, že dost velké. V ten moment mi došlo, že se uměla hezky vkusně obléknout a že tím ledacos zakryla. To já koneckonců ocením, když už jsem ten módní návrhář. Možná že byl ale problém prostě ve mně. Společnost (tím jako myslím modelky, herečky, pornoherečky atd.) mě naučila na něco jinýho a já se tomu nedovedl vzepřít. Nebyl jsem lovec v pravěku, zároveň jsem ani tak nevypadal a ona se mi nelíbila. Bylo mi to líto. Hrozně moc líto jako už dlouho nic. Co jsem tak mohl dělat? Rozhodl jsem se nezachovat jako úplný hovado, ať už byly moje myšlenky jakýkoli. Napil jsem se rovnou z flašky, usmál se na ni, jakože všechno dobrý, a tak nějak snad obstojně jsem splnil svoji povinnost.

Zůstal jsem přes noc, protože měla vlastní pokoj, obě spolubydlící bydlely v druhém a ráno jsem vyklouzl v tichosti ven. Šel jsem rovnou do školy. Večer se kluci na nic neptali, měli plnou hlavu nějaký Asiatky, co roznáší pivo kdesi na Karlíně a údajně má silikony a snaží se prosadit v pornoprůmyslu. Co se dá dělat, vkusu člověk neporučí, došlo mi. Večer se na ni asi taky zajdu mrknout.

REKONSTRUKCE

EXTERIÉR – DEN. NA SCÉNĚ STOJÍ MUŽ V UNIFORMĚ, UPRAVUJE SE. K NĚMU SE POMALU BLÍŽÍ MODERÁTOR S MIKROFONEM. Z DÁLKY SEM DOLÉHÁ KŘIK A VÝSTŘELY.

MODERÁTOR

(jako by hovořil do kamery) Vážení diváci, jak vidíte, nacházíme se s naším štábem přímo na bitevním poli a jak se zdá, bitva už je téměř dobojována. A my máme nyní jedinečnou možnost přizvat do našeho živého vstupu samotného velitele vítězného vojska. Dobrý den.

VELITEL

Těší mě. Dobrý den.

MODERÁTOR

Pane veliteli, jaké jsou vaše bezprostřední dojmy z letošní rekonstrukce této slavné bitvy?

VELITEL

No, já-já musím říct, že jsem pyšný.

MODERÁTOR

Ano?

VELITEL

Jo, jo. Byl jsem vopravdu příjemně překvapen.

MODERÁTOR

A můžete nám prozradit, co způsobilo vaše nadšení?

VELITEL

(vesele) Jistě, no měli jsme zde zase řůu nováčků, jako vždycky. Ale tihle letošní svou roli zvládli fakt dokonale.

MODERÁTOR

Je mezi mladými velký zájem?

VELITEL

Samosebou! Zúčastnit se naší tradiční rekonstrukce je pro ně velká čest.

MODERÁTOR

Ano. A máte-?

VELITEL

(skáče mu do řeči) No a hlavně teda taky pro jejich rodiny, že jo.

MODERÁTOR

Jistě. A máte představu o celkovém počtu účastníků?

VELITEL

Pokaždý se držíme přesných počtů, jako u původní bitvy. Ani víc ani míň.

MODERÁTOR

A to je?

VELITEL

Takže celkem 853 mužů.

MODERÁTOR

To je tedy obrovská masa lidí. Organizačně to musí být velmi náročné, že?

VELITEL

No, tak my samozřejmě všechny nováčky předem pošleme na školení. Bez toho to nejde.

MODERÁTOR

Školení?

VELITEL

Přesně tak. Příprava na bitvu většinou trvá i několik měsíců. Musí se naučit ovládat dobový zbraně a taky přesnou taktiku, aby věděli, co mají dělat. Jinak by se nám tu motali jak špina v kýblu.(odkašle si) Teda jako zmatení, že by byli.

MODERÁTOR

Ano, děkuji. Krásně jste mi teď nahrál na mou další otázku.

VELITEL

Rádo se stalo.

MODERÁTOR

Jistě. Tedy mohl byste našim divákům prozradit, nakolik se vaše rekonstrukce vlastně snaží přiblížit té původní slavné bitvě?

VELITEL

Jak to myslíte?

MODERÁTOR

No, nakolik vycházíte z dobových záznamů.

VELITEL

Pane moderátor, my z ničeho nevycházíme ani se nesnažíme něčemu přiblížit. Naše bitva je na vlas stejná jako ta první. A to vám tady klidně odpřisáhnou!

MODERÁTOR

Chápu, ale přece jenom už je to 280 let. To je dlouhá doba.

VELITEL

Tak to já samozřejmě vím. Dnes to byla už moje 3. rekonstrukce.

MODERÁTOR

Už 3? To se nepoštěstí každému.

VELITEL

To teda jistě ne. Bohužel ji ale nemůžeme pořádat častěji než jednou za 15 let.

MODERÁTOR

Ano, na to jsem se vás chtěl právě zeptat.

VELITEL

Jinak to prostě nejde. Musíme počkat než zase dorostou noví hoši pro armádu.

MODERÁTOR

To jsme ale nepatrně odbočili.

VELITEL

Na co jste se mě ptal?

MODERÁTOR

Naznačil jsem, že není možné, aby bitva mohla vždy naprosto přesně odpovídat.

VELITEL

A to se právě mýlíte. Je jasný, že tu a tam se vyskytnou nějaké ty problémy...

MODERÁTOR

Například?

VELITEL

No třeba počty obětí. V původní bitvě bylo 308 mrtvých a 213 těžce zraněných.

MODERÁTOR

Aha. Takže tím pádem...

VELITEL

(skáče mu do řeči) Takže zrovna při minulý rekonstrukci jsme těm číslům museli, no abych tak řekl, trochu pomoci. Bylo totiž málo mrtvých.

(V POZADÍ ZNĚJÍ VÝKŘIKY)

MODERÁTOR

Takže ty, co přežili, jste nakonec museli...ehm?

VELITEL

Zabít prostě. Ale teda ne všechny samozřejmě. To bych zde teď nestál, že. (huronský smích) Jen tu část, co nám jaksi chyběla do počtu.

MODERÁTOR

Máte pravdu, tohle je opravdu věrná rekonstrukce.

VELITEL

Pro většinu z nás je to rodová tradice.

(VÝKŘIKY SÍLÍ)

VELITEL

Tady za vámi zrovna nesou jednoho nováčka. Vypadá to, že chytil jednu rovnou do břicha.

MODERÁTOR

A-ano, vážení diváci, právě sem k nám nesou na nosítkách mladého chlapce. Zdá se, že je těžce raněný, ale možná by nám i on mohl zodpovědět pár otázek.

VELITEL

Mluvte rychle! I naše zdravotní jednotka je velmi dobová.

MODERÁTOR

Chlapče, jak se cítíš?

CHLAPEC

(směje se) Mám radost. Hroznou radost.

MODERÁTOR

To je jasné. Musel jsi mít obrovské štěstí, když se ti podařilo přežít.

CHLAPEC

Cože?

MODERÁTOR

Že jsi měl velké štěstí!

CHLAPEC

To máte pravdu. Udělal jsem všechno proto, aby mě vybrali.

MODERÁTOR

Vybrali kam?

CHLAPEC

No, do armády přece. Abych se mohl zúčastnit bitvy. (šeptá) Víte, že jsem dokonce lhal o svém věku?

MODERÁTOR

No, ale je to přece jenom rekonstrukce.

CHLAPEC

(sykne bolestí) Pro nás je to něco jako rodinný...ehm...

MODERÁTOR

Dědictví?

CHLAPEC

Jo, přesně to. Ted' můžu taky konečně říct, že jsem vyhrál bitvu.

MODERÁTOR

Ano, věřím, že to je pro tebe velmi důležité. Mohl bys ještě říct našim divákům, co plánuješ do budoucna?

(SLOVA SE OPĚT UJÍMÁ VELITEL, CHLAPCE ODNÁŠEJÍ PRYČ)

VELITEL

Jestli přežije exkurzi našim operačním sálem, tak ho povýším aspoň na majora.

MODERÁTOR

Hned tak vysoká šarže?

VELITEL

Musíme doplnit důstojníky. Po dnešku jich bude zase nedostatek.

MODERÁTOR

A co s ním bude pak?

VELITEL

(teatrálně) Pak bude přece plodit a cvičit nováčky pro naši slavnou bitvu, aby mohla pokračovat dál a dál. O tom to přece je!

MODERÁTOR

Pardon. Jen aby nedošlo k omylu, patrně jste chtěl říct: pro rekonstrukci naší slavné bitvy.

VELITEL

Možná.

(VÝKŘIKY A NÁŘEK JEŠTĚ ZESÍLÍ)

Obehcávání systému ze mě udělá lesbu

„Stydlivost není věc, se kterou se narodíš“

Jo jasný...

Matku prcali za prachy

A já jsem slušná katolička

Neumann se stal anarchistou, aby znovu našel řád, který popřel

Já ztratím panenství, abych znovu našla Boha, kterého sem zapřela

Homosexualita je přirozená

Homosexualita je selhání mužů

Homosexualita je selhání žen

Homosexualita není přirozená

Homo homo

Homo erectus

Homo sapiens

Nejdřív erekce

Pak člověk

Chci si vytetovat písmeno Ž na prso

Proč?

Je to hezký písmeno

Je to na konci abecedy

Ž jako Žena

Je to jedna z mála věcí, kterou jsem si jistá

Je to věc, kterou si chci být jistá

Nemám jistoty

Potřebuji muže

Muž je prý ženě jistotou

Není to opak svobody, kterou hledám tak moc, až mi to trhá žíly?

Není to náhodou to stejný?

Jeden dredatej klučina na youtube říká, že všechno co dělám, a pak to můžu vysvětlit, je akorát žrádlo pro malé roztomilé zvíře jménem Ego.

Ego člověka vytrhuje z přítomnosti a přináší neustálý vnitřní neklid. Žít v přítomnosti znamená odpoutat se od moci Ega.

Více zde: <http://www.novaduchovnicesta.cz/clanky-vi-70-79/a71a-co-je-ego-jak-se-projevuje-a-jak-se-s-nim-vyporadat-i/>

Takže carpe diem, pičo.

Moje potřeba všechno negovat se naplňuje ve mně samotné.

Moje myšlenky se stávají vystouplými čarami na gramofonové desce.

V hlavě mám guláš

V žilách fet

Doma teplou večeři

Na dlani srdíčko

Všechno jen obrazně. Guláš v hlavě by mě zabil, fet učinil neschopnou psát, teplá večeře

žaludeční vředy a to srdce je na pravém místě, vlevo.

Ráda parafrázuji, je to symbol mé negace

„Je to jako, když se poprvé svlečeš a zjistíš, že je to skvělý a nechápeš proč ses nesvlíkl dřív“ (Anička)

Miluju nahotu, protože to oblíká stydlivost.

Pak už prostě nemáš nic.

Představuji si, že sedím na mé oblíbené pračce a koukám na sebe do zrcadla a v klidu píčuju svět.

Jenže pračka je puštěná a mrdá mě, protože je prostě puštěná a mrdá mě, mrdá mě, protože ji někdo zapnul a ona mě mrdá puštěná.

– Turn off –

Obehcávání systému ze mě udělá lesbu.

Pravidla doma, morálka, církevní pravidla, pravidla přátelství, pravidla v lásce, pravidla na úřadech, pravidla v učebnicích matiky, pravidla v pokeru, pravidla českého pravopisu, který se někdo nenaučí za celý život, pravidla který všichni chápem, ale jsou na hovno, pravidla jako, když zvednu ruku, tak všichni mlčí, pravidla na silnicích, pravidla na chodnicích, pravidla v mé hlavě, pravidla jak postupovat u první pomoci, pravidla jak udělat popcorn, jenže já ten popcorn vždycky spálím i když to tam je jen dvě a půl minuty místo tří, takže?

Chci studovat Gender studies, abych zjistila, proč chci na své prso písmeno Ž Book Antiquou,

Ego má hlad.

Mami, bojím se že sem lesba.

Co?

Hodně se bojím.

Ale prosím tě...

Jestli to nechápe ani máma, nikdy to nepochopím já.

Ale ona není moje máma,

vzala mě jiný mámě, kterou prcali za prachy, abych jakože byla normální, ale to není normální, aby lidi jako já byli normální.

Mami, líbí se mi jeden kluk.

Je věřící?

Není.

Ale prosím tě...

Nikdy nepřijdu na to, jestli jsem lesba.

Slohovka – kde se vidíte za 20 let?

Šťastná. Můj manžel bude taky šťastný. Budeme mít krásnou rodinu. Budu mít práci, která mě baví a přátele, se kterými budeme pravidelně jezdit na výlety. Tečka.

Vážně?

Manžel?

Rodina?

Výlety?

Radši bowling, zabere to míň času a můžeš u toho pít

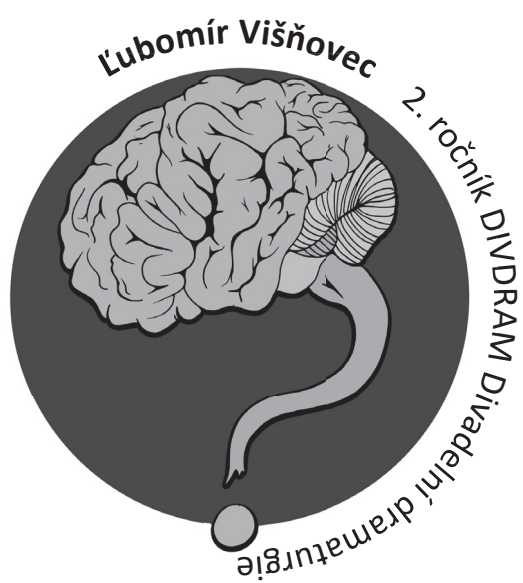
Proč s sebou nikdy nikoho nemáš?

Sábo najdi si kluka, je to skvělý.

Ty jsi panna?

To je skvělý, že si ještě neměla sex.

Sábo, najdi si kluka nebo holku, je to skvělý?

- Být čili nebýt
- ta jest otázka
- víc důstojno-li ducha trpěti
- od střel a praků zlého osudu
- neb ozbrojit se proti moři běd
- a ukončit je vzpourou?
- Ja vieeem! Ja vieem!
- Serú ma vegáni
- Serú ma vegáni
- Ktorí ma presviedčajú
- Že som zlý človek
- Lebo jem mäso
- Ale ja som
- Zlý človek
- Pre úplne iné veci
- Viete
- Ľudia majú radi
- Ten dej
- Príbeh
- Nemusí to byť
- Dobrý príbeh
- Hlavne
- Nech je to príbeh
- Jednoduchý
- A vtipný
- Lebo ľudia
- Sa radi bavia
- Zasmejú
- Oddýchnu si
- Oni radšej
- Na tú komédiu
- A nahota
- Nahota
- Predáva lístky
- Ale nie
- My dnes nebudeme nízki
- A zachováme
- Dekórum
- A počestnosť
- Keby sa ten Hamlet
- Rozhodol už vtedy
- Na začiatku tretieho dejstva
- Pre možnosť
- B
- Ušetrili by sme
- Polovicu hry
- Ktorá je aj tak
- Moc dlhá
- A dramaturgicky

- Je to peklo
- Nechceš sa zabiť?
- Prosím?
- No
- Či sa nechceš zabiť
- O chvíľu máš 27
- Všetci umelci
- Ktorí chcú žiť naveky
- Sa zabili
- Keď mali 27
- No ale
- Niektorých z nic
- Predsa nepoznáš
- Aj keď sa zabili
- Keď mali 27
- Tak tí
- Mali napiču marketing
- Mama by bola smutná
- Ešte stále
- Žiadny dej
- Žiadny príbeh
- Setkání s tímto experimentem mi nepřineslo velká poznání. Po zdlouhavém prologu (osoba ve spacáku) jsem se během následující pasáže ztratil v dekadentní matérii (na mém přijímači se na dlouhé minuty objevuje, řečeno terminologií anotace k inscenaci, chyba 404 not found), až pak rozpoznávám pohled na virtuální svět a nakonec i snahu o divadelní matrix (který je ve finále shozen). Dobré téma bylo zpracováno útržkově, s (fádním) využitím technologií a se zmítáním herců v prostoru. Příležitost pro přesvědčivější výpověď o světě, jenž nás pohlcuje, zůstala někde viset...
- 30 percent
- Mama by bola smutná
- Tatko už smutný je
- A ty si nikdy nechcel
- Byť ako on
- V Amerike
- Na tenise
- Pustili nemeckým tenistkám
- Deutschland deutschland über alles
- Nacistickú hymnu
- Ale ja som to takto nechcel
- Nikto to takto nechce
- Ale všetci to nakoniec takto majú
- Takže si buď zvykni
- Alebo si naser
- Kto vie
- Možno aj Amerika
- Bude mať o chvíľu
- Nacistickú hymnu
- Nie nie nie
- Nie!

- Sklamal si
- Naozaj si ma sklamal
- Si taký naivný
- Taký precenený
- Čakal som viac
- Ale ty si taký nudný!
- Nezaujímavý!
- Nie
- Menej nie je niekedy viac
- Menej je vždy menej
- Serie ma
- Že už nie sme spolu
- Ale nemám vám čo závidieť
- A neserie ma
- Že som Slovak
- Ani ma neserie
- Že nie som Čech
- Lebo ma to nemá prečo srať
- Len ma serie
- Že už nie sme spolu
- My máme v parlamente náckov
- A vy máte
- Xenofóbneho Japonca
- A ten ožratý prezident
- Už ani nie je vtipný
- Mama by bola smutná
- Lebo aj mama má rada ten dej
- Príbeh
- Vtipný
- Smutný
- Ale s dobrým koncom
- www.jetencurakjesteprezidentem.cz
- Je.
- My sme chceli
- Chceli sme byť lepší
- Ako boli oni
- A chceli sme byť lepší
- Ako sme
- Ale
- Nie sme lepší
- Ako sme
- A nie sme ani lepší
- Ako boli oni
- Keď som bol malý
- Chcel som byť ponorka
- Ale mamina mi vysvetlila
- Že som chlapec
- A teda nemôžem byť ponorka
- A mne bolo smutno

- Ale potom som na to zabudol
- A chcel som byť
- Niečo iné
- Nechceš sa zabiť?
- Prosím?
- No
- Či sa nechceš zabiť
- O chvíľu máš 27
- Všetci umelci
- Ktorí za niečo stáli
- Sa zabili
- Keď mali 27
- Celý život
- Riešim jednu dilemu
- Ktorá mi nedá spať
- Môžu vegánky
- Prehliť?
- Tma
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
- Ale ja za nič nestojím
- A má potom zmysel
- Čakať tých pár rokov?

Finanční gramotnost

ZVUK: ZAZVONÍ TELEFON

MUŽ

Erich Závisný, prosím.

ŽENA

Dobrý den, u telefonu Dagmar Klepková, společnost Givmanydžastnau. Hovořím prosím s panem Závisným?

MUŽ

No ano, kdo volá?

ŽENA

U telefonu Dagmar Klepková, společnost Givmanydžastnau. Pro ověření vás poprosím o celé jméno, datum narození a poslední číslo z rodného čísla za lomítkem.

MUŽ

Co po mně chcete?

ŽENA

Mám pro vás důležité informace, ale bez ověření nemohu být konkrétní.

MUŽ

Madam, o levnější tarif nemám zájem. Děkuji, naschl...

ŽENA

Pokud vám komunikace přes telefon nevyhovuje, dostavte se prosím na pobočku firmy Givmanydžastnau do Prahy, Brna nebo Ostravy a sledujte korespondenci. Přeji hezký...

MUŽ

Počkejte, proč se mám dostavovat na pobočku?

ŽENA

Bez ověření údajů bohužel nemohu být konkrétní.

MUŽ

No tak Erich Závisný, 28. září 1976.

ŽENA

A poslední číslice rodného čísla?

MUŽ

(UVAŽUJE)

Devět.

ŽENA

Jste si jistý?

MUŽ

Ne, vlastně tři. Devět je první. (TROCHU SE ZASMĚJE)

ŽENA

Kontaktuji vás ohledně půjčky Poorguy. Jste si vědom, že nebyla zaplacená splátka za měsíc říjen?

MUŽ

Ano.

ŽENA

Čím to bylo způsobeno?

MUŽ

Milá zlatá, kdybys musela vyjít s tím, co já, tak blbě by ses nezeptala.

ŽENA

Pane Závisný, to tykání si prosím odpustíte. Jde o to, že částka denně sankčně úročí a hrozí upomínky ve výši 600 korun. Ale mohu vám upomínku blokovat, pokud se domluvíme na bližším termínu splacení.

MUŽ

Ó, pardon. Jak se chcete domluvit na bližším termínu splacení, když nemám ani vindru. Kde mám ty prachy teď splášt.

ŽENA

Pane Závisný, každý se nacházíme v různých životních situacích. Můžeme tedy domluvit termín?

MUŽ

Vy neposloucháte? Jsem totálně švorc! Ale to asi nezpracuje ta vaše vytelefonovaná kebulé.

ŽENA

No dovolte?

MUŽ

Celý den si sedíte na centrále a komandujete nebožáky... A vy si myslíte, že si za to můžeme sami, nebo co?

ŽENA

Pokud nemáte zájem o blokování upomínky...

MUŽ

Klidně si na mě pošlete gorily, mně to je jedno, ať mě odkráglujou.

ŽENA

Pane Zavisný, předmětem tohoto telefonátu není...

MUŽ

A co si myslíte, že mi jako ještě vezmou? Tu poslední žínětku, co mi zbyla v bytě? Ubožáka by nechali chcípnout na zemi. A klidně si v té vaší kanceláři vysedíte důlek a pod zadek si nacpěte peníze těch lidí, co jsi ok...

ŽENA

A dost, ty hulváte! Myslíš si sakra, že mě to vyvolávání ochmelkům, jako seš ty, baví?

MUŽ

Prosím?

ŽENA

Já se moc omlouvám, pane Závisný. Měla jsem těžkej den. Omluvte prosím mou neprofesionalitu.

MUŽ

(ODKAŠLE SI)

Ehm, ano, pardon.

ŽENA

Mohli bychom tedy domluvit termín splacení?

MUŽ

Slečno...

ŽENA

Paní, slečna už dávno ne.

MUŽ

Opravdu? Zníte ve sluchátku tak mladě.

ŽENA

Pokud nemáte další námitky, pane Závisný, navrhl bych termín...

MUŽ

Madam... hm, je mi to takové divné, neosobní. Jak že se to jmenujete?

ŽENA

Společnost Givmanydžastnau, Dagmar Klepková u telefonu.

MUŽ

Paní Dagmar, pozdržte to tedy prosím. Co nejdéle. Vždyť já přijdu i o střechu nad hlavou. Mějte slitování. Vypadáte jako docela hodná ženská.

ŽENA

Opravdu? – Tedy ano, pane Erichu. Pozdržím vám termín.

MUŽ

Děkuju. Máte srdce. Chápejte, já jsem na všechno placení sám. Jak to pak člověk má z toho zasranýho platu bez půjček utáhnout.

ŽENA

Rozumím vám. Ale musíte se naučit správně hospodařit s financemi.

MUŽ

Já myslel, že řeknete, že si mám najít babu. Haha.

ŽENA

Pane Závisný

MUŽ

Erichu! Pro vás Erichu, Dagmar.

ŽENA

Je to značně neprofesionální.

MUŽ

Čert to vem. Mně se s vámi tak dobře mluví.

ŽENA

A víte, že mě s vámi taky? Za celý den promluvím jen...
Ale dost už řečí, pojďme dojednat podmínky vašeho...

MUŽ

Jen to dořekněte.

ŽENA

Vašeho dodatečného splacení -

MUŽ

Já myslel to o vás. Mě to zajímá.

ŽENA

Ale..

MUŽ

Nenechte se přemlouvat, Dagmar.

ŽENA

Když jinak nedáte, Erichu. Můžu vám tak říkat?

MUŽ

Samo.

ŽENA

No že celý den kloudně nepromluví s nikým jiným, než s dlužníky.

MUŽ

A co rodina?

ŽENA

Nemám.

MUŽ

To je mi líto.

ŽENA

Ne. Prostě jsem usnula na vavřínech. A moje biologické hodiny už odtikaly. Kdybych alespoň mohla říct, že jsem udělala kariéru.

MUŽ

Práce tam u vás je dobrý flek, ne?

ŽENA

Myslíte?

MUŽ

Co já bych za to dal...

ŽENA

A co vlastně děláte, Erichu?

MUŽ

Ted' zrovna nic, to je také důvod, proč mi voláte.

ŽENA

Ne, volám vám kvůli půjčce.

MUŽ

Vy jste si snad nikdy půjčku nevzala?

ŽENA

Ne. Nebylo to potřeba... Jednou jsem si chtěla půjčit na dovolenou, ale neměla jsem s kým jet. Tak jsem místo moře šla na brigádu do callcentra. Lepší než čučet doma do zdi.

MUŽ

A už jste tam zůstala.

ŽENA

Jak jako?

MUŽ

No v callcentru. Po té brigádě.

ŽENA

Ale ne. Já už tam pracovala před tím. Ale když jsem si musela vybrat dovolenou, šla jsem tam ještě na brigádu.

MUŽ

(MLČÍ)

ŽENA

Erichu, vypadáte jako solidní člověk. Zkuste ty peníze nějak sehnat. Aby z toho nebyl průšvih.

MUŽ

Víte, co mně už všechno vzali? Já se stydím, vypadám teď jako blb, že si nedokážu spočítat výdaje... Ale teď už bych si ty půjčky nenabral, nemyslete si.

ŽENA

Já vás chápu. Umíte si představit, kolik tu máme duší, co si to nedokážou spočítat? Hrůza.

MUŽ

Ale to skutečně nebyla moje chyba.

ŽENA

Já vám věřím. Podle mě je chyba ve vzdělání. Proč děcka ve škole učí "auto jede z místa A do místa B a vlak opačně, kdy se střetnou"? Proč raději neučí "mám tolik a tolik příjem, když si půjčím, zbyde mi na jídlo"?

MUŽ

Ženská, vy se vyznáte!

ŽENA

Ale tak.

MUŽ

Opravdu, máte to v hlavě srovnaný.

ŽENA

Domluvíme to splacení. Kdy myslíte, že už to půjde?

MUŽ

Nepůjde.

ŽENA

Musí to jít.

MUŽ

Tak si vezmu další půjčku.

ŽENA

To nedělejte!

MUŽ

Tak co mám, Dášo, krucifix dělat jinýho?

ŽENA

(MLČÍ)

No...

MUŽ

Já myslel, že jsi fajn ženská, ale teď zas tohle!

ŽENA

Dobře! Pane Závisný, společnost Givmanydžastnau vás zítra kontaktuje znovu. Za společnost Givnanydžastnau se s vámi loučí...

MUŽ

Počkejte, takhle jsem to nemyslel. Víím, že za to nemůžete...

ŽENA

...se s vámi loučí Dagmar Klepková.

ZVUK: ZAVĚŠENÍ TELEFONU, MUŽ SI HLASITĚ ODFOUKNE, CHVÍLI

TICHO

ZVUK: ZAZVONÍ TELEFON

MUŽ

Halo?

ŽENA

Dobrý den, mluvím s panem Erichem?

MUŽ

Víte co? Jděte do... S panem Erichem? Dagmar?

ŽENA

Erichu, promiňte. Musela jsem to položit.

MUŽ

A co po mě chcete teď? Duši?

ŽENA

No, myslela jsem, jestli byste nechtěl třeba někam zajít.

MUŽ

Co?

ŽENA

Já nevím, třeba do parku, nebo... já nevím.

MUŽ

Zbijou mě tam sekuritáci?

ŽENA

Jak vás to napadlo?

MUŽ

Jste vymahačka.

ŽENA

Ale tohle je moje soukromé číslo.

MUŽ

No já nevím.

ŽENA

Mohli bychom třeba vaši situaci probrat, nebo tak. Já bych vám pozastavila ty sankce. – Víte, že ve dvou se to lépe táhne, ne?

POLEDNÍC

"A budeš tu sedět, dokud to nedojíš!" –

Dítě se jen ušklíblo, nechtíc odporovat vůli své rodičky. Čas oběda napovídalo slunce v polední pozici, ohřátý příkrm ze včerejška se chystal zalepit dětský žaludek a inteligentní telefon zářil skrz světlo letního dne. Každou chvíli byl jeho displej rozsvěcován a následně zhasínán, aby se mohl za krátkou dobu opět znovu rozsvítit. Blikání ženu vábilo, volalo její zvědavost.

Dítě se přeci jen do hmoty na talíři pustilo; matka dřímala mobil v ruce. –

Dítě do sebe cpalo kaši jen velmi neochotně. Ta vytrvalost při polykání oné sériově vyráběné břečky stala se podmíněnou despotickými pohledy, které žena v roztěkání smyslů stačila dítěti věnovat. Většinu pozornosti jejich očí však strhávalo ono směšně malé okénko do celého světa. Žmoula ho v ruce. Dohlédla přes něj daleko. Volala do světa a svět volal k ní. Přítomnost v zapatlané kuchyni pokryté rozházenými hračkami jí nepřipadala už zdaleka tak zblázněnáhodná.-

Pohledy soukající stravu do žaludku ustaly. Proto se i lžíce nesená drobnou ručkou zastavila; snad nechutí pokračovat v krmi nebo nechutí jídla samotného?

Ta troufalost ovšem ve svém jednání neuměla domyslet důsledek sebe sama.

"Já ti říkám, že se nezvedneš, dokud ten talíř nebude prázdný!" -

Ani se na dítě nepodívala. To v respektu zabíhající do hrůzy obnovilo pohyb kaše k ústům. Převalovalo sousto na jazyku, sem a tam, zdálo se, že množství kaše v jeho papulce roste. Nevěnovala tomu pozornost. Displej stále blikal a svítil; odnášel jejího ducha stále dál a dál. Od nevyžehlené kupy prádla, od neumytého nádobí, od občasných křiků, od odmítání, od zapatlaných ručiček a neposedných nožiček, od neučesaných vlásků a špatně vyslovovaného R. V tom okázaném pocitu svobody za zády tušila nějaký problém. Ovšem vrátit se zpátky do stísněné kuchyně ke stolu bylo jako vměstnávat se do drátěného obleku menší velikosti.

Kaše ne a ne sklouznout do krku. Nechutnala. A ani nemohla začít chutnat. Byla žmoulána mezi jazykem a zuby a patrem, lepila se na dášně jako bezbarvá plastelína, ucpávala všechny chuťové pohárky.

"Jez!" -

Začala hrozit napřaženou rukou, oči stále kdesi mimo místnost. Dítě nechtělo jíst. Dítě nechtělo nejíst. Hyperloajálně do sebe hmotu soukalo, žena napřahovala ruku stále víc. Sousta nepolykalo, hromadila se mu v pusince, žena proklikávala sem a tam, oči jí těkaly. Dítěti nálož příkrmu v puse rostla, příkrm přestával vpouštět vzduch do plic. Mobil svítil. Žena neviděla. Neslyšela. Zvuky dávení, vykašlávání chuchvalců kaše. Modrá tapeta displeje zpodobňovala se s barvou dětské tvářičky. Displej zářil, zářil.

Zvuky utichly. Žena odložila přístroj, korespondenci i nové nabídky na let.go vyřídila. Otřela zbytky kaše z nehybných rtů a zmodralých tvářiček. Telefonu došla baterie.

"Už nejz dítě, máš dost." -

SEN O NÁSOBILCE

Mysli na to, žes vinen na všem strašném, ať se to odehrává kdekoli.

– Günter Eich

INGEBORG BACHOVOU ZE ŠVÝCARSKÉHO MĚSTEČKA FRAUENFELD PROBUDIL 2. ZÁŘÍ 2004 ŠPATNÝ SEN. CELÁ OPOCENÁ SE CHYSTALA ODŘÍKÁVAT MALOU NÁSOBILKU – JAKO KDYŽ BIČEM MRSKÁ. PO NĚKOLIKA HLUBOKÝCH NÁDEŠÍCH VŠAK ZNOVU USNULA. UVĚDOMILA SI TOTIŽ, ŽE JE JIŽ TŘICET LET POVINNÉ ŠKOLNÍ DOCHÁZKY ZPROŠTĚNA.

ILJA

Chtěl jsem se naučit počítat.

NADĚNKA

A psát! A přečíst pohádku.

SAŠA

Jste ve škole teprve první den. Nefňukejte.

ZVUK: VZDÁLENÝ VÝSTŘEL

NADĚNKA

To bylo...?

SAŠA

Naučím vás do deseti, chcete?

NADĚNKA

Ale pan učitel...

ILJA

Pan učitel tu není, tak nás to musí naučit Saša.

NADĚNKA

A kde je?

ILJA

No vedle mě... přece.

NADĚNKA

Pan učitel, ne Saša.

SAŠA

Neptej se tak hloupě!

ILJA

Jo. Jsme přece v tělocvičně. Co by tu dělal úča na matiku? Žejo, Sašo?

ZVUK: VZDÁLENÝ VÝSTŘEL

NADĚNKA

(FŇUKÁ)

ILJA

A nebul.

NADĚNKA

Já nebulím.

ILJA

Bulíš!

NADĚNKA

Ne! Nebulím! Ne!

ILJA

Bulíš. Že bulíš, Sašo?

SAŠA

Nebul!

NADĚNKA

(VZLYKÁ)

Já ale fakt nebulím.

SAŠA

Pšššš! Všimnou si nás!

NADĚNKA

Hele, jde k nám!

ILJA

To kvůli tomu, že bulíš. Teď tě za trest vyvolá!

SAŠA

Psst!

NADĚNKA

Co to má v ruce?

SAŠA

Je to ukazovátko!

ILJA

Na co má v tělocvičně ukazovátko?

NADĚNKA

Tak přece ukazovátko nevypadá.

SAŠA

Ticho, nebo na vás ukáže a oba půjdete.

NADĚNKA

Jako k tabuli?

ILJA

Kde by se v tělocvičně vzala tabule?

ZVUK: VZDÁLENÝ VÝSTŘEL

NADĚNKA

Proč odvádí strýčka Ivana?

ILJA

Sašo, kam tatku vede?

SAŠA

Ven. Nemůže přeci s námi být v tělocviku. Ve vybíjené by všechny vybil.

NADĚNKA

Já myslela, že se v tělocviku naučíme kotoul.

ILJA

Kam ho vedou, Sašo?

NADĚNKA

Nebo že budeme hrát peška.

SAŠA

Jak chceš hrát peška, když je tu plná tělocvična lidí?

ILJA

Proč na něj míří tím ukazovátkem? Sašo?!

SAŠA

Nekřičte.

ZVUK: VZDÁLENÝ VÝSTŘEL

ZVUK: TICHŮ

NADĚNKA

(PLÁČE)

Kde je strejda?

SAŠA

Který?

ILJA

Tatka.

SAŠA

Nevím, asi venku.

NADĚNKA

Proč se nevrací?

ILJA

Proč ho nepřivedou zpátky?

SAŠA

Nekřič!

ILJA

Chci, aby tu byl.

SAŠA

Nekřič! – Prosím tě, neplač!

(K PLÁČI DÍVKY SE PŘIDÁVÁ I ILJA.)

SAŠA

No tak... Budeme počítat, jo? Naučím vás to. Tak! Kolik výstřelů jste zatím slyšeli? No?

ILJA

(VZLYKÁ)

Žádný.

SAŠA

A co tatka? –

No, snažte se. Naděnko: jeden, dva, tř...

NADĚNKA

Tři, tři výstřely.

SAŠA

Vidíš, jak ti to jde.

ILJA

Žádný!

ZVUK: VZDÁLENÝ VÝBUCH GRANÁTU, NESROZUMITELNÉ,

TEMNÉ HALEKÁNÍ MUŽSKÝCH HLASŮ

NADĚNKA

Štyři!

ILJA

Ne! Ne! Ne!

NADĚNKA

Štyři! Štyři výstřely! Že, Sašo! Že jo!

ILJA

Ne!

SAŠA

Ticho chvilku.

NADĚNKA

Jo, jo!

ILJA

Že ti nabančím, Nadico.

SAŠA

Pššt.

ILJA

Nadica, opica! Nadica, opi...ca.

NADĚNKA

(VZLYKÁ)

ZVUK: TICHŮ, HLUČNÉ KROKY TĚŽKÝCH BOT, DÍVČÍ VZLYKÁNÍ SLÁBNE

ILJA

Kam ji vedou?

SAŠA

Koho?

ILJA

(SNAŽÍ SE TLUMIT PLÁČ)

Naděn...

SAŠA

Čtení! Ve škole se naučíš i číst!

ILJA

Jo?

SAŠA

Jak to dneska četl ten pán? Vzpomeň si.

ILJA

Ten dopis?

SAŠA

Jo, pro pana generála.

ILJA

Za výpadek proudu čtyři...

SAŠA

Za výpadek proudu pět! Snaž se víc, jsi ve škole

ILJA

Za zranění bojovníka dvacet.

SAŠA

No vidíš, jak ti to jde.

ILJA

Za zabití paděsát.

SAŠA

Padesát, za zabití bojovníka padesát!

ILJA

PA-DE-SÁT.

SAŠA

A to je kolik výstřelů?

ILJA

Nevím.

SAŠA

Padesát, to je stejné. A mínus jedna, mínus jedna Naděnka? No?

ILJA

Nevím.

SAŠA

Čtyřicet devět

ILJA

Aha.

SAŠA

Tak vidíš, že jsme se dopočítali. Takže ještě zbývá výstřelů?

ILJA

Čtyřicet devět.

SAŠA

Jo!

ILJA

(S ÚSMĚVEM)

Už umím počítat.

SAŠA

No vidíš! Podívej, támhle už jde.

ILJA

Kdo?

ZVUK: TĚŽKÉ KROKY VOJENSKÉ OBUVI

SAŠA

Taky počítá do padesáti. A jde přímo k nám! A má i to ukazovátko.

ILJA

Asi slyšel, žes mě naučil tak hezky počítat...

KONEC

ZTRÁTA PAMĚTI

Sborník literárních prací posluchačů Divadelní fakulty JAMU
24. ročník Salónu původní literární tvorby JAMU

Editor: Ladislav Nunvář

Návrh obálky: Štěpán Alexander

Grafická úprava: Václav Kovář

Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2017

Vydání první

Vytisklo Ediční středisko JAMU, Novobranská 3, 662 15 Brno

Projekt vznikl za finančního přispění Grantu DILIA

ISBN 978-80-7460-115-6